

ክፍል አምስት

መቃብር

መቃብር፤ ከጽሑፉ መንፈስ አንፃር ሲተረክ፤ የጨለማው ምድር፤ የመታን ሠፈር፤ የአጋንንት መንደር ነው (ኢዮብ 10:20-22፤ መዝ.88) ይህ የእውነት እውነቱ ነው። በተለመደው አገላለጽ፤ ነፍስና ሥጋ የተባሉት በውሐደት ተጣምረው ከሚኖሩበት ሲፋቱና ሲለያዩ ነፍስ የተባለው ሥጋ የተባለውን ሲያንቀሳቅስ ከቆየበት ቤቱን በርግዶ ወጥቶ ሲሄድ፤ በፊደሉ/በግልፅ ንባብ መሠረት (መክ.12:7) ሥጋን ወደ ምድር ጥሎ ለራሱ ወደ ሰጠው እግዚአብሔር ሲመለስ፤ አፈርም ወደ ነበረበት ምድር የሚመለስበት ሥነ-ሥርዓት ማለት ነው)። አፈር ውጫዊው የውስጣዊ አፈር ምሳሌ ሲሆን፤ ሥጋ፤ የውስጣዊ ሥጋ ምሳሌ፤ መቃብር፤ የውስጣዊ መቃብር ምሳሌ መሆኑን እናስታውሳለን። የሚታየው ለማይታየው ምስያ ነው። «መቃብር፤» ሥጋን በማስወገጃ ጉድጓድነቱ ትንቢታዊ ፤ አስተማሪም ነው። የትንቢቱ ጉልህ ፍጻሜም ታሪካዊና የመጽሐፈ ስያሜ የሆነው የክርስቶስ ሥጋ የተወገደበትና በሦስት ቀን ውስጥ ከሶታው ጠፍቶ ዕንቁቅልሽ የሆነው መቃብር ሲሆን፤ በዚህም አንፃር የትንቢቱ (የትምህርቱ) ተጨባጭ ወደ ሆነው የፍጻሜ-ፍጻሜ ሰንጓዝ የጌታ ኢየሱስን መቃብር ከነጓዙ ለማየት ልንመለስበት የሰገነቱን ፋሲካ ምክንያቶችና ምንነቱን ከመሠረቱ ትዝታውን ጨምረን እንድንመለከት ያደርገናል። የትንቢቱን የፍጻሜ-ፍጻሜና ትምህርቱንም ሰንጓዝ እናገኝዋለን?

መቃብር በውጭ በአሕዛብ፤

በውጭ በአሕዛብ፤ ማለት በመጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነት ሰንመለከት፤ አሕዛብ ከገነት ማለት ከእግዚአብሔር ፊት ወደ ውጭ ከተወረወረው አዳም በውጭ ከሥጋ እንደተወለደ በውጭ ያደገ፤ በውጭ የቀረ ሕዝብ ማለት ነው። እስራኤል ግን ከውጭ ወደውስጥ ከመጠራቱም ከቆለፈቱ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ቁርበት ከተገፈፈው አብርሃም የተወለደ ልዩ ሕዝብ ነው። በሌላም፤ አሕዛብ ማለት ከነገደ እስራኤል ውጭ ያለውን ሕዝብ ሁሉ ያጠቃልላል። የአሕዛብ መቃብር፤ መቃብራቸው ከሸለፈቱ ሳይለዩ ማለት ሳይቀደሱ፤ ወንዝ ሳይሻገሩ፤ እስራኤል አገር ሳይገቡ ከነሥጋ ቁርበት ጋር፤ ገለባውና ፍሬው እንዳለ ሞቶ የሚቀበሩበት ሜዳዊ ግልጽ መቃብር ማለት ነው።

በተጨማሪ አሕዛብን በውጭ መቅረታቸው፤ አስማተኞች፤ ሴሰኞች፤ ነፍሱ ገዳዮች፤ ጣዖት አምላኪዎች፤ ውሸትን የሚወዱና የሚያደርጉ ከሚደረጉም በላይ፤ በዚህ ሰበብ ከውሻዎች ጋር ደባልቋቸዋል፤ (ራዕይ 22:15)። በውጭ ያሉ የሚለውን ቃል ሰንመለከት፤ በውጫዊ ሕይወት በቁሳዊ እንጂ በውስጥ (በመንፈስ) ሕይወት የሌላቸው ሰዎችንም ያጠቃልላል፤ በሚታየው ነገር የተጠመዱትን። እነርሱ፤ ግን በውጭ ናቸው ማለት ነው። ከእግዚአብሔር ፊት ከመጋረጃ ውጭ ማለት ነው። የአሕዛብ መቃብር እግዚአብሔር በክርስቶስ ያልሰወረው ለማለት ነው።

በውጭ ያሉት ደግሞ በአዳም ቁርበት እንደተጠቀለሉ ወደ ውጪ ጨለማ የተጣሉ ቁርበታዎች ናቸው (ማቴ.8:11-12፤ 22:13፤ 25:30) በውጭ ይበላሉ፤ ይጠጣሉ፤ ውስጣቸው ግን ባዶ ነው፤ ራስን ለመደለልን ለከንቱ መፅናናት ይጨፍራሉ፤ ይዘፍናሉ፤ እልል ይላሉ፤ በውስጥ ግን ሰላምና ጤና እርካታ የላቸውም። በውጭ ይነግዳሉ፤ ከማንነት በውጭ ያተርፋሉ፤ ይበለፅጋሉ፤ ውጫዊ አካል ቀፎአቸው የተከበረ ነው፤ ነገር ግን ሁሉም ነገራቸው ከማንነት በውጭ ሜዳ ላይ የተረገዘ (ECTOPIC PREGNANCY) ማለት ነው። ይህ ሁሉ ቢሰበሰብ ልብ እርካታ፤ እፎይታ የማያገኘው ለምንድን ነው? ከዚህ ምድራዊ ከሆነ ነገር ምንም ጠብታ ያህል እንኳ በጠባቡ በር ወደ ልብ ስለማይገባ ልብን የሚያጠግብ ምንም ነገር አንዳች ጠብታ በውስጥ ስለሌለ እርካታና እፎይታ የለም፤ ይህንንም የሚረዳው እስራኤል እንጂ፤ አሕዛብ፤ ይህን በውጪ ጨለማ መሆናቸውንም በሞት ጥላ መኖራቸውንም አይረዱም። በውጭ ያሉ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

እያዩ አያዩም እየሰሙ አይሰሙም፤ አያስተውሉምም፤ (ማር.4:12) በውጭ ያሉ ሁሉም የማይዩ ዓይን፤ የማይሰማ ጆሮ፤ የማያስተውል ልብ አላቸው፡፡ ወስጥን ያዩ፤ ይሰሙ፤ ይረዱ ዘንድ ዓይናቸውን፤ ልባቸውን፤ ጆሮአቸውን ባለመገረዛቸው በቆለፈቱ ቁርበት የተሸፈነ፤ የተደፈነ ነው፤ (ኤር.6:10፤ ሐሥ.7:51)፡፡ እነዚህ የበደላቸውን ይቅርታ ያላገኙ ናቸው፤ (ማር.4:12) በውጭ ያሉ በበደላቸውና ሥጋቸውን ባለመገረዛቸው በሞት፤ በመቃብር (ጨለማ) እያሉም በሕይወት ያሉ በማስመሰል ደግሞ ይዋሻሉ፤ ውሸትን የሚወዱ ተብሎ የተጻፈ ነውና፡፡ ይህ ፍርድ በሰው ፊት ውጭን ተገርዘው በእግዚአብሔር ፊት ውስጥን ልብን ያልተገረዙ እስራኤላውያንንም ያጠቃልላል፡፡ ውጭን መገረዝ አንደኛ ልደት ስለሆነ ውስጥን በመገረዝ ዳግመኛ ካልተወለዱ የእግዚአብሔርን መንግሥት ማየት የለም፤ (ዮሐ.3:3)፡፡ የእስራኤል እድገትም ውጭን ተገርዞ በውጭ በሰው ፊት እየተኩራሩ በውጭ መቅረት ሳይሆን፤ ውስጥን በመገረዝ ብርሃን {PHOTOTROPISM} ወደ ሆነው ውስጥ-ውስጠኛ ክፍል ወደ እግዚአብሔር ፊት ፍጹም መላት መድረስ ነው፡፡ በፊቱ በብርሃን ማደግ፤ ልብን መገረዝ ከጨለማ ወደ ብርሃን ስለሚያወጣ በብርሃን ማደግ ደስታን ስለሚሞገጥ ይመቻል፡፡ በውጭ ከሆነ፤ እንደ አትክልቶች ሥር ወደ ላይ ሳይሆን፤ ወደ ጨለማ ወደ {GEOTROPISM} ማደግ ነው፤ ከብርሃን መሸሸ፡፡

በውጫዊ ሥርዓት በውጭ መቆም ሌሎች ሊገቡ የሚመጡትን እንዳይገቡ በሩን ዘግቶ መያዝ በመሆኑ ተደራቢ ኃጢአት ሆኖ ወዮላችሁ የሚል ማስጠንቀቂያ ተሰጥቶበታል፤ (ማቴ.23:13) ወደ ጌታ መጨዎች ከውጩ ጨለማ ዓለም የጌታን ብርቅርቅታ ብልጭታ ዓይተው ሲመጡ አንተም የጨለማ ሥራ በሆነው ሚዳዊ አገልግሎት ሥነ-ሥርዓቶች የተጣበቅህ ስለሆነ አንተጋ ይቀርና በጨለማ ባለሀበት እርገጥ ይቀጥላል፡፡

በውጭ ያሉ በሰው ፊት በውጩ የሥርዓት ሃይማኖቶች አስመሳዮች በመንፈስ፤ በእግዚአብሔር ፊት የሌሉ ሰልፋቸው በ(ራዕይ 22:15)

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ከተዘረዘሩት ጋር ከአዲሲቱ ኢየሩሳሌም በውጭ ባለ ጨለማ ነው፡፡ ውጭን፤ ውጫዊ ዝናን፤ ውጫዊ ጥቅምን፤ ውጫዊ ክብርን፤ ውጫዊ ሕይወትን መርጠዋልና ውርሳቸው አሁን በልባቸው መዝገብ ተሰፍሮ የሞላ ጨለማ ነው፡፡ ሰው ሥራውን፤ ከማንነቱ ከመዝገቡ ውጭ ውርስ የለውም፡፡

ትኩረታችን በመቃብር ላይ ሲሆን፤ መቃብር የሙታን ማረፊያ መሆኑን ከቁሳዊው መቃብር እናስታውሳለን፤ (ኢዮብ 10:21-22) የማንም መቃብር ውስጡ በንስሃ ከሚነፃ በስተቀር ያው እንደ ውጫዊውም መቃብር የሙታን አጥንት፤ ርኩሰት የሆነ ብስብስ ነው፤ (ማቴ. 23:27፤ ሉቃስ 11:44)፡፡ በውስጥ ግን በእግዚአብሔር ስም ተሠውተው (ሞተው) እግዚአብሔር የሚቀብራቸው ቅዱሳን መቃብሮችና በዲያብሎስ ስም ተሠውተው ዲያብሎስ የሚቀብራቸው እርኩሳን መቃብሮች ሁለት ዓይነት ናቸው፡፡ ውጩ በውጭ በሚፈርደው ፊት ሲሆን ውስጡ በውስጥ በሚፈርደው ፊት መሆኑ የሚታወቅ ነው፡፡

«መቃብር»፤ በውጭ፤ ውጫዊው ቁስ አካል ሞቶ ከውጭ ሕያዋን ፊት ተወግዶ የሚቀበርበት እርኩስ መቃብር እንዳለ ሁሉ፤ እንዲሁ በውስጥ ውስጣዊው ሰውነት በልቡና ሞቶ ከሕያው እግዚአብሔር ፊት የሚወገድበት መቃብር አለ፡፡ መቀበር፤ ከብርሃን ጨልሞ በጨለማ መሠወር ማለት ሲሆን፤ ሌላው ዓይነት መቀበር እግዚአብሔር አዳምን በቁርበቱ ሸፍኖ ሸፍኖ ከፊቱ ብርሃን ወደ ውጩ ጨለማ ያወጣበት መቃብር መሆኑ ትዝ ይለናል፡፡ ይህ በውጩ ዓለም የታወቀው ከማንነት ወጭ አካላውያን ሙታን ማለት ነው፡፡ ከማንነታቸው በውጩ ጨለማ እርኩስ መቃብር የሚቀበሩ ሲሆን፤ በውጩ ቅዱስ መቃብር የቀድሰት አገር ሕዝብ፤ የእስራኤል መቃብር ነው፡፡ በውጩ ቅዱስ ማለትም እስራኤልን ከአሕዛብ የሚቀድስ/ የሚለየው የመካከል ግድግዳ ሥጋ ቁልፊት ነው፤ (ኤፌ.2:11-16)፡፡ ስለዚህ አሕዛብ በጨለማና በሞት ጥላ ቁልፊት ነው፤ (ኤፌ.2:11-16)፡፡ ስለዚህ አሕዛብ በጨለማና በሞት ጥላ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የሚኖሩ ተብለው በነቢይ ተጽፏል፤ (ኢ.ሳ. 9:1-2፤ ማቴ.4:-16) እንደገናም ይህ ምሳሌ ሆኖ በአዲስ ኪዳን ደረጃ ሲታይ እስራኤልን ከእስራኤል በሚበልጥ ደረጃ የሚቀድስ /የሚለይ አዲስ ሥርዓት በዕድገት የመጣው ውጫዊ አካልን የተገረዙ እስራኤልን ውስጥን /ልብን ከተገረዙ እስራኤል በመለየት ውጭና ውስጥ፤ ጨለማና ብርሃን፤ ግራና ቀኝ፤ ፍየልና በግ የሚያደርግ የመጨረሻው የመደምደሚያው መልእክት ነው። በአዲስ ኪዳን ደረጃ ላይ ሲኮን ደግሞ በሚበልጥ ደረጃ የሚቀድሰው ውስጥን/ልብን የተገረዙ የእግዚአብሔር እስራኤልን ውጭ አካልን ከተገርዙ እስራኤል ቆርጦ የሚቀድስ/የሚለይ ከአፉ የሚወጣው የአዲስ ኪዳን ስለታም ሰይፍ መጥቷል፤ «ሰይፍ ሆይ፤ ባልንጀራዬ በሆነው ሰው በእረኞዬ ላይ ንቃ ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር፤ እረኛውንም ምታ፤ በጎቼም ይበተናሉ... (ዘካ.13:7፤ ማቴ.10:34)። ይህ ሰይፍ በውጭ ሰውን ከአባቱ፤ ሴት ልጅን ከእናቷ፤ አማትን ከምራቷ መካከል ገብቶ የሚገርዝ ከመሆኑም፤ ሰውን ከራሱ ከማንነቱ መካከል ሰንጥቆ በመቀደስ/በመለየት አንተን ራስህን ከራስህ ከፍሎ ወደ ውጭና ውስጥ፤ ወደ ጨለማና ብርሃን፤ ወደ ቀኝና ግራ፤ ወደ በግና ፍየል፤ ወደ ሞትና ሕይወት የሚገርዝ ከሰው አፍ የሚወጣ ቀዝቃዛ ወነወጌል ሳይሆን፤ በቀጥታ ከአፉ የሚወጣ ስለታም ወንጌል ነው፤ አትናቁት። ከሰለታም ሰይፍ ማዶ በኩል ያሉት እንዳለ አሁን ተፈርዶባቸው ብርሃንን ማለትም ከእግዚአብሔርን የማያዩ በውስጥ ውጪ፤ ጨለማ በቁመና መቃብር የቀሩት መታን ናቸው። ይህን በወንጌል ቃል አምነው እጅ ለጌታ ቢሰጡና በእውነት አቤት ቢሉ እንደ ፈቃዱ ከመቃብር እሥራት ይፈታሉ። ግን ጉራ ተሞልተው አመቃብር ውስጥ በፊደል (ፍጥረታዊ)ጨለማ ሃሌ ሉያ!! ጌታ ይባረክ ካሉ ፍርዱ ተፈፅሟል።

እነዚህ፤ ልብን የተገረዙ ከማንነታቸው ጨለማ ሰውር መቃብር የወጡ ልብ ንፁሆች (እግዚአብሔርን የሚያዩና) ልብን ባለመገረዝ ከማንነታቸው ርኩስ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፈልጉ አንብቡም፤ አፌ አህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዱት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢ.ሳ.34:16

ጨለማ መቃብር ያልወጡ ውስጠ መታን ውጪ ሕያዋን ሆነው ይለያያሉ። የመሴን መቃብር ማንም ያላየው ለምንድን ነው? የመሴ መቃብር ቅዱስ ስለሆነ ከማንም የሰው ዓይን ተሰውሯል። የዚህ የማንነት መቀበር ዓይነት መቀበርም በወንጌል እውነት ሲታይ፤ አዲሱ የዳኑ ሰዎች የማይታየው ዘላለማዊ ማንነት በክብር እስኪገለጥ ድረስ በሚታየው በአሮጌው ማንነት መጋረጃ ጨለማ ተውጦ ሰጥሞ መኖር ማለት ነው፤ በሕይወት ሳሉ ወደ ሲኦል መውረድ፤ አሁን እግዚአብሔር በማይታይበት ጨለማ መኖር ነው። አሮጌው ማንነት በአዲሱ ማንነት፤ የሚሞተው ማንነት በማይሞተው ማንነት፤ ጊዜያዊው ማንነት በዘላለሙ ማንነት መሸፈን፤ መዋጥ ነበረበት፤ በዚህ ፋንታ አዲሱ ማንነት በአሮጌው ማንነት፤ የማይሞተው ማንነት በሚሞተው ማንነት፤ ዘላለማዊው ማንነት በጊዜያዊ ማንነት መዋጡ ነው ከሰረቱ። እንዲሁም ኃጢአት ድል በመነሣት በጽድቅ ይዋጥ ዘንድ፤ የግብፅ ብዙ በትሮች በአንዱ በእስራኤል በትር ይዋጡ ዘንድ ነው። ይህ የእውነት እውነቱ ነው። ይህ መቼ ነው? ቢባል፤ መልሱ አዲሱን ልደት ስናገኝ (አሁን) ነው። ሕይወትን የዋጠው ሞት፤ ተራውን በሕይወት እንዲዋጥ ነው (1ቆሮ.15: 53-54፤ 2ቆሮ.5:4)። ሰው የውጭ ጊዜያዊ ሰውነትና የውስጥ ዘላለማዊ ሰውነት ባለቤት ነውና። በውጫዊው በጊዜያዊ ማንነት፤ ውስጣዊው ዘላለማዊው ማንነት (ሮሜ 7:22፤ 2ቆሮ. 4:16-18፤ ኤፌ. 3:16፤ 1ጴጥ. 3:3-4፤ መክ. 3:11) ሰጥሞና ተረስቶ ጠፍተን ኖረናል።

አዳም ማለት የሁለቱ ፆታዎች የጋራ መጠሪያ መሆኑን እያስታወስን፤ (ዘፍ.5:1-2) እንግዲህ አዳም ከገነት ወደ ውጭ ተጣለ ማለት (አዳሞቹ) ከነበሩበት ቦታ ንቅንቅ ሳይሉ ዓይናቸው (ብርሃናቸው) በጨለማ ሲዋጥ፤ የሩቁን ሳይሆን የቅርቡን የሚያይ ዕውር ዓይን ወደ ውጭ ወጣ ማለት ነው። ዓይን ወደ ውጭ ወጣና ወደ ነበረበት አልመለሰ ማለቱ ነው የሰውን ልጅ ጠፋ የሚያሰኘው። በአዳም የውስጥ መበራታችን ጠፍቶ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፈልጉ አንብቡም፤ አፌ አህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዱት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢ.ሳ.34:16

ሲቀር፤ የውጩ መበራታችን በርቶ ቀርቷል፡፡ ሰው ማለትም በዋናነትም አሕዛብ ስለተለማመደበት፤ የውስጡን ጨለማ ዕውርነት፤ በሽታ፤ ሞት፤ መቃብር ሁሉ እንደጤና፤ እንደ ሕይወት ቆጠረ፤ በውጭ ካላየው አላውቅ፤ አላምን ብሎ ካደ፤ ከዚህ ጋር ይህን ለመካድ ከበሮ፤ መሰንቆ፤ በገና አዘጋጅቶ ምስጋና ደስታ፤ ሽለላ ቀረርቶ፤ ሠርግና ምላሽ አደረገ፤ ዝና አተረፈ፤ ላቀ፤ መጠቀ፡፡ ስለዚህ እግዚአብሔር የውስጡ እንዳለ ሆኖ መከራን በውጭ በእጥፍ ድርብ ደግሞ አመጣበት፡፡ በተጻፈው ታሪክ መሠረት የውጭ ናሙና የሚሆኑን የክለዳዊና ዑር ግብፅ ይሆናሉ፡፡ ትልቁ የእስራኤል ወላጅ የሆነው አብራም በዑር ከለዳውያን የተወለደው በወገኑ ከለዳዊ ነበር፡፡

እግዚአብሔር አብራምን ከዚያ ሲጠራው፤ በአዳም ከወጣበት ውጭ ጨለማ ወደ ውስጥ ወደ ኋላ ወደ እግዚአብሔር ፊት ሊመልሰው ነበር፡፡ ለዚህ ነው አብራም በናሙና ደረጃ የአዳማዊ ሥጋ ሰውነትን በሰለት (በግዝረት) እንዲያሰወግድና ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን እንዲወጣ የታዘዘው፡፡ እዚህ-ጋ ነበር አብርሃም ከአሕዛብ የተቆራረጠው፡፡ ሰው፤ ከነቁርበቱ ሽፍንፍን ባለበት ከነቆለፈቱ ፍፁም ሊሆንና በፊቱ ሊመላለስ አይችልምና፡፡ አብርሃም የአሕዛባዊነቱን ቁርበት ከራሱ ላይ ገፍፎ ወደ ውጭ ስለጣለ ወደ ውስጥ መግባት ቻለ፤ (ዘፍ.17:1-14፤ ቁ.23-27)፡፡ እግዚአብሔር አዳምን ከገነት አወጣው ሲባል፤ ከገነት የወጣው አዳም ሳይሆን ዓይኑ መሆኑን ተመልክተናል፡፡ የልባችሁ ዓይኖች ሲበሩ ማለት ወዴት ተሄዶ ነው የሚበራው? የልባችን ዓይኖች ሲበሩ ማለት መቼ የጨለሙት ሲበሩ ነው?

አብርሃም ቆርጦ የጣለው ቁርበት (ሸለፈት) ርኩሳትና ሞት የተባለ፤ (ቆላ.2:13፤ ኢሳ.52:1-2)፡፡ በአዳም የተከናወነው የኃጢአት ዋጋ ነው፡፡ «እግዚአብሔር አምላክም ለአዳምና ለሚስቱ የቁርበትን ልብስ አደረገላቸው አለበሳቸውም»፤ (ዘፍ.3:21)፤ «አዳምንም አስወጣው፤ ወደ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ሕይወት ዛፍ የሚወስደውንም መንገድ ለመጠበቅ ክሩቤልንና የምትገለባበጥ የነበልባል ሰይፍ በዔድን ገነት ምሥራቅ አስቀመጠ፡፡» (ዘረጋው) (ዘፍ.3:24) የሚለው ነገሩ የነበልባል ሰይፍ ማለት እጅግ ስለታም ሰይፍ ማለት ነው፡፡ ሰይፉ ሰይገዝግዝ፤ ሳይታወቅ ቆርጦ የሚጥል ተአምረኛ ስለታም ስለሆነ ነው እሳት የተባለው፡፡ ሰይፉ እሳት መሆኑ በሌላ አንፃር ሲታይ ደግሞ መቀደሻ ማለት ነው፤ በእሳት ካለፈ ዘንድ ማንኛውም ነገር ቅዱስ ይሆናልና ነው፤ (ዘኁ.16:35-38...) ይህም የእሳት ጥምቀትንም ያመለክታል፤ (ማቴ.3:11)፡፡ አዳም በዚህ ነበልባል ሰይፍ ተጠምቆ ወደ ወጣበት መመለስ ይፈቀድለት ነበር፡፡ በገነት መግቢያ ምሥራቅ በር ላይ የተዘረጋው ነበልባል ሰይፍ አዳምና ዘሩ ሁሉ እንዲቆረጡበት (እንዲገረዙበት) ከለበሱት ቁርበት እንዲገፈፉበት ነበር፡፡ ሰይፉ፤ ነበልባል መምሰሉ ወደ ውጭ በወጣው በውሽተኛ ሰይጣናዊ ዓይን በርቀት ስለሚታይ ነበር (ነውም)፡፡ የሰይጣን ዓይን ማለት የሰው ዓይን ሁልጊዜም በእግዚአብሔር ላይ የተዘጋጀ የሐሰት ምስክር ነው፡፡

የአሕዛብ እውነት እውነተኛው መቃብር ግን እነርሱ የማይረዱት የእውነት እውነተኛው ዘላለማዊ ማንነታቸው ከቀዳሚ ወላጆች ጋር በጊዜያዊ (ዕለታዊ) ቁርበት ውስጥ ተከትተው ከገነት በተወገደበት ዕለት የቀብሩ ሥነ-ሥርዓት የተፈጸመበት ተንቀሳቃሽ መቃብር ነው፡፡

አብርሃም በዘጠና ዘጠኝ ዓመት ዕድሜ ላይ ሸለፈቱን ተገፍፎ ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን እስከ ወጣበት ዕለት ድረስ በዚህ በአዳማዊ መቃብር ውስጥ ነበር የቆየው፡፡ አብርሃም መጀመሪያ ባሕር ተብሎ በተጠራው (መዝ. 69:1-2፤ ራዕይ 17:1፤ ቁ.15፤ 20:13) ዓለም ሕዝብ ውስጥ ሰጥሞ ከኖረበት ጥልቀት ውስጥ ከሰጠመበት የእግዚአብሔርን ድምፅ ሰምቶ ነበር ወጣ ለማለት የሞከረው፤ እግዚአብሔርን የሚሰማ ከሞት ይነሣል፤ ከመቃብር ይወጣል፤ (ዮሐ.5:25-29፤ ም. 11:43-44)

የቀረው አሕዛብ አብርሃም ቆርጦ ከጣለው ሸለፈት (አዳም ቁርበት) ጋር በርቀት ከወንዙ ማዶ ከተገረዘው አብርሃም በጣም ሩቅ ጥልቀት ሰጥመው

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በመቃብር እየኖሩ ለአሕዛብ በተተወውና በተደጋጋሚ በተረገመ ዓለም በተወለደበት በውጩ ዕድሞ (ራዕይ 11:1-2) ምንም ተስፋ ሳይጨብጥ፤ ከእስራኤልና ከተስፋው ርቀው ከወንዙ ማዶ በአውሬ እንስሳ ደረጃ ሞተው በውጭ የሚቀበሩት ዓለም የሚያውቀውና የሚያየው ግልጽ ቁላዊ መቃብር ነው። በእስራኤል ደረጃ ሲታይም የአሕዛብ መቃብር ከነሸለፈቱ ቁርባት ስለ ተቀበረ መቃብሩም ጭምር ርኩስ ነው። የአሕዛብ መቃብር ቁርባትን በተከናነቡበት ጨለማ ዓለም ኖሮ ብርሃንን ሳያዩ በጨለማ ሞቱ ወደ ጨለማ የሚወርዱበት ከማህሀን ሳይወጣ ከእናቱም ጋር እንደ ሞተ ሽል የሚቆጠር የቀብር ሥነ-ሥርዓት ዓይነት ነው። እስራኤል በናሙና ደረጃ ቆለፈቱን የተገፈፈ በመሆኑ ወንድ ሁሉ በዓመት ሦስት ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ሊታይ ወደ ታላቅ ብርሃን ስለሚወጣ በእግዚአብሔር የታወቀ ሕዝብ ነው፤ (ዘፀ.23:17፤ ም.28:29) አሕዛብ ወደ እግዚአብሔር ፊትም ሳይወጣ ሳይታወቅም በውጩ ጨለማ የቀረ ሕዝብ ነው ክፉ የሚያደርግ ሁሉ ወደ ብርሃን አይመጣምና። ለምን ሴት ወደ እግዚአብሔር ፊት አይወጣም ነበር? ሴት፤ የሥጋ ሰውነት የሆነውን ቆለፈት በስለት ሊገፈፍ አይደፍርም? በአዲስ ኪዳን በዳግመኛ ልደት ማንም የሥጋን ሰውነት በመገፈፍ ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን ሊወጣ ይችላል፤ (ዮሐ.3:3፤ ቆላ.2:11-12)

እስራኤላዊነት ደግሞ ዘላለማዊነት ከመሆኑም ሕይወት ያለበት ስለ ሆነ እስከ ፍፁም መላት የሚያድግ ነው። ብሉይ ኪዳን ግልፁ ወደ አዲስ ኪዳን ሰውር እስራኤል ወደ እግዚአብሔር ፊት በማድግ ነው ሐዋርያትን የተካው። እግዚአብሔር ዓለምን የሚያውቀውም በዚህ በእስራኤል ስም ብቻ ነው፤ በአዳም በኩል የተረገመው የምድር አሕዛብ ሁሉ በረከቱን የሚያገኘው በአብርሃምና በዘሩ በኩል ብቻ ነውና፤ (ዘፍ.12:3፤ ም.28:14)። እስራኤል ዘላለም ነው ማለት ደግሞ ሁሉን በሥሩ ጠቅልሎ ከክብር ወደ ክብር እየተለወጠ ያድጋል፤ አይቆምም ለማለት ነው። ይህም

ዘላለማዊነት በእስራኤል ከእስራኤል ስለሆነ ነው። የእስራኤል እድገትም ከውጭ ወደ ውስጥ፤ ከፊደል ወደ መንፈስ፤ ከሜዳ ወደ ጓዳ፤ ከሰው ፊት ወደ እግዚአብሔር ፊት፤ ከጨለማ ወደ ብርሃን ነው (በፎቶ-ትሮፒዝም)፤

የሚያድግ ነገር ሁሉ ከጨለማ ወደ ብርሃን {PHOTO-TROPISM} ነው እንጂ ከብርሃን ወደ ጨለማ {GEOTROPISM} አይደለምና። ሰውና፤ የመንፈስ እስራኤል የእውነት እውነተኛ እስራኤልና ሰውና የልቡና ግዝረት የእውነት እውነተኛ ግዝረት ሆኖ ቦታውን ስለሚይዝ፤ የፊደል ማለት ግልጽ እስራኤል ደግሞ በግልጽ ከሚታይ አካላዊ ግዝረቱና ሥርዓቱ ጋር በአዲሱ ኪዳን የሐሰት እውነተኛ ሆኖ ስፍራውን ለአዲሱ ትውልድ (ለቤተ ክርስቲያን) ለቅቆ ወደ ውጪው ጨለማ ተጥሏል፤ (ሮሜ 2:28-29፤ ማቴ.8:11-12) ግልጹ፤ የሰው ፊቱ ነገር እውነተኛ ሊሆንም፤ ቅዱስ ሊሆንም አይችልም። በዚህ አንፃር፤ በግልጽ በአካል የሚታየው የእስራኤል ምድርም፤ የእስራኤል መቃብርም፤ በግልጽ የሚታየው የአካል ትንሣኤም ውጫዊ፤ ሜዳዊ ሆኖ በሰውና በመንፈሳዊው ትንሣኤ ተተክሏል።

መቃብር በእስራኤል፤

እስራኤል ልደቱን ከግብፅ/ከዓለም አግኝቶ አሮጌውን ዓለምና አሮጌውን እትብት እየቆረጠ፤ አሮጌውን ትውልድ እየሻረና እየጣለ በረጅም የጉዞ እድገት ከነፃን መግባቱን እናስታውሳለን፤ (ዘፀ.12:1-2፤ መዝ.80:8-13) በእስራኤል፤ ይህ ወር፤ የዓመቱ መጀመሪያ ወር ሆኖ ነው የተቆጠረው። ከግብፅ ወጡ ማለት በኩርን ቀብረው፤ ከአንደኛው መቃብራቸው ወጡ ማለት ነው። ሁለተኛው መቃብር ከወንዙ መውጣት፤ ሦስተኛው በምድረ-በዳ አባቶቻቸውን መቅበር፤ አረተኛው ከዮርዳኖስ ድንጋይን ቀብረው መውጣት፤ አምስተኛው በከፍታ ላይ ከማንነታቸው መቆራረጥ። ይህ በአዲስ ልደት የንስሐ ጉዞ እድገትን አመልካች ነው። ሰው በሃይማኖቱ

እስከ ሙላቱ ልክ እስኪደርስ ድረስ የማያድግ ከሆነ ሕይወት የሌለው ሃይማኖት መባል አለበት፡፡ (ሕይወት የለው ነገር ያድጋል፤ ይራባል፤ ያረጃል፤ ሌላውን ተክቶ ይሞታል፡፡) ሕይወት በውጭ እንደ ሆነ እንዲሁ በውስጥም ነውና እድገት በውጭ እንደ ሆነ እንዲሁ በውስጥም መሆን እንዳለበት እንዳይዘነጋ ነው፡፡ ውጫዊ ዕድገት የጨለማ ዕድገት ሲሆን፤ ዕድገት ሆኖ አይቆጠርም፤ ውስጣዊው መንፈሳዊ ስለሆነ በብረሃን ነውና ዕድገት ነው፡፡

ክርስቶስ ወደ ዓለም በመምጣቱ ምክንያት እግሩ ላይ የተጣበቀውን ትቢያ (ዕድፍ፡) ወንድ ሁሉ በስምንተኛው ቀን ይገረዝ የተባለውን በመፈፀም በስምንተኛው ቀን (እህድ) አረግፏል፤ ይህ ዳግመኛ ልደቱ ነውና፡፡ (ግልፅ አይደለም) ዳግመኛ ልደት ከሞት መቃብር ማፈትለክ {BURSTOUT} ነው፤ ...ከመቃብር በኩር ... (ራዕይ 1:4-5፤ 1ቆሮ.15:20፤ ማቴ. 19:28፤) እስራኤል በሚያድግ ጉዞ ሥርዓት፤ ከግብፅ የተጣበቀባቸው እትብቱና ሽለፈቱ በግብፃውያን ምስክር እንዲሆን ከዚያ የተጣበቀ ትቢያ (ዘፀ.8:26፤ ርኩስት ነውና በግብፅ መራገፍ አለበትና፡፡ ከማር.6:10-11፤ ከሉቃስ 9:4-5) ጋር ይመሳከር፡፡ ይህ ማለት ለግብፃውያን ስድብ፤ ማርከስ ከመሆኑም ፍርድ ነበረ፡፡ ይህን ርኩስት አራገፈው ከወጡ በኋላ ወደ ግብፅ ወይም ወደ ዓለም በመለሱ ያራገፉትን ትቢያ፤ የርኩስቱን ሽለፈት በትንሣኤ ከመቃብር አውጥተው መልሰው ይጎናፀፉታል፡፡ ገና በፍቅ እነርሱን ሲያይ የተራገፈው ትቢያ፤ ተቆርጦ የተጣለው የርኩስቱ ሽለፈት፤ አሮጌው ማንነት በሰባት እጥፍ ሰባት አጋንንት ሆኖ ከመቃብር ተነሥቶ ከተለያየን ብዙ ጊዜ ሆኗል፤ እንኳን ይህና መጣችሁ በማለት ዘልሎ ተነሥቶ አቅፎ በመሳም ይጠመጠማቸዋል፤ ይጠመጠምብናልና ከዚያ በኋላ ከፊተኛው እጅግ የከፋ ሕይወት ውስጥ እንሰጠማለን፤ (ማቴ. 12:43-45፤ ሉቃስ 11:24-26) የመስከር፡፡

አብራም የከለዳዊነቱን ርኩስት (ትፋት) ተሸክሞ ሲጓዝ መጥቶ በሰባ አምስት ዓት ዕድሜው በካራን አንድ ብሎ ቀበረ፤ (ዘፍ.11:32)፡፡ ከዚያ እየተጓዘ ቆይቶ ይህን አስዐያፊና ወደ እግዚአብሔር ፊት እንዳይወጣ እፍረትና ርኩስት ሆኖ በውጭ ያቆየውን ሽለፈት በመቶ ዓመት አፋፍ ላይ ደረሰና በስለት ቆርጦት ወደ ውጭ ጣለውና እርሱ ሽሸቶ አምልጦ ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን ገባ፡፡ ያ ተከትሎ ወደ ብርሃን እንደይመጣ እፍረት ስለሆነ እንደ አንተና እኔ ብርሃንን እንደ ጦር ይፈራልና ከስለቱ ማዶ አብርሃም ወዲህ ማዶ የተያያሉ ሦስተኛውን 175 ዓት ዕድሜ ድረስ ተሸክሞት ሲዞር ቆይቶ እስኪቀብረው (ዘፈ.25:7-8) ድረስ ይህ የ(ዘፍ.17:23-27) ሁለተኛው ነበረ፡፡ ውሸታም እኔንና አስመሳይ እናንተን ብርሃንን (እግዚአብሔርን) እንዳናይ አድርጎ እስካሁን በውጪ፤ ጨለማ ሲያል ያቆየውን እንዳንዋሸና ጎጠአትም እንደይደረብብን እንካድና ተቃቅፈን የምንኖረው እስከ መቼ ነው? እንጠያየቅ፡፡ በራስ ላይ መፍረድ በገዛማንነት ላይ የጌታን ሰይፍ መምዘዝ በባላጋራው ላይና በዓለም ሽለፈት ሁሉ ላይ በእግዚአብሔር ዙፋን ላይ ተቀምጦ ፈራጅ ዳኛ መሆን ከንዳችንን አስቀድሞ በራሳችን ላይ እናንሣ፡፡የራስ አካል መስሎ ከዓለም የተጣበቀብንን ርኩስት የሆነ አሮጌ ማንነት ቆርጦ ውጭ መጣል ዓለማዊነትን ቆርጦ ወደ ውጭ መጣል ለዓለማውያን ስድብ፤ የሞትና የመቀበር ፍርድ ይሆንባቸዋልና፡፡ ዓለምን ባለመምሰል የምንወስደው እርምጃ መልካቸውንና ከብረቸውን መገፈፍ ልብሳቸውን አውልቆ መጣል ነው፤ ከእግራችን ትቢያቸውን ማራገፍ፡፡

በግብፅ የተቀበረ እስራኤል ሁሉ ሳይቀደስ፤ ቆርጦ ከጣለው እርኩስት ሳይርቅ ተመልሶ እዚያው፤ ርኩስቱ በተቀበረበት ሞቶ እግዚአብሔር እስካለበት ሳይደርስ የተቀበረ ስለሆነ የፍርድ እንጂ የሕይወት ትንሣኤ ዕድል አለው ወይ? (ዕብ. 6:4-8፤ ም.10:28-29) እኛም ቆርጠን የጣልን እያስመሰልን እዚያው ከዓለማውያን እርኩስት ጋር ተመልሰን ተጋብተን

የምንኖር እዚያው ሞተን ስንቀበር የትንሣኤ ዕድል አለን ወይ? የእኛ ዕድልማ ባለቀ ዘመን ላይ በመሆኑ አሁን፤ ከውጭ ሳይሆን ከውስጥ፤ በፊደል ሳይሆን በመንፈስ አሁን፤ አሁን ነው፤ (ዮሐ.5:25-29፤ 2ቆሮ. 6: 2)፤ መጽሐፈን ከተቺት አንዱ፤ በውይይት መልክ ስንነጋገር በምድረበዳ የተቀበሩት እስራሎችም ይድናሉ ብሏል፤ እኔ አሜን ያድርገውና ብዬው ነበር። አሁን ግን ሐሳብ የእግዚአብሔርን ባሕሪ ከመንፈሳዊ ጉዞ ጋር አላገናዘበም፤ እስራኤል ወደ ተስፋ ምድር ሲጓዝ፤ የጉዞው ዕንቅፋት የሆኑ የሥጋ ሐሳብና ኃጢአት «ክፉውን ከመካከላችሁ አስወግዱ» ተብሎ በታዘዘው መሠረት በጉዞአቸው ላይ ክፉ የተባለውን ኃጢአትን፤ (አመፅን) እየቀበሩ የተጓዙ፤ እኛ በክርስትና ጉዞአችን አደናቃል የሆኑ ከመካከላችን በየእርምጃችን እየቀበርን እንድንጓዝ የሚያስተምር እንጂ የተቀበረው አመፅ፤ ክፉትና ኃጢአት ይድናል ብሎ ማስተማር ስህተት ነው፤ እያልኩ፤ እስራኤል የቀበሩአቸው እስራኤልን ሳይሆን አመፅን ክፉውን እንጂ እስራኤልን አይደለም እላለሁ።

የያዕቆብ ሥጋ፤ የዮሴፍ አጥንት በግብፅ ያልተቀበረው ለምንድን ነው? ያዕቆብ ተስፋ ከሌለባት ምድር ወደ ተስፋይቱ አገር አስከሬኔን ያደርሰልኛል የሚል እምነቱን በዮሴፍ ላይ ጥሎ እምነትንና ተስፋን ተሞልቶ እንደ ሞተ፤ ዮሴፍም እንዲሁ ከግብፅ ሲወጡ አጥንቱን ይዘው እንደሚወጡ እምነቱንና ተስፋውን በወንድሞቹ ላይ ጭኖ በተስፋ እንዳንቀላፋ። ትንሣኤ ፈላጊ ማንም ሰው ሞቶ እንደ ያዕቆብና ዮሴፍ በሰው ትከሻ፤ አለዚያም እንደ ካሌብና ኢያሱ በሕይወቱ፤ በራሱ እግር ወደ እስራኤል አገር ገብቶ ካልተቀበረ በቀር በግብፅ (በዓለም) የትንሣኤ ዕድል ለማንም የለውም። ትንሣኤ የሚገኘው በአባቶች፤ በአብርሃም፤ ይስሐቅ ያዕቆብ መቃብር፤ በእናቶች፤ በሣራ፤ ርብቃ፤ ልያ መቃብር ሲቀበሩ ነው፤ (ዘፍ.47:29-31፤ ም. 49:29-33፤ ም.50:25፤ ዘዕ.13:19፤ ኢ.የሱ24:32፤ ከ1ነገ.13:22) ጋር ይመሳከር።

ከነዓን ለእስራኤል እግዚአብሔር በተስፋ የሰጣቸውና ራሱ እግዚአብሔር በመካከላቸው የምያድርበት በመሆን የእግዚአብሔር መንግሥት መንፃፃራት ከመሆኑም ሊመጣ ያለው ክርስቶስም ሊመጣ ያለው ወደ ከነዓን በመሆኑም ጭምር ያዕቆብ ልጅ ከግብፅ ተወሰዱ። እንግዲህ ልብ ልትለው የሚገባህ በል፤ የእግርህን ትቢያ ባራገፍህበት፤ ሸለፈትህን ቆርጠህ በጣልህበት ተመልሰህ እንዳትኖር የሚፈለግ መሆኑን ነው። አሕዛብ ከነሸለፈቱ ጥምብ ጋር እንደ ተሸፋፈነ ሳይገፈፍ በተወለደበት ሞቶ ይቀራል። ያዕቆብን በግብፅ አለመቅበራቸውና የዮሴፍን አጥንት ተሸክመው መሄዳቸው ለዓለም ሁሉ ታላቅ ምልክትና ክፍ ያለ ፍርድ ነበረ።

ይህ በውጩ ዓይን የምናየው ምሳሌ ውስጣውያን ለሆኑን ለእኛ ጥሩ ትምህርትና መመሪያ ነው። ከነዓን መግባት ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የመግባት ውጫዊ ገጽ ነው። የሰው ዓይን ያየው። እዚያ ሞቶ መቀበር ለአዲስ ኪዳናች ፊደል (ውጭ) ቢሆንም በጊዜው በጌታ ፊት የማረፍ፤ በጌታ እጅ የማንቀላፋት ምሳሌ ሆኖ መንግሥቱን ለመውረስ ለተጠራው ለታናሹ መንጋ ትክክለኛ መመሪያና መንፃፃራት፤ ዱካም ነው። የብሉይ ኪዳን (ታላቁ መንጋ) ከባቢሎን (ከግብፅ) ጀምሮ ያደረጉት ልፋትና ጉዞ መሥዋዕትነት ሁሉ መጥቶ መጥቶ ወደ ቤት ሳይሰገባቸው በውጫዊ ሥርዓትና በውጫዊ ጽድቅ በሰው ፊት እያኩራራቸው በሜዳ አስቀራቸው። እራሳቸውን ሳይሆን ታናሹን መንጋ ሸኝተው በውጭ ቀሩ። ለምሳሌ፤ ታናሹ ልጅ ከመታን ሲነሣ፤ ከጠፋበት ሲገኝ፤ ታላቁ እንደ ባሪያ ሲለፋ ኖሮ ያከማቸውን ሀብት ሁሉ ለታናሹ አስረክቦ ተግባሩንና መሥዋዕትነቱን በድምፅ ማጉያ እያወጀና ሞቶ የተነሣውን ወንድሙን እየኮነነ ተኩራራ፤ ከታናሹ ጋር አብሮ መውረስን ተፀዋፈ፤ "የእኔ የሆነው ሁሉ ያንተ ነው"፤ ቢባልም አልተቀበለም፤ የአባት ሃብት የሆነ ሁሉ እርሱ በፈረጠበት በውጩ ጨለማ ሳይሆን በውስጡ

ብርሃን ነው። የጸሎተኛውን ፈረሳዊ ምሳሌነት ተከተለ፤ (ሉቃስ 15:11-32፤ ም.18:9-13) ይመሳከር። ከዚህ የምንማረው፤ ገዳይ ከሆነው ሜዳዊ፤ ድርጊታዊ ከሆነ ሃይማኖታዊ፤ ተግባራዊ ሥርዓት ልቡናችንን ባዶ አድርገን በስውር በሚያየው አባት ፊት በተሰበረ ልብ ብቻ እንድንወድቅ ነው ቃሉ ለኛ የሚለግሳት ምክሩ (ማቴ. 6:1-18)።

በገለጻ ደረጃ እስራኤል ማለትም ወንዝ የተሻገረ (በውኃ ያለፈ) የታጠበ፤ ከቆለፈቱ የወጣ፤ (ከክንብንቡ) የተጋለጠ፤ ስንል ኃጢአቱን ያጋለጠ፤ ወደ እግዚአብሔር ፊት የወጣ፤ ንስሐ የገባ ሰው ምሳሌ ነው። ስለሆነም እስራኤል ወደ እግዚአብሔር ፊት ብርሃን የወጣ ሕዝብ በመሆኑ በቅዱስ ዓለም በተሰፋ ኖሮ በተሰፋ ተኝቶ ያንቀላፋል፤ የእነርሱ ሞት ሳይሆን እንቅልፍ ነው፤ (ዘፍ.47:30፤ 1ነገ.2:10፤ መዝ.16:9፤ ማቴ.9:23፤ ዮሐ.11:11፤ ሐ.ሥ.7:60)። ከዚህም ሌላ፤ አብርሃም ነፍሱን በፈቃዱ ሰጠ፤ ይሰሐቅ ነፍሱን በፈቃዱ ሰጠ፤ ያዕቆብም፤ በፈቃዱ እጁንና እግሩን ሰብስቦ ሞተ፤ ኢየሱስ ነፍሱን በፈቃዱ ከማሰረከቡ ጋር ሁለመናውን ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠቱ በሰፋት ታይቷል። (ዘፍ.25:7-8፤ ም.35:28-29፤ ም.49:33 ማር. 15:39፤ ማቴ. 27:50) ያንቀላፋ ስለሆነም በተነካ፤ በተቀሰቀሰና በተጠራ ጊዜ ሁሉ ከመቃብሩ ይነቃል። (1ሳሙ.28:11-19፤ 2ነገ.13:20-21፤ ዮሐ.11:43)። እኛም ሕይወታችንን በፈቃዳችን ለእግዚአብሔር ሳንሰጥ ቀርቶ ሌላው ኃይል ቀጥቅጦ ከወሰዳት ከሥረናል። እስራኤል ከተቀበረ በኋላም እንዳይረከስና በሰብሶ እንዳይቀር ብሰብሱን ቆዳ አስቀድሞ በፈቃዱ እንደ ተገፈፈና እንደቀበረው (ክሬዲት) ስለሚያዝላቸው አፈር ሆነው የሚቀሩ ሳይሆን ከተቀበሩ በኋላ የምድርን መንገድ ሁሉ የሚጓዙም ናቸው፤ (1ነገ.2:2)

የእስራኤል መቃብር በቀድሞ ኪዳን በመካከለኛው ምሥራቅ የሆነው አሁን ልብን በሚገረዙበት በአዲሱ ኪዳን የት ነው? በኢየሱስ ስለታም ድንጋይ ከቆለፈታው ሥጋ የተደረገው ግዝረት የአሁኑን የልብ ግዝረትን

አመልካች ነበር። በአጭር ቃል አሁን ሞታችንና መቀበራችን ከውጭ ማለት ከግብፅ (ከዓለም) ወደ ውስጥ ተጉዘን፤ ከሸለፈቱ በተገረዘው በየራሳችን ማዕከል ባለ ሰውር መቃብር ከአብርሃም፤ ከይስሐቅም፤ ከያዕቆብም ከሚሻለው ከጌታ ኢየሱስ ጋር በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም፤ በቅድስቲቱ ከተማ ነው፤ ትንሣኤያችንም፤ ሕይወታችንም፤ ውርሳችንም ከኢየሱስ ጋር ነው፤ (ሮሜ 8:17)፤ የዚህ ማረጋገጫ ከእርሱ ጋር መሞታችን ነው፤ (2ጢሞ.2:12) ደግሞ እንደተጻፈ፤ «ወይስ ከክርስቶስ ኢየሱስ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ የተጠመቅን ሁላችን ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ እንደተጠመቅን አታውቁም? እንግዲህ ክርስቶስ በአብ ክብር ከሙታን እንደተነሣ እንዲሁ እኛም በአዲስ ሕይወት እንድንመላለስ ከሞቱ ጋር አንድ እንሆን ዘንድ በጥምቀት ከእርሱ ጋር ተቀበርን» (ሮሜ 6:2-4)፤ ... በጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀበራችሁ፤ በጥምቀት ደግሞ ከሙታን ባሥነሣው በእግዚአብሔር አሠራር በማመናችሁ ከእርሱ ጋር ተነሣችሁ፤ (ቆላ.2:11-12፤ ቂ.12) በእርሱ ተሰወርን ማለቱ የአዲስ ኪዳን እውነት ነው።

በአዲስ ኪዳን እስራኤል አገር ገብቶ ለመቀበር አባቱን ወስዶ ከቀበረው ከዮሴፍ የተሻለ፤ የዮሴፍን አጥንት ተሸክሞ ከወጣው ከሙሴ የተሻለ በክንፉ እስከ ከነዓን (አዲሲቱ ኢየሩሳሌም) የሚያደርሰን፤ በትክሻው ተሸክሞ ወደ ቤቱ የሚያደርሰን ታላቅ ኃይል፤ ቸር አባት አለን፤ (ዘዕ.19:4፤ ኢሳ.46:3-4፤ ራዕይ 12:14፤ ሉቃስ 15:5-7)። የብሉይ ኪዳን እስራኤል ምሳሌ ወደ ሆነችው ምድራዊቱ ኢየሩሳሌም የተጓዘው በሙሴ ትክሻ ሲሆን፤ (ዘኁ.11:11-14) የሙሴ ትክሻ ከምድራዊቱ ከነዓን አላሳለፈም። የኢየሱስ ትክሻ ግን እውነት እውነተኛዬቱ ወደ ሆነችው ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም የሚያደርስ ትክሻ ነው። በታላቁ ንሥር ከንፍ፤ (ዘዕ.19:4፤ ራዕይ 12:14) ከአብርሃም፤ ይስሐቅ፤ ያዕቆብ ጋር በምድራዊቱ ኢየሩሳሌም ከተቀበረው ከፊተኛው፤ (ከታላቁ መንጋ) ይልቅ ከአብ፤

ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ጋር በሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም የሚቀበረው ታናሹ መንጋ የላቀ ዕድለኛ ነው፤ ከአብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ጋር መቀበር እንዴት ነው? ለሚለው፤ መልሱ ከኢየሱስ ጋር መቀበር፤ ከአብ፤ ወልድ፤ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር መቀበር ነው፤ የሚለው ይሆናል። (ዮሐ.10:30) ይህ በማየት የሚደረግ ሳይሆን በእምነት የሚፈጸም ነው። በማየት አብርሃም፤ ይስሐቅ፤ ያዕቆብ፤ በእምነት የአብ፤ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ምሳሌ ናቸው። የብሉይ ኪዳን ኢየሩሳሌም፤ ምድራዊቱ፤ የአዲስ ኪዳን ኢየሩሳሌም የሰማያዊቱ ምሳሌ ናት፤ (ዕብ.12:22፤ ራዕይ 3:12)፤ አሮጌዋ በማየት፤ አዲሲቱ ቅድስቲቱ ስለሆነች በእምነት ትታያለች፤ የብሉይ ኪዳን ነገር ሁሉ ምሳሌና ጥላ፤ የጨለማ ሥራ በመሆኑ ከአዲስ ኪዳን ፊት ሥፍራውን ለቆ በንኖ ይጠፋል፤ (ሮሜ 13:12/ለ፤ ኤፌ.5:11-13፤ ራዕ.20:11)።

የእስራኤል አገር የሞትና የትንሣኤያቸው ልዩነት፤

«ልዩነት» ማለት ቅዱስነት ማለት ነው። የእስራኤል አገር እግዚአብሔር ከዓመቱ መጀመሪያ እስከ ዓመቱ መጨረሻ ድረስ ዓይነት በእርሷ ላይ ሆኖ ጉብኝቱ፤ ቁጥጥሩ የማይለያት (ዘፃ.11:10-12) ከመሆኑም እርሱ እግዚአብሔር በመካከልዋ የሚያደርግባትና፤ (ዘኁ.35:33-34)፤ በመካከላቸው ያደር ዘንድ ከእስራኤል ጋር ከግብፅ ወጥቶና አውጥቶአቸው መጥቶ የገባባት፤ (ዘዐ.29:45-46) አገር ናት። ቀደም ሲልም ከእስራኤል ጋር ወደ ግብፅ ወርዷል፤ (ዘፍ.46:1-4) የእግዚአብሔር ዓይን የእግዚአብሔር ብርሃን በዚህች በእስራኤል አገር ላይ ነው ማለትም የእግዚአብሔር እረኝነት የማይለያት በአስተዳደሩ ሥር የምትገኝ የእግዚአብሔር መንግሥት ክልል የሆነች ምድር ናት ማለት ነው። የዚህ እውነታ ምንድን ነው? ለሚለው ከዘፍጥረት (ዘፍ.3:7-8) ስንመለከት፤ ... እነርሱም ቀኑ በመሸ ጊዜ የእግዚአብሔርን የአምላክን ድምፅ ከገነት ውስጥ ሲመላለስ ሰሙ፤ (ይልና) አዳምና ሚስቱም ከእግዚአብሔር ከአምላክ ፊት በገነት ሳፎች መካከል ተሸሽጉ፤ ይላል።

ይህ አመለካከት ከፍ ብሎ ካየነው፤ (ዘፃ.11:10-12) የእግዚአብሔር ጉብኝት ከማይለያት አገር ጋር አንድ አገር ሆኖ ይህች እስራኤል የገባባት አገር በአዳም የወጣንባትን ገነት ታንፀባርቃለች። አዳም ወጣባት፤ እስራኤል ገባባት (ዘፍ.3:10፤ ኢየሱ 5:10-12)ን እናመሳክር። አዳም ስላልተገረዘ ነበልባል ስለት ፈርቶ ከነዘሩ እስካሁን በውጭ ቀረ፤ አንተም ፈርተህ በውጭ ነህ ወይ?

በእኛ በአዲሱ ኪዳን ውጭን ሳይሆን፤ ውስጥን በተገረዙት እንዴት ነው? እስራኤል በሐሰት እውነት ውጭን የተገረዙ ስለሆነ የሐሰት እውነተኛ የሆነውን ውጫዊውን ገነት (ከነዓንን) በውጫዊ ጦር ዕቃ ተዋግተው (2ቆሮ.10:3-4) የሚታየውን የጊዜውን፤ (2ቆሮ.4:18) ወረሱ። የአዲስ ኪዳን እሥራኤል ግን በእውነት እውነተኛ ግዝረት ውስጥን የተገረዙ የእውነት እውነተኛ የእግዚአብሔር እስራኤል (አዲሱ ፍጥረት) በመሆን፤ እግዚአብሔር ራሱ የፈጠረውን አዲስ ሰማይንና አዲሱን ምድር (አዲሲቱን ኢየሩሳሌም) ይወርሳሉ አሁን ውጫዊ እስራኤል፤ አስራኤል አይደለም (ሮሜ 2:28-29)። ይህን ወደ ፊት በሚወጣው ታላቁ መጋረጃ («ሰማይና ምድር ወለልና ጣራው...» በተባለ መጽሐፌ ያገኙታል)። ስለዚህ ነቢዩ ኢሳይያስ ሲናገር፤ «ጽዮን ሆይ፤ ተነሺ፤ ተነሺ፤ ኃይልሽን ልበሺ፤ ቅድስቲቱ ከተማ ኢየሩሳሌም ሆይ፤ ያልተገረዘና ርኩስ ከእንግዲህ አይገባብሽምና ጌጠኛ ልብሰሽን ልበሺ፤ ኢየሩሳሌም ሆይ ትቢያሽን አራግፈ፤ ተነሺ፤ ተቀመጪ ምርኮኛዬቱ የፅዮን ልጅ ሆይ፤ የአንገትሽን እሥራት ፍቺ።» (ኢሳ.52:1-2) ይላል።

አሁን በአዲሱ ኪዳን ውጫዊ ኢየሩሳሌም ከኑሕጉና ሥርዓቱ ለአሕዛብ ወደ ውጪው ጨለማ የተተወ (ራዕይ 11:1-2) አሮጌው ዓለም በመሆኑ፤ በአሮጌው፤ በውጫዊው ኢየሩሳሌም የተቀበሩም አሮጌ ውጫውያን ግዝረተኞች ትንሣኤ የላቸውም። ክርስቶስ ማለት ራሱ የተቀደሰውና ከፍ ያለው የእስራኤል ተራራ ነው፤ መሰላል (ኢሳ.57:13/ለ፤ ሕዝ.20:40፤

2ጴጢ.1:18) ይህ ተራራ በራዕይ 21:10-11) የምትታየው ታላቅና ረጅም ተራራ የተባለችው፤ ቅድስቲቱ ከተማ አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ናት፡፡

የማያድግ እስራኤል፤ እስራኤል አይደለም፤ ሕይወትም የለውም (በተወለደበት የቀረ)፡፡ እስራኤል ወደ ውስጥ፤ በሰውር ወደሚያይ ወደ እግዚአብሔር ብርሃን ያድጋል፤ ወደ ውስጥ ወደ ጌታ ብርሃን የማያድግ ሁሉ ወደ ሰው ፊት ወደ ጨለማ በሰው ለመታየት ያድጋል፡፡ ክርስቶስ ያድጋል (ሉቃስ 2:52)፡፡ ነገር ግን ይህ በውስጣችን የዐነስነው የማያድግ ነገር ከሆነ እርሱ በድን ነገር እንጂ ክርስቶስ አይመስለንም፡፡ ...ክርስቶስ ግን ሕያው ድንጋይ ነው (1ኛ ጴጥ.2:4-6፤ ኢሳ.28:16)፡፡ እርሱ አዲስ የፈጠረውን ሕዝብ፤ አዲስ ከፈጠረው ኢየሩሳሌም ጋር ይዞ በእድገት ከፍ፤ ከፍ እያለና ሁሉን ወደራሱ እየሳበ ሄደል፤ መጥቋል፤ (ኢሳ 65:17-18፤ ኤፌ 2:10፤ 2ቆሮ 5:17፤ ዮሐ 12:32) ምን ትፈልጋላችሁ እዚህ የለም (ሉቃ.24:5)፡፡ ወገኖቼ ሆይ፤ እርሱ እዚህ የለም ተነሥቷል፤ በተኛበት፤ ባንቀላፋበት ዘመናትን አይፈጅምከ!

ስለሆነም እስራኤል ከክርስቶስ ጋር በእድገት ከክብር ወደ ክብር ከፍ እያለ መውጣት ነበረበት፡፡ አሁን እርሱ ቀዳሚውን እስራኤል ከቀዳሚው ኢየሩሳሌም መቃብር ትንሣኤ ሊሰጥ ታርሚያውን ለመልቀም ወደ ጓዳ ደግሞ እንዳይመለስ ሕጉ ይከለክላል፤ (ዘሌ19:9-10፤ ም. 23:22፤ ሩት 2:15-16) ሕጉም ራሱ ነውና፡፡ አዲሲቱ ኢየሩሳሌምም ትንሣኤና ሕይወት የሆነው ክርስቶስም ከክርስቶስ ጋር በእድገት ከፍ እያለ ወደ ላይ ወጥቶ የሕይወት መውጫ በሆነው ልባችን ውስጥ በመቅደሱ ይኖራል፤ (ምሳሌ 4:23፤ 2ቆሮ. 6:16፤ ራዕይ 21:1-5)፡፡

አሁን እንግዲህ፤ በዳግመኛ ልደት ሲወገድ ካለው፤ ቆለፊቱ ግርዶሽ የተነሣ ገና ግልጽ ባትሆንም የአዲሲቷ እርሷኤል አገር አዲሲቱ ኢየሩሳሌም በውስጣችን የተሰወረችው የእግዚአብሔር መንግሥት ናት፤

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አዲስና መንፈሱም ሰብስቦለቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

(ሉቃስ 17:20-21) ከዓይናችን መሠወሯ ከቅድስናዋ የተነሣ ነው፤ ያልተገረዘ ቆላፍ በመጋረጃ የተሸፈነ ስለሆነ በዳግም ልደት መጋረጃው እስኪገፈፍለት ድረስ አያያትም፤ (ዮሐ.3:3)፡፡ ሐዋርያው ዮሐንስ ማየት የቻለው ጠቅላላው መጋረጃ ስለተወገደለት ነበር፤ (ራዕይ 21:1) አብራሃም ከቆለፊቱ እንዲወጣ (ዘፍ 17:1-14) የታዘዘውም ይህችን ምድር ማየት ይችል ዘንድ ነበር፤ «እኔ ወደ ማሳይህ ምድር ውጣ» (ዘፍ.12:1) «ውጣ» የሚለው ቃልም በቆለፊቱ ጨለማ ጥልቀት (ውስጥ) ገና ሰጥሞ ስለነበረ ነው፤ ከራሱ ውስጥ ውጣ ነው፡፡ ወደፊት በሚወጣው መጽሐፌ ከራስ መውጣት እንዴት እንደሆነ በበቂ ተብራርቷል፡፡ ቀዳሚው እስራኤል በውጫዊ ኪዳን፤ ከማንነት በውጭ የሆነ፤ ውጫዊ ግዝረትን የተቀበለ ሕዝብ ስለ ነበረ ውጫዊን ምድር (የሚታየውን የጊዜውን) (2ቆሮ 4:18) ወረሰ፤ የአዲስ ኪዳን እስራኤል ግን በውስጣዊ ኪዳን በውስጣዊ ልቡና ግዝረት ውስጣዊውን የማይታየውን፤ ማለት ዘላለማዊውን እርስት ለመውረስ አዲስ የተጠራን ታናሹ መንጋ ነን፡፡ ጥሪውም «አንተ ታናሽ መንጋ መንግሥትን ሊሰጣችሁ የአባታችሁ በጎ ፈቃድ ነውና አትፍሩ»፤(ሉቃስ 12:32)፡፡

በመልእክቱ ዋናው ነጥብ የሆነው ሐሳብ ከጨለማ ጋር ያለ ትንቅንቅ ነው፡፡ ሰይጣን ሁልጊዜ፤ ባለማቋረጥ ውጭ ጀርባ፤ ጨለማ ገጽ በማሳየት የአዳምን ልጆች ሁሉ ዓይን እንድናጣ እያደረገ ይኖራል፡፡ እግዚአብሔር ሁልጊዜም የነገርን ሁሉ ውስጣዊ፤ ብርሃን ገጽን በማሳየት ነው ዕውርነትን የሚገፍፈው፡፡ አዳምን ጀምሮ፤ እግዚአብሔር ለአዳም ሞትን ትሞታለህ ሲል ውስጥን አስመልክቶ ሲሆን፤ ሰይጣን ግን ሞትን አትሞቱም ሲል የነገርን ውጭ ጀርባ ገጽ አስመልክቶ ነው የአዳምን እይታ ያሳጠረው፡፡ አብራሃምን እግዚአብሔር ከአገርህ፤ ከዘመድህ፤ ከአበትህ ቤት እኔ ወደ ማሳይህ ምድር ውጣ ሲል አንኳር መልእክቱ በውጭ አካል ውጣ ሳይሆን በውስጥ ሰውነትህ ከራሱ ውጣ ነበር (እግዚአብሔር የሚያየውና

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አዲስና መንፈሱም ሰብስቦለቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የሚያሳየው ምድር) በወሰጣችን ተሰውሯል፤ እግዚአብሔር ከሰው በተቃራኒ ያያል እንጂ እንደ እኛ አይደም፡፡ ሰው የእግዚአብሔርን ጥሪ መረዳት የሚችለውና ብርሃንን ማየት የሚችለው በውጫዊ አካሉ ከአገሩ ሲወጣ ሳይሆን ከእርጌ አካሉ ከራሱ ሲወጣ ብቻ ነው፡፡ ሰው ከገዛራሱ ሳይወጣ ከምን፤ ምን ቢወጣም እግዚአብሔር የሚያሳየውን ምድር ማየት አይችልም፡፡ ተገረዝ ማለት ከገዛራሱ ቁርበት ውስጥ ውጣ ማለት ነው፡፡

ምሳሌያዊው እስራኤል ይህን (የእግዚአብሔርን ምሳሌያዊ መንግሥት) ለመውረስ ወረድ ብሎ በተዘረዘረው ዓይነት በውጭ አምስት ዙር የሞትን ወንዝ (ጥምቀት) መሻገሩ ይታያል፡፡ ሞት የሆነውን ግብፃውያንን ሕይወት ተሸክሞ ወደ እግዚአብሔር ሕይወት መሻገር የማይሆን ነው፡፡

አምስት ዙሩ የእስራኤል ሞትና መቀበር

አንድኛ፤ በጫንቃቸው ላይ ተጭኖ የኖረው ግብፃዊው በኩር (ታላቅ) ከላያቸው ላይ ተንከባለሎ መቀበር፡፡ እስራኤል ሲባል እስራኤል የምንለው ሳይሆን በውስጣቸው የተሸገጠውን ከመጋረጃ በስተቀር ያለውን እስራኤልን ያመለክታል፡፡ እግዚአብሔር ከእስራኤል እስራኤል እንዲወጣ እንጂ የተባለውን እስራኤል አይፈልግም፡፡ እንዲህ ሲባልም እግዚአብሔር የሚፈልገው እስራኤል ከእስራኤል ይወጣል እንጂ ከዓለም አይደለም፡፡ ይህ አሁን በቀጥታ ከግብፅ የሚወጣው እስራኤል የመጀመሪያው ገለባ የሐሰት እውነቱ እስራኤል ነው፡፡ አሁን የተባሉት እስራኤል ወደ ወጡበት ግብፅ ማለትም ወዳለም ዓለም ተመልሰዋልና ዱሮ ቆርጠው ከወንዝ ማዶ የጣሉት ዓለማዊነት እነርሱ ወደ ጣሉት ስለተመለሱ ለመቀበል ከሙታን ተነሥቶና ከራሱ የከፉ ሰባት አጋንንት ሆኖ የጠፋው ልጅ ተመለሰ መጥቶለታልና አንገቱን አቅፎ በመሳም ዋጥ አደረገው፡፡ «እስራኤል ለእግዚአብሔር ቅዱስ ነበረ፤ የቡቋያውም በኩራት፤ የበሉት እንደ በደለኛ ይቆጠራሉ፡፡ ከፋ ነገርም ያገኛቸዋል፡፡ (ኤር.2:3)» ስለዚህ እግዚአብሔር

የተዋጠበትን በኩሩን ለማስተፋት የግብፅን ተንከባሎ መቀበር እንደኛ መቃብር ተብሏል፡፡

በዚያች ሌሊት እዚህ በእስራኤል ቤት በግ ታርዶ መገፈፍ እዚያ በግብፃዊው ቤት ያለ የግብፅ በኩር እጅ ሳይነካው ታርዶ መገፈፍና የታላቁ ሸለፈት ቀብር ሥነ ሥርዓት (ዘፀ.12:29) ነበር፡፡ ይህ ዱሮ፤ ዱሮ ቆርጠው የቀበሩት የግብፃዊነት ሸለፈት በተቀበረበት በስብሰ ያለ አድራሻ የጠፋው እንዴት ከብዙ ዓመታት በኋላ ከየት መጣ ለሚለው ጥያቄ መልሱ በዚህ መጽሐፍ በሌላ ገጽ የተሰጠውን መመልከቱ በቂ ነው፡፡ ከዚህም ሌላ እግዚአብሔር የአባቶችን ኃጢአት በልጅ ልጅ እስከ አራት ትውልድ የሚያመጣ (ዘፀ. 34:7) አምለክ እንደ መሆኑ መጠን ከአብርሃም ጀምሮ የተከማቸ ኃጢአት በልጅ ልጆች (ዘፍ.15:13-14) አምጥቷል፡፡ ይግብፃዊን እርኩስት በእስራኤል ላይ ጠጣብቆ እንደ ነበረ በጌልገላ ላይ በስለት ተቆርጠው መለየታቸው ተጨማሪ ማሥረጃ ነው፤ ስለዚህ ከዚህ ከተጫነባቸው ውዝፍ ኃጢአት ጭነት ከብደት የተነሣ እስራኤል ጮኸ፤ ፊደላዊ/ሥጋዊ ጮኸት ሰው ሲሰማው የውስጣቸውን የመንፈሱን ጮኸት እግዚአብሔር ሰምቷል፡፡ የነፍስን ድምፅ አልባ ጮኸት እንጂ የሥጋን ድምፃዊ ጋጋታ ጮኸት እግዚአብሔር አይሰማም፡፡ ሳትለምኑት፤ (ሳትናገሩት) ይሰማል ይላል እንጂ ስትነግሩት ይሰማል አልተባለም፡፡ (ማቴ.6:8፤ ኢሳ.65:24፤ ዘፍ.21:15-19) ሲታይ አጋር ድምፅዋን አሰምታ ጮኸች ይልና እግዚአብሔር የጮኸውን ብላቴና ድምፅ ሰማ ይላልና ...ወዘተ፡፡ የግብፅ እስራኤል የውጪ ጭንቀትና የውጪ ቀንበር የሐሰት እውነተኛው ቀንበርና ጮኸት ሲሆን፤ የውስጡ ጭንቀትና ቀንበር የእውነት እውነተኛውን ቀንበር ሊያመለክት ተፈጠረ፡፡

ሁለተኛው መቃብር፤ እስራኤል ወንዝ ሲሻገር፤ በገዛራሱ እጅ ተከትሎ ባሕር በመግባት ከእስራኤል ላይ ተገፍፎ ግብፃዊ ሠራዊትና ሕዝብ የተቀበረበት የባሕር ጥልቀት (ዘፀ.14:27-31፤ 1ቆሮ.10:1-4) ነው፡፡

ሦስተኛው መቃብር፤ ከእስራኤል እስራኤል ይወጣ ዘንድ በምድረ-በዳ ተገፍፎ የወደቀው የተቀበረው ግብፅን የቀመሰና ዲቃላው እስራኤል የተቀበረበት የምድረ-በዳው መቃብር፤ (ዘኁ 14:20-35፤ ም. 32:10-13) ዲቃላ እስከ አሥር ትውልድ ድረስ ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ አይገባም፤ (ዘዳ.23:2) ዲቃላ ማለት በጉዞ ላይ የተቀበሩ ግብፃዊ እስራኤል፤ ማለት ዛሬ ዓለማዊ ክርስቲያን ማለት ነው፡፡

አሥር ትውልድ፤ አሥር ትውልድ ማለት ምን ማለት ነው? አሥር ትውልድ ማለት አሥረኛው ልጅ ነጥሮ እንዲወጣ ዘር እየተካየ የዘጠኝ አባት ሞቶ መቀበር ነው፡፡ አሥረኛውን ልጅ ለማስገባት ዘጠኝ አባት ይሠዋል፡፡ እኔ ከነዘጠኝ ልጅ ልጆቼ ተቀብሬ ቀርቼ አሥረኛው የልጅ ልጄ ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ እንዲገባ ማለት ነው ወይ? ይግባኝ ለጽድቅ ፈራጅ፤ ይህ ይሻላል ወይስ እኔ ራሴ አሥር ጊዜ ሞቼ ሞቼ፤ ብድግ ብዬ በራሴ እግር ወደ እግዚአብሔር ጉባኤ በቀጥታ ብገባ ይሻላል? የዚህ ቀጥተኛው (ጥሬ ትርጉም) ግን በአዲስ ኪዳን አንድ ሰው በአሥር ሞት ጥምቀት ሞቶ ትንሣኤ በማግኘት ነጥሮ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት መግባት ማለት ይሆናል፡፡

አራተኛው፤ መቃብር 12ቱ ሕያዋን ድንጋዮች (1ጴጥ 2:4-5) ከጥልቀት ይወጡ ዘንድ በዮርዳኖስ ወንዝ ውስጥ ከእግዚአብሔር ዙፋን (ኪታቦቱ) በታች-ታች የተቀበሩበት የምትክ ድንጋዮች መቃብር ነው (ኢያሱ 4:8-9፤ 1ጴጥ 2:4-6) አመሳክር፤

አምስተኛው መቃብር፤ በጠቅላላ የግብፅ ርኩሰት ተገፍፎ በሰማይና ምድር መካከል ተራራ፤ ከፍታ /ኤልገላ/ ላይ በጌታ ፊት የወደቀው የሸለፈት፤ (ኢያሱ 5:7-9) ይህ ሁሉ በአሕዛብና በእስራኤል መካከል የተደረገ የመራራቂያ ገደል እንዲሰፋ የሚያደርግ የቅድስናቸው ምጥቀት ሆኖ

በጥላ የሚታይ ነው፡፡ አሕዛብ ከፈለገ የእስራኤልን ፈለግ በእድገት ተከትሎ በዚህ ሥርዓት በመጓዝ ደርሶ ከእስራኤል ጋር መቀላቀል ይችላል፤ (ኢሳ 2:2-4፤ ም.66:18-22፤ ዘካ 8:20-23)

እንግዲህ የኢየሱስ መቀበር፤ መቀበር ሳይሆን፤ ትንቢቱ (ኢሳ.53:9፤ ማቴ.16:21) ይፈፀም ዘንድ በመቃብር ውስጥ ገብቶ በምድር ልብ እስከ ሦስተኛ ቀን መቆየቱ የተረጋገጠ ሆኖአል፡፡ ከዚህም ሌላ እግዚአብሔር የሞትን ጣር አጥፍቶ አስነሣው፤ ሞት ይይዘው ዘንድ አልቻለምና ተብሎ የተጻፈው ደግሞ መፈጸም ነበረበትና (መዝ.15:8-11፤ ሐሥ.2:24) የሞት ጣር ሰውን መያዝ የሚችለው የኃጢአትን ዋጋ (ሞትን) (ሮሜ.6:23) ዕዳ ከባላጋራ ጋር በመንገድ ላለ ሳይከፍል ከወህኒ እንዳይወጣ (ማቴ.5:25/ሉ-26፤ ም.18:34) ስለሚታገት ነው፡፡ የኃጢአት ዋጋ ጨርሶ ከተከፈለ ጣዕረ-ሞት ጨርሶ አይኖርም፡፡ አሁን ጣር እየተሰማህ ከሆነ አልከፈልክም ማለት ነው፡፡

ሞት በውጭ በፊደል፤ በውስጣዊ (መንፈሳዊ) ሞት ምሳሌ ሲሆን፤ ውጫዊ መቃብርም እንደዚሁ ለውስጣዊ መቃብር ምሳሌ ነው፡፡ የአዳም ልጅ በአካለ ሕይወት እያለም በውስጣዊው (በመንፈስ) ሞት በኃጢአት የሰጠመ ነው፡፡ ይህንንም እስከማይረዳ ድረስ የጠፋ ነው፡፡ ውጫዊው ፊደላዊ (ፍጥረታዊ)ው ሞት የሐሰት እውነት ሞትና መቃብር ሲሆን፤ ውስጣዊው የቁመና ሞትና መቃብር እውነት እውነተኛው ሞት ነው፡፡ በውስጥ በሞት መኖራችንን ለመካድና ለመሸፋፈን ለዚህች ለተውሶ ሕይወት በአስመሳይ ምሥጋና እግዚአብሔርን ለመደለል እንጥራለን፡፡

ተጨማሪ አሥረጅ፤ «ታላቅም ድምፅ ከሰማይ፤ እነሆ፤ የእግዚአብሔር ድንኳን በበጋ መካከል ነው፤ ከእነርሱም ጋር ያድራል፤ ... እንባዎችን ሁሉ ከፃይናቸው ያብላል፤ ስለሆነ ሞትም ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም፤ ገዝን ቢሆን፤ ወይም ጩኸት፤ ወይም ሥቃይ ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም ... ራዕይ 21:3-4» ሕመም፤ ቁስል ሥቃይ ማለት ኃጢአት ወይም ሰይጣን ያደረበች ሰው ሲሆን ነው እንጂ ኢየሱስ

ከእግዚአብሔር ጋር እግዚአብሔር ሆኖ የተጣበቀ አንድ ሰለሆነ፤ እነዚህን (ጣር፤ ሥቃይ፤ ሞት) የተባሉ ነገሮችን በዓይኑ ከሚያይ በስተቀር አያስተናግዳቸውም፤ ወደ እርሱም አይቀርቡም፤ (ዓ።1-8፤ ዘፀ 14:14፤) ጋሻ ይዟልና።

ኢየሱስ ግን መከራን የተቀበለው በተጻፈው መሠረት ከበር ውጭ ማለት የውስጥ መንፈሳዊ ማንነቱን ሳይነካ ማለትን ይገልጻል ውጭ፤ (ሉቃ.13: 33) በኢየሩሳሌም ውስጥ በፊደል አካሉ ላይ መሆኑ ይታያል፤ ውስጡ እጅግ ቅዱስ ነውና። ቃል ሥጋ የሆነው መከራ መቀበያ ሆኖ በዕቅድ የተዘጋጀ ነበረና (ኢሳ 53:7)። ከበር ውጭ ማለት ከተለምዶ ቤት በር ውጭ ማለት ሳይሆን፤ ከቤተ-መቅደስ በር ውጭ-ውጭ ከማንነቱ በርቀት ማለት ነው (ዕብ 13:12)። እርሱ ራሱ ቤተ-መቅደስ ለመሆኑ /ዮሐ.2:19-21/ን እናስመልክታለን። ከፊደሉ ኢየሩሳሌም በውጭ መከራ መቀበሉም የብሉይ ኪዳንን ትንቢት መፈጸሙ ነበር፤ በዕብ.13:12 ላይ አዲሱ መደበኛ ትርጉም የሰጠውን ማብራሪያ ሉቃስ 13:33ን የሚቃረን ይመስላል። (ሉቃስ በኢየሩሳሌም ውስጥ ከበር ውጭ ያለውን የዕብራውያን ማብራሪያ ከከተማ ውጭ በማለት)። ነገር ግን ክርስቶስ ከበር ውጭ መከራን ተቀበለ፤ ማለት በፊደል (በሰው ቋንቋ) ከበር ውጭ ማለት ሳይሆን፤ ከመቅደስ ከእግዚአብሔር ማደሪያ በውጭ ማለት ነው። መከራው በአጥሩ (በመጋረጃው) ላይ በውጭ ቀርቷል እንጂ ወደ ማደሪያው ውስጥ ሊገባና ማንነቱን ሊነካ ከቶ አይችልም።

መቃብር በመለኮታዊ፤ (በሰማያዊ) ሥፍራ

ሞት መቃብር በውጭ በሰው ፊትም በኃጢአትም ቢሆን ራስን ሙሉ በሙሉ መጣል፤ ራስን እስከ መርሳት መዋረድ ሆኖ የሚታይ ነው። ይህ ቁስ አካላዊው ከማሰብ፤ ከማስታወስ ውጭ ሆኖ ሰው የፈለገውን እንዲያደርግ በሰው እጅ መጣል ሲሆን፤ ይህ ዓይነት መስዋዕት በራስ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ፈቃድ ካለመሆኑም ወደ ላይ ለእግዚአብሔር ከፍ ብሎ መቅረብ ሳይሆን፤ ወደ ታች ወደ እናት አፈር መስዋዕት ሆኖ መጥፋት ነው። በቁስ ወደ ቁስ።

ሌላው ግን ከማሰብ፤ ከመፍቀድ ጋር በእምነት ለጌታ ታዝዝን ትዕዛዙ እውነት መሆኑን አምነንና፤ የሚበልጠውን በመምረጥ ለሚሻለው ዕድል ራስን ሙሉ በሙሉ የፈለገውን እንዲፈፅምብን በጌታ ትዕዛዝ በራስ ፈቃድ ለጌታ አልፎ መሰጠት ነው፤ የተሸለ ሕያው ቅዱስ መስዋዕት (ሮሜ12:1)። ሕያው ማለት ሳትሞት ማለት ሆኖ፤ ቅዱስ ማለት

ምሳሌውም፤ አብርሃም ልጁን ሊሠዋ በታዘዘ ጊዜ ከነበረበት ተለይቶ ሦስት ቀን መንገድ እንደተጓዘ፤ (ዘፍ.22:1-4)፤ መሴ በ(ዘፀ.8:26-27) እንዳመለከተው፤ በጌታ መሪነት ከዓለም ሦስት ቀን መንገድ ተለይቶ መራቅ፤ ይህን ለመፈፀም ኢየሱስም ሦስት ቀን ተጉዞ ለእግዚአብሔር ሕያው ሆኖ እንደቀረበ ማለት ቻለል። ኃጢአትን መስዋዕት አድርጎ መቅበርን አመልክቷል።

አሁን ግን የመለኮታዊ ደረጃ መቃብርም መስዋዕቱም ውጫዊ ሳይሆን ውስጣዊ፤ ቁሳዊ ሳይሆን መንፈሳዊ፤ ምድራዊ ሳይሆን ሰማያዊ ነው፤ ማለት በጌታ ፊት ከፍታ ላይ ከሰው እይታ ተጉዞ ርቆ የሚፈጸም ሰውና ቅዱስ የሆነ የሕይወት መስዋዕት ማለት ነው። ጸሓፊው የዳዊት (መዝ. 116:15)ን መሠረት በማድረግ የቅዱሳን፤ ቅዱስ ሞት ብሎታል። ዘመኑ እንደሚፈቅደው፤ ይህ ሙሴና ሐሮን የተቀበሩበት ከፍታ መለኮታዊውን ያመለክታል። ሥጋው ጨስ ሆኖ ለእግዚአብሔር ቀርቦ እንዲጠፋ በጌታ ፊት መስዋዕት ሆኖ የመቅረብ ሥነ-ሥርዓትን ለዛሬዎቹ ያመለክታል። ጢሱ፤ ነፍሱን፤ (መንፈሱን) ከሥጋ በእሳት አበጥሮ አዕድቶ (ንፁግ) አድርጎ ለባለቤቱ (ለእግዚአብሔር) ማቅረብ ማለት ነው። ተራራ ላይ መሞት በመሠውያ ከፍታ ላይ መስዋዕት እንዳቀረበው ኖላ ነው። እግዚአብሔር

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

የሠራው መሠውያ ሰው ከሠራሽ መሠውያ እጅግ የላቀ ቅዱስ ነው፤ (ዘፍ.22:1-2፤ ከሕዝ.20:40) ይመሳከር።

በዚህ ሁኔታ ቀዳሚ ሆኖና ሞቶ በጌታ ፊት ከፍታ ላይ የተቀበረው እንደኛው ሊቀ-ካህኑ አሮን በሐር ተራራ (ዘጥ.20:22-28) ወደዚያ ወጥቶ እንዲሞትና እንዲቀበር ከልጁ ከዓልአዛር ጋር የሙሴ እርዳታ ይታያል እዚያም የክብርና የጌጥ ልብቡን ከአሮን ላይ ያወለቀውም ራሱ አሮን ሳይሆን አለቃው ሙሴ ነበር። እንደተጻፈ፤ «...እግዚአብሔርም ሙሴንና አሮንን በኤደምያስ ምድር ዳርቻ ባለው በሐር ተራራ እንዲህ ብሎ ተናገራቸው፡- አሮን ወደ ወገኑ ይከማች፤ ... አሮንና ልጁን አልዓዛርን ይዘህ ወደ ሐር ተራራ አምጣቸው»፤ አምጣ ማለት ወደ ራሱ ወደ እግዚአብሔር ስለሆነ በፊቱ መሞት መታደል ነው። ከአሮንም ልብቡን አውጣ፤ ልጁንም አልዓዛርን አልብሰው፤ አሮንም ወደ ወገኑ ይከማች፤ በዚያም ይሙት። (ለዳግመኛ ልደት ዳግመኛ ቆለፈት ማውለቅ)። ሙሴም እግዚአብሔር እንዳዘዘው አደረገ። ማህበሩም ሁሉ እያዩ ወደ ሐር ተራራ ወጡ። ሙሴም የአሮንን ልብስ አውጣ፤ ልጁንም አልዓዛርን አለበሰው፤ አሮንም በዚያ በተራራው ራስ ላይ ሞተ፤ ሙሴና አልዓዛርም ከተራራው ላይ ወረዱ።» ይህም በራሱ እግር ተራራ ወጥቶ በገዛ ፈቃዱ (እንደ ኢየሱስ) ከሞተውና እግዚአብሔር ከቀበረው ሙሴ ጋር ሲነጻጸር አሮን የተገደደ ይመስላል፤ ተራራ ላይ ድረስም በሙሴ መወሰዱ፤ የክብርና የጌጥ ልብቡንም ራሱ ሳይሆን ሙሴ ማውለቁ ይነበባልና ሆኖም የተቀባ (የታተመ) ነውና አይጣልም።

የሙሴ መቃብር በተለይ፡-

ሁለተኛው፤ ሙሴ ወጥቶ የሞተው በናባው/ፊስጋ ተራራ ከፍታ ላይ በጌታ ፊት (1ነገ.19:11) ሲሆን፤ የተቀበረው ግን እዚያው በሸለቆ ውስጥ እንደሆነ የተገለጠው (ዘዳ. 34:1-8) መውረድን፤ መዋረድን ያመለክታል፤

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አጉባብም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ይህም በጌታ ፊት ስለሆነ መባረክ ነው። ሙሴ ግን እንደ አሮን ከሌላ ሰው ሰምቶ በሰው ድጋፍ ተሸኝቶ ሳይሆን፤ ከእግዚአብሔር በቀጥታ እንደ ሰማው ቃል ታዝዞ ተራራ ወጥቷል፤ በዚህም ከፍታ ላይ ቆሞ እስራኤል ሊወርሰው ያለውን ምድር ከዳን እስከ ቤርሰቤህ፤ ከዳር እስከ ዳር አይቶና ካርታ አንሥቶ ውርሱን ጨብጦ በጌታ ፊት በፈቃድ ራሱን አቅርቧል። ሙሴ ግን ተራራውን በሞቱ፤ ሸለቆውን በመቀበሩ ውርቧል። ይህ ማለት፤ አንተም ዕብጠትህን፤ ከፍታህን ትዕቢትህን ረግጠህ ወጥተህበት ገድለህ ከፍታህ ላይ ረግጠህ ወጥተህበት ብትሞት ሞትህ ሕይወት፤ መሥዋዕትህ በጌታ ፊት እንጀራ ይሆንልሃል፤ ትጠግባለህ።

ይህን የሙሴን አጋሮት ከልቤ እያደነቅሁ ከእስራኤል ሕዝብ ጋር የለቅሰው ተካፋይ ሆኜአለሁ። እንዲህ ለመሆን የረዳው አምላክ፤ እግዚአብሔር ይባረክ እላለሁ።ይህ በእስራኤል ገኝዱ የፊደል (ገሃዳዊ) ከፍታ ቢመስልም በየራሳችን ልቡና ከፍታ፤ ሰማያዊ ሥፍራ ላይ እንሞት ዘንድ ተራራን የተቆጣጠረው አሞራዊ ተደምስሰን እንደመሰሰ ዘንድ አበክሮ ያስተምረናል።እንዴት ለሚል? ይህም ዘመናችን እንደሚያዘው የልቡናችንን ከፍታ እብጠቱን ማቅለጥ፤ መሠዋት ማለት መዋረድ ነው። ይህም ከሸለፈት ግርዶሽ ጨለማ ወጥተን በብርሃን ስናየው፤ ሰማያዊ ሥፍራ፤ የመጀመሪያ ትንሣኤ ሆኖ ይታያል፤ (ራዕይ 20:6) ሙሴና ኤልያስ የተገለጡበት የተቀደሰ፤ ታላቅና ረጅም ተራራ መሥዋዕት ሁሉ የሚቀርብበት ተራራ ይኸው ነው፤ (ሕዝ 20:40፤ መዝ 48:1-2፤ 2ጴጥ 1:18፤ ማቴ 17:5-6...) እንስሳን ከሚሠዋ ራሱን የሚሠዋ እጅግ ይበልጣል።

ሙሴ በመቶ ሃያ ዓመት ዕድሜው መቼስ ያለ እግዚአብሔር ምርኩዝ ያን አሁን በእምነት ራዕይ የምናየውን ቅዱስና ታላቅ ተራራ (ራዕይ 21:10-11) እግዚአብሔር እስከ አለበት ድረስ እንዲሁ በራሱ አልወጣም። የሙሴ በትሩና ምርኩዙ ምንድር ነው? ማን ነው? (መዝ.23:4/ለ) ወደ እግዚአብሔር መውጫው መሰላለ መንገዱስ ማን ነው? (ዮሐ.14:6)

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አጉባብም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

እግዚአብሔር ለደካማ ኃይልን ይሰጣል፤ ጉልበት ለሌለውም ብርታትን ይጨምራል፤ (ኢ.ሳ.40:29) ሙሴ ጉልበት አለው ወይ? ጉልበት ላለው? ጉልበት ላለው ብርታትን እጨምራለሁ አላለም፤ ጉልበት ያለው ምሥጋና አይሰጥም የሚበልጠውን ምሥጋና ለራሱ ያስቀራል እንደ ሐናንያና ሰጺረ። ጉልበት ያለው ማንም በተራራ ወደ እግዚአብሔር አልወጣም፤ አይወጣምም፤ ከቶ ፍፁም መሥዋዕት አይሆንም። (አንተ ግን የራስህ ብርታት ስለሚሰማህ ወደ እግዚአብሔር በተራራ መውጣትን አልቻልህም መሰለኝ?) ሙሴ፤ በዚያ፤ በእግዚአብሔር ፊት፤ ከሰው ማንም ያላየውን ስውር ሞት ሞቶ ማንም ባላየው በተሰወረ ቅዱስ መቃብር ተቀበረ፤ በክርስቶስ ክብር ከወንድሙ ከኤልያስ ጋር እስኪገለጥ ድረስ 1500 ዓመታት ያህል በክርስቶስ ተሰውሮ ቆየ፤ ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን ለዘላለሙ አሜን፤ (ሉቃስ 9:28-31፤ ቆላ.3:1-4፤ ቂ.4)። መቃብሩ ቅዱስ ሰለሆነ እስከ ዛሬ ድረስ ማንም አላየውም። የሙሴ ትንሣኤ ከሄኖክና ከኤልያስ ቀጥሎ ሦስተኛ ደረጃ እንደተከሰተ መነጠቅ ሆኖ ሊታይ ሲቻል፤ የአሮን ደግሞ አራተኛ ነው ሊባል ይቻላል። ስለዚህ የአሮን ቅዱስ፤ የሙሴ የቅዱስ ቅዱስ፤ የሄኖክ እጅግ ቅዱስ የሆነ ቀብር ሥርዓት መባል ያለበት ነው። የአንተ ሥጋ በክርስቶስ ሞት ጥምቀት የተቀበረበትን መቃብር ማን አይቷል? እግዚአብሔር ውስደታልና አልተገኘም ወይ??

ሙሴ፤ ከያዕቆብና ከዮሴፍ ጋር በመቃብር ተመሳሳይ የሚሆንበት በምንድን ነው? ቢባል፤ ሙሴ ወደ እስራኤል አገር በሚያደርገው ጉዞ ላይ በሕዝቡ ምክንያት ስለተደናቀፈ፤ ጥላዊ /ቂሳዊ/ ወደ ሆነችው አገር በጥላ አካል እንዳይገባ ተከለከለ። ቢሆንም በተራራ ላይ ማለት በክርስቶስ ላይ ሆኖ የእስራኤልን አገር ከዳን እስከ ቤርሳቦህ ድረስ ቆላ ደጋውን ሁሉ በእግዚአብሔር መነጽር እንዲያይ ስለተደረገ በመንፈሱ፤ በልቡ ወደ እስራኤል አገር እንደገባና እንደ ወረሰ ይቆጠራል፤ ደግሞም የመንፈስ ነገር ከቁስ ነገር እጅግ የሚበልጥ መሆኑ ይታወቃል። እንዲሁም

በተራራው ላይ በከፍታ (በእግዚአብሔር ፊት) መሞቱ ከነያዕቆብና ዮሴፍ በሚበልጠው ትንሣኤ እንደ ተነጠቀ እሙን ነው (ዕብ.11:35/ለ። በፊደል፤ በቁስ የሚወረስ ነገር የጋራ ሲሆን በልብ የሚወረስ ነገር፤ ግን የግል ነው። ደግሞም ወደ ተስፋይቱ ምድር በንጥቀትም፤ በመለወጥም ይገባልና ሙሴም በንጥቀት ገብቷል ማለት ይቻላል፤ (1ተሰ.4:17፤ 1ቆሮ.15:52)

እነዚህ፤ አሮንም፤ ሙሴም ሞቱ የሚለው የፊደሉ ቃል ጥላዊ እውነት ነው። በሚሰጠር ሞቱ እንጂ። ሐሮንም በሚገርም ሁኔታ፤ ሙሴ በጣም በሚገርም ሚስጢር ሞተ። ኤልያስ እጅግ በሚገርም ሁኔታ፤ ሄኖክ እጅግ በጣም በሚገርም ደረጃ በተራራ (በከፍታ) ሞት ለእግዚአብሔር ሕያው መሥዋዕት ሆኖ መቅረብ ነውና። ሄኖክና ኤልያስ ቢለዩም፤ ይህ ዓይነት መሥዋዕትነት የተሰበረ መንፈስ፤ የተዋረደ ልብ፤ (መዝ.51:16-17)፤ የተቀጠቀጠ መንፈስ፤ የተቀጠቀጠ (የደቀቀ) መንፈስ፤ (ኢሳ.57:15) መዋረድን ያመለክታል። አሮን በሰው ፊት ሳይሆን፤ የክብርና የጌጥ ልብሱን በእግዚአብሔር ፊት ተገፍፎ በጌታ ፊት በከፍታ ላይ ተራቆተ፤ እዚያው ተዋረደ። ሞት፤ ሞት ሳይሆን፤ መዋረድ ነው። እግዚአብሔር የሚፈልገው በተለምዶ ሞት የሞተውን ሳይሆን፤ መዋረድን ነው።

እኔ፤ አንተ/ች ለእግዚአብሔር ሕያው ቅዱስ መሥዋዕት እንድንሠዋ ስንቱ ተመስርን? (ሮሜ 12:1) ለእግዚአብሔር የሞተውን ሳይሆን ሕያው፤ (የበከተውን) እርኩስ ሳይሆን ቅዱስ፤ ከራስ ማንነት ሌላውን ሳይሆን፤ የገባ ሰውነትን መሥዋዕት አድርጎ በማቅረብ ከፈሪሳውያንና ከጸሐፎች ጽድቅ በላይ እንሆናለን፤ (ማቴ.5:20)። የራስን ስም፤ ዝና ቀዳሚውን ባሕሪ (የራሱ ነው) ከእግዚአብሔር ፊት ጠርጎ በማውጣት ባዶ መሆን ማለት ነው፤ (ፊል.2:7፤ ሉቃስ 11:41) (የራስን አገልግሎት፤ የራስን ሥም፤ ጸሎት ጥምቀት፤ ምዕዋት) ቀኝህ ያደረገውን ግራ እንዳያውቅ፤ እንዲህ ማለት አንተ የምታደርገውን አንተ አትወቅ ነው። አንተ በቀኝህ በግ፤ በግራህ ፍየል ነህ ማለት ነው፤ (ማቴ.25:31-33) ስለሆነ ቀኝህ በሩክ ግራህ

እርጉም ነው። በመሆኑ በክርስቶስ ሰይፍ ለሁለት ተከፍለህ ግራህ ወደ ገሃነም፤ ቀኝህ ወደ ገነት ማለት ነው። ከግራህ ጋር ቀኝህ በጣምራ ወደ ገሃነም እንዳትገባ ቶሎ እጅህ፤ እግርህ ብታሰናክልህ ቁረጥ፤ ዓይንህ ብታሰናክልህ አውልቅ የተባለው ለዚህ ነው።

ይህ የሙሴ መቃብር የአዲስ ኪዳን በጥምቀት አሮጌው ማንነት በእጅ ባልተደረገ ግዝረት ከኛ ተቆርጦ የተቀበረበት የማይታየው የልቡና ከፍታ መቃብርን አመልካች ነው። በአዲስ ኪዳን በክርስቶስ በሞቱ መጠመቁና በትንሣኤው መነሣቱ የመጨረሻ መደምደሚያ ነው። እንዴት (ሮሜ.6:3-11፤ ቆላ.2:11-12፤ ም.3:1-2፤ ቁ. 9-10) በአፅንዖት እንየው። «የሞተሰ ከኃጢአቱ ጸድቋልና» (ሮሜ 6:6) የተባለው ተግባራዊ እንዲሆን የኃጢአት ዋጋ (ዕዳ) ሞትን በፈቃዳችን የምንከፍለውም በዚህ ጥምቀት ቁም ሞት ነው። እንግዲህ መቃብር በመንፈሳዊ ደረጃ ርኩሰት፤ ሙት (ኢሳ 52:1-2፤ ቆላ 2:13) ተብሎ የተኮነውን ሸለፈት (አሮጌ ማንነት) ከእግዚአብሔር ፊት ማሰወገጃ (መቅበሪያ) ጉድጓድ የዘመኑ አስመሳይ ያልሆነ ጥምቀት ነው።

እንግዲህ የእኛ ችግር፤ መጽሐፍ ቅዱስን ባልተገረዘው በሰው አእምሮ ማለት በጨለማ መመልከቱ ነው። የሰው አእምሮ እግዚአብሔር ብርሃን ይሁን፤ እስካላለ ድረስ ጨለማ ስለሆነ እውነቱን ሳይሆን ሐሰቱን፤ ፍሬውን ሳይሆን ገለባውን ያስጨብጣልና። የእኛ የውስጡ ዘላለማዊ ሕይወትም በውጩ ጂኖች እና ጊዜያዊ ማንነት የተከበበ ነው። ኃጢአትና ሰይጣን ኢየሱስን ሊቆጣጠረው አልሠለጠነበትም። በእግዚአብሔር ፊት መበስበስ እንደሌለ በዚሁ መጽሐፍ ቀደም ሲል ተመልክቷል። ሞትን ሳይይ ተወሰደ የተባለው ሄኖክ ከእግዚአብሔር አንድ የሆነ ሳይሆን፤ ለሦስት መቶ ዓመታት ያህል አካሌቱን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረጉ ይነበባል። ክርስቶስ ኢየሱስ ግን አብና እኔ አንድ ነን፤ እኔን ያየ አብን አየ፤ እኔ በአብ፤ አብም በእኔ ይኖራል ሲል በሥልጣን ቃል ተናግሯል፤ (እኛ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

እንዲህ ልንናገር ብርታት እናጣለን።) ይህም ምስክርነቱ እውነት እንደሆነ የተመሰከረለት ይልቅ እንዴት ሞትንና መበስበስን ያያል? አብ በእርሱ ይኖራል ማለት እርሱ የእግዚአብሔር መቅደስ እንደመሆኑ መጠን በእርሱ የሚኖረው አብ ለዘላለም የሚንድድ እሳት (ኢሳ.33:14) በእርሱ ሲነድ ለዘላለም ይኖራልና ኃጢአት (ሞት)፤ መበስበስ ቦታ የለውምና መበስበስን አላየም ተብሎ ተመሰክረ።

ሞትና መበስበስ በውጭና በውስጥ፡- የአዳም ልጆች ሞትንና መበስበስን የሚያዩት ለምንድን ነው? ሞት መበስበስ፤ ትል፤ መግል የኃጢአት ውጤት ምርቱ ነው፤ ሰው የዘራውን የግል መዝገቡን፤ አንጡራ ገንዘቡን፤ ያጭዳል። አሜን የራሱን ይጨድ ወይስ ሌላው የዘራውን የሌላን ሰብል ሌላው ይጨድ? የራሱን፤ ከሰው በስውር ጨለማ የዘራውን በእግዚአብሔር ፊት በብርሃን ያጭዳል። ሁሉም የራስ፤ የራሱን ስለሚያጭድ የሌላን ሊያጭድ አያደርሰውም። ታዲያ የቱጋ የዘራውን ነው የሚያጭደው? በውጭ ሜዳ የዘራውን ያጭዳል ወይስ በውስጥ ጓዳ የዘራውን ያጭዳል? የራሱን ማለት የውስጥ ጓዳውን፤ የመዝገቡን ማለት ነው። ሞትና መበስበስ ምንድን ነው? ኃጢአት፤ ትዕቢት (የልብ ዕብጠት) ሲሆን፤ የገሃዱ በሰው ፊት ሞትና መበስበስ የእግዚአብሔር ፊት ሞትና መበስበስ፤ ትል፤ መግል ምስክር ነው። ያልሞተ ነገር አይበሰብስም፤ አይመግልም፤ አይተላም። ተሸፋፍኗል እንጂ ሰው ሁሉ በሰብሷል፤ ተልፏል፤ ይመግላል። በምን እናውቃለን? ሰው ሁሉ ለእግዚአብሔር ሊሰግድ፤ ሊንበረከክ፤ በፊቱ ሊዋረድ፤ ሊሠዋ በስውር ያለው የልቡ ዕብጠት በሰማይ ከፍታ ላይ ሰቅሎታል፤ ቀደም ሲል እንዳየነው ተንጠልጥሏል። ይህ ዕብጠት መግል፤ ትል፤ መበስበስ ነው። ለዚህ የባቢሎንን ንጉሥ (ኢሳ.14:4-20፤ ሐሥ.12:20-23)

ቀደም ሲል እንዳየነው ውጫዊ መበስበስ የውስጣዊ መበስበስ ምስል ነው። ወደ ውጭ ወጥቶ የሚታየው ሞት ውስጥ ሞት መኖሩን ሊናገር ነው።

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አዚልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

መበሰበሰ፤ ትል፤ መግል በውጭ ወጥቶ የሚታየው ከውስጥ ላለው መበሰበሰ ምስክር ሆኖ ነው። ሰው የተባለ ሁሉ በውጭ፤ በግልፅ የሚበሰብሰው የሥራው የመዝገቡ በሰው ሰጪ ሰጪ ሰጪ የሆነውን ጌታ በግልፅ በብርሃን ሲከፈለው ነው። የአዳም ልጅ ወለ-ንጉሠ-ነገሥት ዙሊትዮጵያ ቀርቶ፤ ዙዓለም ቢሆን እንኳ በቀስ አካሉ መበሰበሱና መግማቱ አይቀርለትም። ይህም ሊደርስበትና ሊያጭደው ያለው ምን እንደ ሆነ ማስጠንቀቂያው ነው። ሰው፤ ከውጭ አካል መበሰበሰ ከቶ የማያመልጥ ቢሆንም፤ በዚህ ተምሮ ዘላለማዊ ከሆነው ውስጣዊ መበሰበሰ እንዲያመልጥ ይህ አዋጅ ነው።

እንግዲህ ሁሉም በየደረጃው የዐቅሙን ያህል ራሱን ከፍ-ከፍ አድርጓል!! ሰው ሁሉ ከዲያብሎስ ጋር ዙፋኑን ከእግዚአብሔር ከዋክብት በላይ የዘረጋ ነው። ሁሉ በምሳም የከበሬታ ሥፍራ፤ በምክራብም የከበሬታ ወንበር፤ በገበያም የከበረ ሰላምታ፤ መምህር ሆይ፤ ክቡር ሆይ እንቱ፤ ...መባልን ከፍ-ከፍ መደረግን ለጊዜው መርጠዋልና ራሱን ከፍ፤ ከፍ የሚያደርግ ሁሉ ይዋርዳል፤ ርኩስ ነው ተብሎ በተጻፈው መሠረት አፍንጫ እስኪይዙበት ድረስ ሞቶ በሰብሶ ይዋረዳል፤ ትልና ብል መደረቢያው ይሆናል፤ /ኢ.ሳ.14:10-20፤ ማቴ.23:6-12፤ ሐሥ.12:21-23/ ብሉና ትሉ ገኝነው-እሳት የሚነድበት ማገዶ መሆኑም በብርሃን ምስክርም ፈራጅ ዳኛም በሆነው ጌታ ቃል የተረጋገጠ ነው።

የአዳም ልጅ በመንፈስም፤ በአካልም፤ በውጭም በውስጥም ትል ማለት ነው። ከሰው ፊት ተሸፋፍኖ ክቡር ሆይ እየተባለ ከድኖ ያቆየው ትሉና ብሉ ይጋለጣልና። ሞትንና መበሰበስን የሚያይ ሁሉ በፈቃዱ አልሞትም፤ ፈቅጄ አልበሰብም፤ አውቄ አልዋረድም፤ ለእግዚአብሔር አልንበረከክም ነው። ለእግዚአብሔር በመንበርከክ ብቻ የሚከፈለውን ዕዳ የኃጢአትን ዋጋ እምቢ አልከፍልም? ለእግዚአብሔር መንበርከክን ሞት ነው አታሳዩኝ ትላለህ? ለእግዚአብሔር መስገድ፤ ለእግዚአብሔር መሸነፍ

ሞት ነው ወይ? ለሰይጣን የተሸነፈ፤ የተንበረከክ፤ የሰገደ፤ ያንበደደ ሁሉ ለእግዚአብሔር የተንበረከከውን ይንቃል፤ ይፀድቃል? ክብር ለሚገባው እግዚአብሔር ክብርን በፈቃደኝነት አልከፍልም ያለ ሁሉ እምቢተኛ ትዕቢተኛ ልቡ መግል ይዞ ያበጠበት መሆኑን አንባቢውና ጸሓፊው እንመሰክራለን።

ለእግዚአብሔር አልንበረከክም፤ ፈቅጄ አልገዛም ባይ ትዕቢተኛ ሁሉ ከባቢሎን ንጉሥና ከሄሮድስ ጋር የተመደበ መግልና ትል፤ ብል የተሞላ ብስባሽ፤ ርኩስ ግም ነው። እዚህ በሰው ፊት ጤናማ ትልቅ ክቡር፤ አንቱ እየተባለ በጊዜያዊ ክብርና በዕለት ጥቅም ተደልጓል፤ ተሞኝቷል፤ ትርፉ የዘላለም ኪሣራ መበሰበስ ነው። ብስባሽ፤ ብስባሽ ነወይስ ሰይጣን/ኃጢአት ያረፈበት ሰው ብስባሽ ነው? ጊዜያዊው አጉል ውዳሴ ርኩሰቱን እንዳያይ ጋርዶበት ተቃልሏል። በሁሉም ረገድ የተጭበረበረ ምስኪን ሰው ነው። ይህ ውሸት ነው የሚል ካለ ከክቡራን ነገሥታት መቃብር ጀምሮ እስከ መጨረሻ ድህ መቃብር ከፍቶ በማየትና በማሸተት ማረጋገጥ ይችላል። ለዚህም ነው ማርታ የአላፃዛር መቃብር እንዲከፈት በታዘዘ ጊዜ «እነሆ ከሞተ አራት ቀን ሆኖታልና አሁን ይሸታል» ብላ የጮኸችው። ሰው በውጭ የሚሆንበት ነገር ሁሉ በውስጡ ይሆናል በብሉይ ኪዳን እስራኤል በአሕዛብ አፍንጫ ላይ ሸለፈቱን ውርውሮ ወደ ውስጥ የገባ ሕዝብ ሆኖ ይቆጠር ነበር።

የእነሙሴ የተራራ ሞት በአሁኑ አዲስ ኪዳን ሰውነትን በጌታ እግዚአብሔር ፊት በመቅደሱ ከፍታ ውስጥ (ላይ) ሥጋ የተባለውን ሕያው፤ ቅዱስ መሥዋዕት አድርጎ ማቅረብ መሆኑ ተደግጧል፤ (የተሰበረ ልብ)። ይህ አሳብ በ(ሕዝ.20:40፤ ኢሳ.66:20፤ እና ሮሜ 12:1) የተነገረውን የሚተረጉም ሆኖ እናገኘዋለን። ሙሴና አድንም በመጠነኛ ልዩነት በተራራ ከፍታ ላይ ወጥተው በጌታ ፊት ሰውነታቸውን ሕያው፤ ቅዱስ መሥዋዕት አድርገው በሕይወት እያሉ ፈቅደው ለእግዚአብሔር

አቅርቦዋል፡፡ ሕያው መሥዋዕት ሆኖ በተራራ ከፍታ ላይ መቅረብ ማለት የመፍቀድ ጊዜህ ከማለቱ በፊት በጌታ ኢየሱስ ምሳሌ «ነፍሴን ደግሞ አነሣት ዘንድ አኖራለሁና፤ ስለዚህ አብ ይወደኛል እንዳለው ነፍሳችንን ስናኖር ((አብ እኔን አንተን/ችን በክርስቶስ እርሱን እንደ ወደደው ይወደናልና እኛም ነፍሳችን በእምነት ለእግዚአብሔር አሳልፈን እንሰጥ፡) እኔ በፈቃዴ አኖራለሁ እንጂ ከእኔ ማንም አይወስዳትም፡፡ ላኖራት ሥልጣን አለኝ፤ ደግሞ ላነሣት ሥልጣን አለኝ፡፡ ይህችን ትእዛዝ ከአባቴ ተቀብያለሁ» (ዮሐ.10:17-18) ባለው ዓይነት ውጫዊው አካል ከመፍረሱ በፊት በፍጥነት በአንተው ጉዳይ አንተው ራስህ በተሰጠህ የሊቀ-ካህንነት ሥልጣን ራስህን (የዝላ ሥጋህን) መሥዋዕት ቁርባን አድርገህ ማቅረብ ማለት ነው፡፡ ልጠይቅህና፤ ራስህን ሕያው ቅዱስ መሥዋዕት አድርገህ በመንፈስ ካቀረብከው ከአንተና፤ ከራሱ በውጭ ያለውን እንስሳ መሥዋዕት አድርጎ በፊደል ካቀረበው የብሉይ ኪዳን ሊቀ-ካህን ማን የተሻለ አቅርቧል? ኢየሱስ ነፍሱን ለማንሣት ሲል የማኖርን ሥልጣን ከአባቴ ተቀብሏል፤ አንተስ ይህን ሥልጣን ከማን ተቀበለህ? ከአባትህ ከኢየሱስ? አዎን፤ ኢየሱስ ከአብ የተቀበለውን ሥልጣን ለራሱ ሊይዝ ነው ወይስ ለልጆቹ አሳልፎ ሊሰጥ ነው? ከአብ እየወሰደ፤ ለእናንተ እኮ ነው የሚሰጠው፡፡

በእንዲህ ዓይነት መሥዋዕት ሆነን በፊቱ ስንቀርብ ሙሴን እንደ ቀበረ እርሱ እግዚአብሔር እንዲቀብረን በእጁ ላይ መውደቅን ያስተምረናል፡፡ ጌታ ነፍሴን አነሣት ዘንድ አኖራለሁ ሲል፤ የት አኑሯት ከየት ነው የሚያነሣት? ይህ አሠራሩ አልተካደም፤ ነገር ግን «ዐወቅህ» የሚል መልስ ተሰጠ እንጂ፡፡ ታዲያ ይህ ከዚህ ጋር እንዴት ይሰማል? የጌታ ገንዘብ ቃሉ ነው፡፡ ቃሉ ሕይወቱ ነፍሱ ነው፡፡ እርሱ ራሱን፤ ነፍሱን ነው የሚዘራው፡፡ ቃሉ (ነፍሱ) ሲዘራ ድርጊቱን በዓይን በማየት አይታወቅም፡፡ ነገር ግን ሲሰበሰብ ያታወቃል ይላል መጽሐፍ፡፡ ሲሰበሰብም በማየት

ሳይሆን፤ በእምነት ነው የምናስተውለው፡፡ በሌላ በኩል ቃሉ (ክርስቶስ) የሚሰበሰብ ሰብሳቢም ጭምር ነው (ኢሳ. 2:2፤ ም. 66:18፤ ሉቃስ 13:34)፡፡ «ቀብር» እግዚአብሔር ቀበረ ሲባል ምን ማለት ነው? እንዴት ነው? እግዚአብሔር በክብሩ፤ በጽድቁ ሸፈነ፤ በጽድቁ ጥልቀት ውስጥ አኖረ ማለት ነው፡፡ ሰይጣን ከኃጢአት ቢታች እንደሚቀብር እግዚአብሔር በተቃራኒ በጽድቁ ጥልቀት ውስጥ ይከድናል፡፡ ታላቅ ዕድል፤ እርሱ በክብሩ፤ በጽድቁ እንጂ ሌላ መሸፈኛ የለውም፡፡ አንተ ግን በገዛ ጽድቅህ ተሸፋፍነህ ከተገኘህ ከሥረሃል፡፡ በተቃራኒው ግን አዳምን በቁርበት፤ በውርደት ከደነው፡፡ በራሱ ጽድቅ (በእጁ ሥራ) ተሸፋፍኖ ተገኝቷል፤ በአዲስ ኪዳን ደረጃ ስንመለከተው ደግሞ እንመሴ መሥዋዕት ሆነው የቀረቡት በውስጣዊ በማንነታቸው ተራራ ላይ ሳይሆን በጣም በርቀት ላይ በነበረ ውጫዊ ተራራ ላይ በመሆኑ የእነርሱ አሁን በወንጌል ብርሃን ሲታይ በጥላዊ እውነት ደረጃ ይፈረጃል፡፡

በአሁኑ አዲስ ኪዳን ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ሆነን የምንቀርበው በውስጣችን፤ በልባችን ከፍታ ላይ በመሆኑ የእስራኤልን ማለት የእንመሴን አስመሳይና (ምስያ)፤ የሐሰት እውነቱ አድርጎት ወደ ውጪ ዕድሞ ይጥለዋል፤ አይቆጠርም (ራዕይ 11:1-2)፡፡ የውጭ ሥርዓት(የትኛው) ደግሞ በውጭ ያስቀራል፡፡ የአዲስ ኪዳኑ ከፍታ መቃብር «...በጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀበርን» የሚለው ከእርሱ ጋር በመሆኑ የመጨረሻውና የእውነት እውነቱ መቃብር ስለሆነ ማንም በማያውቀው በእምነት እንጂ በማየት ባልሆነው መቃብር ቀባሪው በሙሴ ዓይነት ጌታ እግዚአብሔር ነው፡፡

አንባቢ ወገኔ ሆይ፤ ጌታ እግዚአብሔር ሲቀብር በምን ገንዞ እንዴት እንደሚቀብር ትዝ ይልሃል? ሙትህን፤ ሕይወት አልብሶ፤ ኃጢአትህን በጽድቅ ሸፍኖ በፍቅር ገመድ ጠፍሮ ገንዞህ በጽድቅ አስጥሞህ ተውጠህ በራሱ ፑርጋቶሪ (የዕረፍት ቦታ) የባሮች ባልንጆሮችህና የወንድሞችህ

ቁጥር እስኪፈጸም ድረስ በክብር ያስተኛሃል፤ (ራዕይ 6:9-10)። ሕይወትንና የራሱን ጽድቅ አልብሶ ስንል ምን ያለብሳል ማለት ነው? ይህን የሚበሰብሰውን ሥጋ የማይበሰብሰውን ያለብሰሃል። የማይበሰብሰው ምንድነው? ክርስቶስን የለበሰ መበሰበሰን የሚያይ ይመስልሃል? (መዝ 15:8-11፤ ሐሥ 2:25-28፤ ገላ 3:27) በከፍታ ላይ፤ በእግዚአብሔር ፊት መበሰበስ አለ ወይ? (ዘፀ 16:32-33) በእግዚአብሔር ፊት መበሰበስ የለም። እነሙሴ የሞቱበትና የተቀበሩበት ተራራ ወደ እግዚአብሔር መውጫ መሰላል የሆነው ተራራ እርሱ ክርስቶስ ሆኖ እናገኘዋለን።

እንዲህ ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ «ኑና እንዋቀስ ይላል እግዚአብሔር፤ ኃጢአታችሁ እንደ አለላ ብትሆን (ኢሳ.1:18) እንደ አመዳይ ትነጸለች (ገላ 3:27) እንደ ደም ብትቀላ (ኢሳ.1:18) እንደ ባዘቶ ትጠራለች። (ዳን 7:9/ሀ) ትጠራለች»፤ እንደ አለላ ብትሆን በአመዳይ (በጽድቅ) ትሸፈናለህ፤ እንደ ደም ብትቀላ በባዘቶ ትከደናለህ። ነገር ግን፤ እምቢ፤ እንደ አመዳይ እሆናለሁ ካልህ፤ በአለላ ትሸፈናለህ፤ እንደ ባዘቶ እሆናለሁ ካልህ፤ በደም ትሸፈናለህ። ልባድርግ!! በቅጠል ተሸፋፍነህ ብትገኝ የቁርበትን መበሰበስ፤ ግማት ትጎናጸፋለህ፤ (ዘፍ.3:21)። አፍንጫ ተይዞ ከአፈር ቢታች ይከደናል። «... ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሊለብስ፤ ይህ የሚሞተው የማይሞተውን ሊለብስ ይገባዋልና። ዳሩ ግን ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሲለብስ፤ ይህ የሚሞተው የማይሞተውን ሲለብስ በዚያን ጊዜ፤ ሞት ድል በመነሣት ተዋጠ ተብሎ የተጻፈው ቃል ይፈፀማል» (1ቆሮ 15:51-54)፤ ድል ዋጠው፤ በድል ተከደ፤ ድልን ተጎናፀፈ።

የመለኮታዊው ደረጃ መቃብር ይኸው፤ መንፈሳዊ ነው፤ በእምነት እንጂ በማየት ያልሆነው። በተራራ በጌታ ፊት በልቡና ከፍታ ላይ የሚቀርበው መሥዋዕት፤ (ሕዝ 20:40) ሆኖ መቅረብ ነው። ለማጠቃለል ያህል መለስ ስንል እንደኛው፤ ሊቀ-ካህኑ አሮን የተቀበረበት ከፍታ፤ የሐር ተራራ (ዘጥ

20:23-28)፤ ሁለተኛው፤ ሙሴ ወጥቶ የተቀበረበት ናባው/ፈስጋ/ ተራራ (ዘዳ.34:1-8)፤ ሦስተኛው፤ የእስራኤል ልጆች ሸለፈት ተገፍፎ የተቀበረበት ጌልገላ ኮረብታ (ኢያሱ 5:2-8) አራተኛው፤ የነፄ ልጅ ኢያሱ በተሰፋ ምድር የተቀበረበት ኤፍሬማዊው ተራራ (ኢያሱ 24:29-30)፤ አምስተኛ፤ ሊቀ-ካህናቱ የሐሮን ልጅ ዓልአዛር ሞቶ የተቀበረበት ኤፍሬማዊው ተራራ፤ (ኢያሱ 24:33) ስድስተኛው፤ ጌታ ኢየሱስ የተቀበረበት ከፍታ ጎልጎታ (ቀራኒዮ) አትክልት ሥፍራ (ዮሐ 19:41-42) ሆኖ ይታየዋል። ይህ በእስራኤል ገሃዱ የፊደል ከፍታ ቢመስልም፤ በየራሳችን ልቡና ከፍታ፤ በሰማያዊ ሥፍራ ላይ እንሞት ዘንድና ማንም ባላወቀበት (በማያይበት) ቅዱስ መቃብር እንድንተኛ አበክሮ ያስተምረናል። ይህም መንፈሳዊ መቃብር ሲሆን፤ እኔነታችንን፤ ለራሳችን አሳብና ፈቃድ በመሞት ማለትም ባለመገዛት ለጌታ አሳብና ፈቃድ በመኖር የወደቀ አዳማዊ ባሕርይን በመግደል "የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ መሻቱና ምኞቱ ጋር ሰቀሉት" ገላ.5:24 እንደሚል የሥጋን ሥራ ሁሉ መግደል/ማስወገድ ነው። (እንዴት) ከዚያም ከትዕቢትና ከትምክህት ሕይወት ነጽተንና ጸድተን አስቀድሜ እንዳልሁት በተሰበረ ልብና በተዋረደ መንፈስ፤ በጌታ ፊት በትሕትና መመላለስ ነው። አንተና እኔ ሞተን የተቀበርነው በእምነት ነው፤ ይህ እንጂ የማይታየው ተራራ ከሁሉ የተሻለ ነው (ራዕይ 21:11፤ 2ጴጥ.1:18)። ክብር ለእግዚአብሔር ይሁን

ፍሬ ነገሩን ከሸለፈት ግርዶሽ ወጥተን በብርሃን (በክርስቶስ) ሆነን ስናየው፤ በሰማያዊ ሥፍራው በተራራ ሞት የሞቱት አስቀድሞ የሚነሡ በክርስቶስ (በጌታ) ሆነው የሚሞቱን (ራዕይ 14:13) (1ተሰ.4:16) ያመለክታል። በባለ መጋረጃው ብሉይ ኪዳን ሰው በቁስ አካል ወደ እግዚአብሔር ይወጣ የነበረው በተራራ እንደ ነበረ በሰፋት ይታያል። ዛሬ ግን በመንፈስ አካል ወደ እግዚአብሔር መውጫም ሆነ መቅረቢያ የማይታየው ተራራ ክርስቶስ መሆኑ በታሪክ ግልፅ ነው። ፊተኛው

ክርስቶስ ነው፤ ፊተኛውና መጨረሻው ሕያውም (ራዕይ 1:18) እርሱ ነው። ፊተኛውም፤ ትንሣኤውም ከሙታን በኩርም እርሱ ነውና። እርሱ፤ ማንኛውም ነገር የሆነው በእርሱ ነውና ምንም ነገር ከእርሱ ውጭ ባዶ ነው። ዛሬ በክርስቶስ የሚሞቱት ሞቱን ሞታቸው አድርገው የተቀበሉ ስለሆኑ፤ ያለ ጥርጥር ትንሣኤው ትንሣኤያቸው ነው። ሁሉንም በእርሱ መሆን ይቻላል። «... ከእንግዲህ በጌታ የሚሞቱ ሙታን ብፁዓን ናቸው። ...ራዕይ 14:13» በእርሱ ሆኖ በኩር መሆንም፤ ፊተኛ መሆንም በእርሱ ነው። «በፊተኛው ትንሣኤ ዕድል ያለው ብፁዕ ቅዱስም ነው»፤ (ራዕይ 20:6) በክርስቶስ የፊተኛውን ትንሣኤ ያገኙትን ሰዎች ሁለተኛ ሞት የሆነው የእሳቱ ባሕር አይነፃፍቸውም (ራዕይ 2:11) ማለት ነው። እነዚህ በፊተኛው ትንሣኤ እሳቱ ሊነፃፁ የሚችሉትን የሥጋን ሰውነት ለመንፈስ ቅዱስ እሳት ጥምቀት ገፍፈው ሰጥተዋልና እሳትን ያለፉትን እሳት የሆነው ሁለተኛው ሞት በእነርሱ ላይ ሥልጣን የለውም፤ (ከሥጋ ሥራዎች ቁጥጥር ውጭ በሆነ ሰው ላይ ሞት የሚባል ነገር ሥጋ ስለሌለ ሥልጣን የለውም።) ሞት የሚያሳድደው በሥጋ የሆኑትን ነው፤ እነርሱ በሥጋ ሞት የሚከፈለው ዕዳ የሚፈለግባቸው ናቸውና። ሞት ሥጋ ነውና ሥጋ ከሌለ፤ ሞት የሚገድለው ነገር የለም፤ በዚህ አሳብ ትስማማለህ? የሥጋ ሞት ከሚመጣው ቁጣ ማምለጫ ብቻኛ መንገድ ስለሆነ የሞትን ፅዋ ከጥምቀቱ ጋር መቀበል እጅግ አፋጣኝ ጉዳይ ነው፤ (ማቴ.20:22፤ ማር.10:38)። ሞትን ፈርቶ ሞትን መሻገር አይቻልም። ይህ ዓይነት ሞት ቁስ አካልን በሞት መለየት ነው ወይስ አሮጌውን ልብ በሞት መለየት ነው? አዲስ ሕይወት ተብሎ የተጻፈው (ሮሜ 6:4) አዲስ ሕይወት ወይስ አዲስ ልብ ነው? ጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀበራችሁ፤ ተነሣችሁ የሚለው (ቆላ.2:12)፤ የእኛን አካል ሰውነት መቀበርንና መነሣትን ያመለክታል ወይስ አሮጌውን ኃጢአተኛውን ልብ ሞቶ መቀበርንና በአዲስ ልብ መነሣትን ያመለክታል? አካል ሰውነት በሞት መቀበርን ያመለክታል ወይስ አሮጌው ልብ በሞት መቀበርን

ያመለክታል? እግዚአብሔር የሚፈልግብን አካልን እንድንቀብር ነው ወይስ አሮጌውን ልብ እንድንቀብር ነው? አሮጌው ልብ ኃጢአተኛውን ልብ አሮጌ ነው? ሞት፤ ሞት ነው ወይስ አሮጌው ልብ ሞት ነው? ሞትን ስለምንፈራ ከሞት ማምለጥ አልተቻለም (ዕብ.2:14-15)።

የሚፈራው፤ ለሞት የሚንቀጠቀጠው እኛ ሳንሆን እኛን ሆኖ በእኛ አካል ተዋሽዶ ተቃራኒ አማኤል የሆነው እርሱ ነው እንጂ። ሞት ለእኛ ትንሣኤ ሲሆን ለእርሱ ለተጣበቀብን ሲያል መውረጃ ነውና ይፈራል። በሞት ስንቀበር የምንቀበረው ለምንድነው? በሞት የምንቀበረው እኛ ሳንሆን፤ ባላንጣችንን ሸኝተን ሲያል አድርሰን ለመመለስ እንቀበራለን እንጂ። ይህን ስል የሥጋን ሥራዎች በመንፈስ የምንገድልበትን ሞት መሆኑን ልብ ይሏል። የፊተኛ ትንሣኤ ዕድለኞች፡- በዚህ ጥምቀት ወንዝ የሚሻገሩ ናቸው። ግብፃውያን ከአንደኛው የበኩር ሞት ያመለጡት በሁለተኛው በእሳት ባሕር ባይጣሉም በውኃ ባሕር ተጣሉ እንጂ ከሁለተኛው ሞት አላመለጡም።

አንደኛው ሞት በሆነው በዮሐንስ ጥምቀት በውኃው ያላለፉ ሁለተኛው ሞት በሆነው በኢየሱስ እሳቱ ጥምቀት አላለፉም፤ (ሉቃ. 7:29-30) ለእነዚያ ሁለተኛው ሞት የሆነው የእሳቱ ባሕር፤ ለእነዚህ ለፊተኛው ትንሣኤ ዕድለኞች ሁለተኛ ጥምቀትና ፈወስ ይሆናቸዋልና ነው። እጠቅሳለሁ፤ ለእነዚያ (ለኃጢአተኞች) ሥርና ቅርንጫፍን አንድዶ አመድ የሚያደርገው እሳት ለእነዚህ እግዚአብሔርን ለሚፈሩት ፈወስ፤ በክንፎችዋ ሥር የሆነ የጽድቅ ፀሐይ ይሆንላቸዋል፤ (ሚላ.4:1-3፤ 2:16-18) ጥበብ ያለው አእምሮ በዚህ ነው (ራዕይ 17:9) ለዘላለሙ አሜን።

ሙሴና ኤልያስ በክርስቶስ ክብር የተገለጡበት ቅዱስ፤ ታላቅና ረጅም ተራራ (ሕዝ 20:40፤ መዝ.48:1-2፤ 2ጴጥ.1:18፤ ማቴ.17:5-6...) እግዚአብሔር በክርስቶስ ማለት በጽድቅ የሠወራቸው (ቆላ.3:3-4) ሰዎች

ከፍ ተደርገው የሚገለጡበት ተራራ መሆኑ ይታያል፤ አዳምን ለቁጣ በቁርበት የሸፈነ ሲሆን፤ እነዚህን ለምህረት በክርስቶስ ከድኖአቸዋል፤ (ሸፍኖአቸዋል)። ቅዱስ ማለት ሰውር (ጥልቅ) ሆኖ ቆይቶ በባለ መከፈቻው በክርስቶስ የሚገለጥ ማለት ነው፤ (ቆላ.3:1-4) በቁ.4 ላይ እንደሚታየው ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ በመስቀል ላይ ሙታን ናቸው፤ አገላለጠን እንይ። እስከ ክርስቶስ ክብር መገለጥ ድረስ ተቀብሮ በውርደት መቆየት በክብሩ ለመገለጥ እጅግ ይጠቅመናል።

በዚህ መሠረት የሰው ዓይን እውነቱን ሳይሆን ሐሰቱን፤ እርግጡን ሳይሆን ግምቱን፤ ፍሬውን ሳይሆን ገለባውን ያስጨብጣልና፤ ከዓይኖቻችን እንጠነቀቃለን። ይህ በአዳም ከሰይጣን የተገጠመልን ተራውን ሰው ቀርቶ ነቢያቱን እንኳ እንደሚያሳስት ተጽፎ እናገኛለን፤ (1ሳሙ.17:6-7፤ መሳ.14:1-3፤ ም.16:1 2ሳሙ.11:2...ወዘተ)።

እንግዲህ እስራኤል ቅዱስ ሕዝብ ሆኖ በዙሪያዋ በአሕዛብ የተከበበች ብትሆንም ደግሞ በቀደሳት የእግዚአብሔር እሳት በሆነው በሕጉ (በቃሉ) ብርሃንና በደመና የተከበበች እንደ ነበረ፤ እንዲሁ ኢየሱስ በውጫዊ ሁኔታው በሥጋ የተከበበ ቢሆንም፤ በውስጥ ውስጠኛው ከፍል በእግዚአብሔር እሳት (መንፈስ ቅዱስ) ዙሪያው የታጠረ ነበር። ከዚህ የተነሣም በሥጋ ቢሆንም ከመሞቱ በስተቀር፤ መበስበስና ትል ወደ እርሱ አልቀረቡም ብንል፤ የዛሬ ማመሳከሪያችን ምንድን ነው? እስራኤል በቁሳዊ (በፊደላዊ (ፍጥረታዊ)) ሁኔታ በአሕዛብ ማለት በሞት እንደተከበበች እንዲሁ ዋናው እስራኤል የሆነው ክርስቶስ በውስጣችን ሆኖ በአንተና በእኔ ሥጋ የተከበበ መሆኑ እውነት ሲሆን፤ «ቃልም ሥጋ ሆነ» እንላለንና።

ይህ እርሱ በሥጋችን መከበቡ በዚያ በመለኮትነቱ ደረጃ በየመቃብራችን ውስጥ ሆኗል ማለት ሆኖ መበስበስን አላየም፤ መበስበስ ወደ እርሱ

አልቀረበም ማለትም መሆን አለበት። እርሱ ባረፈበት በእኔ ሥጋ ጀርሞች፤ ትላትሎች ማለትም ኃጢአትና ሰይጣንን አላየም፤ መበስበስ የሆነው ኃጢአትና ሰይጣን አልቀረቡበትም ማለት ካልሆነ ምስክርነታችን እውነታነት የለውም። ዱሮ ሆኖ ያለፈውን ታሪክ ከመጽሐፍ ንባብ አግኝተን ከምናወራ በስተቀር ማለት ነው። ይህም ከሕይወታችን ውጭ የተከሠተውን ታሪክ ሰናወራ፤ ስንሰብክ የሰይጣን ወንጌል ነው የምንሰብከው ማለት ነው። የክርስቶስ ሥጋ መበስበስን አላየም ስንል ያኔም፤ አሁንም ለዘላለምም ሥጋው መበስበስን አላየም፤ አላስተናገደም ማለት መሆን አለበት።

የኢየሱስ ሥጋ አሁን እርሱ ያደረበትና የሚቆጣጠረው ሥጋ ነው እንጂ ከማንነታችን ውጭ፤ ከዘመናት ውጭ፤ ከዕድሜአችን ውጭ በርቀት የሆነውን መስበክ ከሰይጣን ነው። የሰይጣን ትግል የክርስቶስ ታሪክ በሕይወታችን ላይ እንዳይገለጥ ማድረግ ነው። የጸሎቱና የቅድስናው ኃይል ይዋጋለት ስለነበረ ወደ እርሱ አልቀረበም። ኢየሱስ በተጻፈውና በተረዳነው መጠን እንደ ሄኖክ ከሄኖክም ይበልጥ ከእግዚአብሔር ጋር እንድ የሆነ እንደመሆኑ መጠን እግዚአብሔርም ራሱ እሳት እንደመሆኑም መጠን መበስበስን ትልን አላየም ክርስቶስ። ውጫዊው ሥጋችን ከእግዚአብሔር ማለት ከመቅደሱ በውጭ፤ በርቀት ያለ ነውና እንኳን ሞቶና በቁመና እንኳ ብስባሽ ነው። ስለሆነ ለውጩ ውጫዊ ሲሆን፤ ለውስጡ ለማይታየውና እንዲሰቀል ሊታዘዘው ሥጋ የማይታየው ውስጣዊ ትሎች ተዘጋጅተለታል። መጽሐፍ ቅዱስ የውስጥን የማናየውን ሊያሳይ፤ የማናውቀውን ሊያሳውቅ ተጻፈ እንጂ የውጩን፤ ግልጽ የሆነውን ሊገልጽ፤ የምናውቀውን ሊያሳውቅ አይደለም። ይህም እንዲህ ተብሎ ተጽፎአል፤ «ነገር ግን ዓይን ያላየችው፤ ጆሮም ያልሰማው፤ በሰውም ልብ ያልታሰበው እግዚአብሔር ለሚወዱት ያዘጋጀው» (1ቆሮ.2:9)

እንግዲህ በውስጣችን የሞት፣ የመበስበስ፣ ሁሉ ምክንያት የሆነው ኃጢአት ማለትም የሰይጣን ሥራ ካለ የማይበሰብሰው ክርስቶስ የለም ማለት ነው፤ ስለዚህ ከሥጋ የሆነው ከውስጥ እየወጣ ይመሰክርብናል፤ (መዝ.5:9፣140:3፣ ሮሜ 3:13-14፣ ማቴ.12:34-35)፡፡ (ጀርም) ምንን ያመለክታል? የእውነት እውነተኛው ውስጥን የሚያበሰብሰ ጀርም (ትል) የሆነው የኃጢአት ሁሉ ምንጭ ሰይጣን ነው፡፡ ያለ ሰይጣን መትላት፤ መበስበስ፤ መግማት የለም፡፡ የእውነት እውነተኛው መበስበስ በውጭ በሰው ፊት መበስበስ ነው ወይስ በውስጥ፤ በእግዚአብሔር ፊት የሚገኝ መበስበስ ነው? ውጫዊ ትልንና መበስበስን እንጸዮላለን፤ ውስጣዊ ትልና መበስበስ በሆነው በሰይጣን አሠራርና ወረርሽኝ ተሞልተን እያለ ትልቅና ቆንጆ ሰዎች እንመስላለን፤ ዘውትርም ውሽታሞች ነን፡፡ ይህ እንግዲህ በማየት ሳይሆን በእምነት የሚነገር ንግግር ነው፡፡

ሞትን ሳያይ ተወሰደ የተባለው ሄኖክ ከእግዚአብሔር ጋር አንድነት ያደረገ ብቻ ሳይሆን፤ ለሦስት መቶ ዓመታት ያህል አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረጉ በመጽሐፍ ቅዱስ ይነበባል፡፡ ክርስቶስ ኢየሱስ ግን አብና እኔ አንድ ነን፤ እኔን ያየ አብን አየ፡፡ እኔ በአብ፤ አብም በእኔ ይኖራል ብሎ እውነትን በብርሃን የመሰከረ ሰው ይልቅ እንዴት ሞትንና መበስበስን ያያል? ሰውን ከአብ ጋር አንድ እንዳይሆን በመለየት ለትልና ለመበስበስ የሚዳርገው በመካከል ያለ ግድግዳ ምን እንደሆነ? በትንቢተ ኢሳይያስ (59:1-5፣ ም.25:7) ተመልክቷል፡፡ በሌላ አገላለጽ ሰው ተሻግሮ ወደ እግዚአብሔር እንዳይቀርብ ይህን ግድግዳ በእግዚአብሔርና በአዳም ልጅ መካከል በወገኖች ሁሉ ላይ የተጣለ መጋረጃ፤ በአሐዛብም ሁሉ ላይ የተዘረጋ መሸፈኛ አዳም ከገነት ሲወጣ የተከናነበው የሞት ጥላ ቂርቦት ነው፡፡ ይህን «ከፍጥረት እስከ ውድቀት» በሚለው መጽሓፌ በጥልቀት ተብራርቶ የሚቀርብ ስለሆነ ወደፊት የምታገኙት ይሆናል፡፡

ክፍል ስድስት
በሦስተኛ ቀኑ ባዶ የሆነው መቃብር፤
(የሥጋው መድረሻና ምንነቱ፤)

በግብፅ፤ በመጀመሪያው ፋሲካ ላይ የቀረበው እንስሳ ሥጋ ወዴት ገባ? ቢባል መልሱ ሰው በላው ከሆነ፤ ሰው እንዲበላው ለምን አስፈለገ? ሕዝቡ ከሄደበት ሰደት ወደ ቤቱ እየተመለሰ ስለሆነ «...የማቸውን ወደ ቤታቸው ባሰናብታቸው በመንገድ ላይ ይዝላሉ» ተብሎ እንደተጻፈ፤ በልተው ለጉዞው ብርታት እንዲያገኙበት ጭምር የጌታ ዕቅድ ነበር፤ (ማር.8:1-3) ሕዝቡ ሥጋውን ሲበላው በውጭ ሜዳ በሰው ፊት በላው ወይስ በውስጥ ንዳ በእግዚአብሔር ፊት በሰውር፤ (በቅድስና) ሥፍራ በላው? አዎን!! ሕዝቡ ወደየቤቱ ገብቶ ክፉ እንዳያገኘው በሩን በእንስሳው ደም አሸጎ በውስጥ በጌታ ፊት ሆኖ በላው፡፡

ከሥጋው እስከ ነገ የተረፈውን ወዴት ገባ? እሳት በላው፡፡ እሳት፤ በውጭ ሜዳ በርኩስ ቦታ የሚነድድ እሳት በላው ወይስ በውስጥ ንዳ በቅድስና ሥፍራ የሚነድድ ቅዱስ እሳት በላው? በዚህ አንፃር እሳት ምንን ያመለክታል? ምንድን ነው? ይህ ሐሳብ «ታላቁ መጋረጃ፤ በተሰኘው» መጽሐፌ «ገሃነመ-እሳትና አድራሻው» በተሰኘ ክፍል በስፋት ተብራርቷል፡፡

ሥጋውን የበላው ሰው (የዋጠው) መቃብሩ ነው ወይ? በሦስተኛው ቀን እመቃብሩ ውስጥ ሥጋው ነበር ወይ? እውስጥህ ገብተህ እይ፡፡ የሥጋው መድረሻ በሌላ ክፍል እንደ ተጠቀሰው ሥጋው በበሉት ሆኖ የመጀመሪያን ትንሣኤ በመስጠት ከግብፅ እስከ እግዚአብሔር ተራራ እስከ ኮሬብ ድረስ ይዟቸው ወጣ፡፡ እርሱ የንሥር ክንፍ ነውና (ዘፀ.19:4)፡፡ የተጻፈው ምን ይላል? «በዚያ ምግብ ኃይል እስከ እግዚአብሔር ተራራ እስከ ኮሬብ ድረስ አርባ ቀንና አርባ ሌሊት ሄደ፤ (1ኛ.19:8)»፡፡

ሥጋን ጠብሶ ስለ መብላት፡- አሥራ አራት ቀን (ዘፀ.12:6) (ሁለት ሰዓት) ታሥሮ የተጠበቀ እንስሳ ሥጋ ነው ለመሠዋዕት የቀረበው፡፡ እንስሳው ምን በደል ፈፅሞ ነው እጥፍ በእጥፍ የታሠረው? ሥጋ ካልታሠረ አይቀደስም፡፡ የዚህ ሥጋ በገመድ ተጠፍሮ፤ ታሥሮ ለግዱ ሳይቀደስ ተቀድሷል ወይስ ፈቅዶ፤ በደስታ፤ በእልልታ፤ በፍቅር ታሥሮ ነው የተቀደሰው? ሥጋን ከእግዚአብሔር ሕግ በስተቀር በሰንሰለት፤ በእግር ብረትም ቢሆን ማንም ሊያሥረው እንደማይችል፤ (ማር. 5:1-5) ይነበብ መንፈስም ቢሆን በፈቃዱ ካልሆነ በአዲስ ገመድ፤ ባልደረቀ ጠፍሮ፤ በተገመደ ድር ማንም ሊያሥረው ከቶ እንደማይችል የተጻፈው ይታይ፤ (መሳ. 16:1-21) ሥጋ ምን ስለሆነ ነው የሚታሠረው፤ የሚገደለው፤ የሚጠበሰው፤ የሚታኸው፤ የሚበላውና የሚዋጠው? ምን ተቃዋሚዎች ቢነሡም ሥጋ ሰይጣን ነው፡፡ እንዲሁም ደግሞ ይህ እንስሳ «ሥጋ» ሰይጣን ስለሆነ ወለ-ምን አሥራ አራት ቀን ቢታሠርም፤ ምን ቢታረድም በእሳት ተጠብሶ እስኪጠመቅ ድረስ፤ ድብን ተደርጎ እስኪታኸን ድረስ፤ ተማምኖ ሊዋጥ፤ አጅሬ ተዋኸዶ ጤና ቢሰጥ (ሰይጣን) አይችልም፡፡ ነቢዩ መሴ በጥጃው ጣዖት ላይ ምን ዓይነት እንደወሰደ በዚህ መጽሐፍ አመልክቻለሁ፡፡ ሥጋው የሚበላው ለምንድን ነው? ሥጋው ማለት ሰይጣኑ የሚበላው አካልህ (አንተውኑ) ሆኖ ስለሚቀር አካል ነውና ልትቆጣጠረው (ልትገዛው) ይቀላል፡፡ አሁን ራስህን ትገዛለህ፡፡ ሰይጣን ስለተጠበሰ፤ ስለተበላ ቀርቶ በገኝነም እንኳ ማገዶ ሆኖ ይኖራል እንጂ ጨርሶ ይጠፋል ወይ? ስለዚህ ምን ይሻላል? መልሱን ፈለጉ፡፡

ከሥጋ ስለማይለይ ሥጋ አይቀደስም፡፡ ሥጋን በእሳት ድብን አድርጎ ጠብሶ፤ አቃጥሎ፤ እኝክ አድርጎ ቆርጥሞ መብላት የእግዚአብሔርን ቁጣ በጠላቱ ላይ መግለጥ ነው፡፡ እሳት ማለት ቁጣ ሲሆን፤ መጥበስ ቁጣን መግለጥ ማለት ነው፡፡ መብላት፤ መቆርጠም፤ ድብን አድርጎ ማድቀቅም ቁጣ መግለጥ ነው የሚል መልስ አቀርባለሁ፡፡ እሳት የሆነውንና ምህረት

የሌለውን የእግዚአብሔርን ቁጣ በሰይጣን ላይ አለመፈጸም ያን ቁጣውን ወደ ራሳችን አዞርን ማለት ነው፡፡ ለምሳሌ፤ በሳዖል ላይ ተጭኖ የተላከው የእግዚአብሔር ቦምብ መላ በመላ በአማሌቅ ባለመፈንዳቱ የቀረው መልሶ ሳዖልን በላው፤ ይህ ከሰማሁት ቦምብ ጣይ አይርጥላን አሠራር ጋር ይስማማል፡፡ በተቃራኒው ደግሞ የእግዚአብሔርን የቁጣ እሳት እንደሚገባ ጨርሶ በማራገፍ በልዩ የእግዚአብሔር ቃልኪዳን ውስጥ የተጠቃለለውን የአድንን የልጅ ልጅ የፊንሐስን ተግባር ደግሞ እናስታውሳለን፡፡ 1ኛ ሳሙ.15:10-23፤ ዘሁ.25:7-13፡፡

አስቲ ሥጋህን በጌታ ትዕዛዝ መሠረት ለአሥራ አራት ማለት ሁለት ሰዓት ቀን በነፃነት እንደ ፈለገ የትም ከሚቦርቅበት ወደ ቤት አስገብተህ የፍጥኝ አሥረህ አቆይተህ ለእግዚአብሔር አቅርብ፤ ሕያው፤ ቅዱስ መሥዋዕት ይሆንልሃል፡፡ ተቃዋሚዎች እያሉም ሥጋ ሰይጣን ነው ብደለሁ፡፡ ሥጋን ማሠር ሰይጣንን ማሠር ነው፡፡ ያለ ሥጋ ልበለና እንደ ልማድ፤ ያለ ሥጋ ሰይጣንን ከነፋስ የባሠውን በአየር ላይ የተበታተነ ረቂቅ ነገር እንዴት አድርገህ ይዘህ ማሠር ትችላለህ? ሰዓት ቀን ማለት ቅዱስ ቀን ማለት መሆኑን (ዘፍ.2:2-3) የፍጥረት መደምደሚያ ታሪክ ያሥረዳል፡፡ በቤት ተዘግቶ መታሠር የጸም ጸሎት (ቅድስና) ነው፡፡ ክርስቶስ ሁል ጊዜም በሰውና በእግዚአብሔር ፍቅር ራሱን በራሱ የታሠረ ቢሆንም በውጭ በፊደልም ታሥሮ ለመሥዋዕት ቀርቧል፡፡

በሦስት ቀን ውስጥ ከመቃብር የጠፋ ሥጋ? የሦስተኛው ቀን የእሁድ ለት ጥያቄ ነው፤ እስከ ዛሬ ድረስ የቀጠለ፡፡ መቃብር ምንድንነው? መቃብር ማለት በሐሰት እውነቱና በእውነት እውነቱም ደረጃ ሲታይ፤ የሙታን አጥንት፤ ርኩሰትም የሞሉበት (ማቴ.23:27፤ ሉቃስ 11:44) ጉድጓድ ነው፡፡ ይህ በውጭና በውስጥ፤ በፊደልና በመንፈስ ነው፡፡ ውጫዊው የውስጣዊው መንፃፃርነት፡፡ ያለዳም ልጅ ሁሉ የኃጢአቱን ዋጋ ሞትን እንዲከፍል የተፈረደበት ባለዕዳ ስለሆነ ከሄኖክና ከኤልያስ በስተቀር ከአካል ሞት

በኋላም ወደ ወሀኒ ይወርዳል፤ ከባላጋራው ጋር በመንገድ ጉዞ ላይ እያለ አልታረቀምና፤ «አብረኸው በመንገድ ሳለህ ከባላጋራህ ጋራ ፈጥነህ ተሰማማ፤ (ታረቅ) ...»፤ (ማቴ.5:25-26) ወሀኒው ይህ ያልታወቀው ሰውር መቃብር ነው። በሰው ዘንድ የሚታየው ውጫዊው ግልፁ አካል እየታየ ገብቶ የሚቀበርበት ውጫዊው ((ፊደላዊ ((ፍጥረታዊ)) መቃብር ለእውነት እውነተኛው መቃብር መንፀባረቅ {Illustration} ነው። ዋናውና የእውነት እውነተኛው መቃብር ግን ዳኛው ለሎሌው፤ ሎሌው ወደ ወሀኒ የሚያስገባበት ቁም መቃብር ነው፤ (ኢዮብ 34:22፤ መዝ.88:5-6፤ ኢሳ.9:2፤ ዮናስ 2:3-4) ይመሳከር።

ሄኖክና ኤልያስ በመንገድ ገና ጉዞው ላይ እያሉ ከባላጋራቸው ጋር የታረቁ (የተሰማሙ) ስለሆነ በዕዳ ለሎሌው አልፈው አልተሰጡም ወደ ወሀኒም አልወረዱም፤ ። ከባላጋራ መታረቅ ማለት እንደ ገዥዱ ዓለም ሥርዓት ይቅርታ ተደራርጎ ወደየቤት መግባት ሳይሆን፤ በባላጋራው ጉያ ሙሉ በሙሉ ገብቶ መሸነጥ ነው፤ የራስን ዕድፋሙን፤ እንደ ደም የቀላውን ልብስ አውልቆ እንደ ባዘቶ በነፃው በባላጋራው ካባ መሸፈን ነው፤ (ኢሳ.1:18፤ እና ዘካ.3:1-5) ይመሳከር። ሄኖክንና ኤልያስን የተከተሉ ሙሴና አሮን አሉ፤ አሮን በመንገድ ጉዞ ላይ ከባላጋራ ጋር ይበልጥ፤ ሙሴ በመጠኑ ስለተጋጨ በልዩ ወሀኒ ቆይተዋል ነገር ግን ሙሴ ከኤልያስ ጋር እኩል በጌታ ክብር ተገልጧል። ኤልያስም በመንገድ ላይ እያለ በጥቂቱ መጋጨቱ ይነበባል። ክርስቶስም አምላኬ፤ አምላኬ ለምን ተውኸኝ ያለው በዋስትና ምክያት ከልዩ ባላጋራው ጋር ተጋዋቶ ስለነበረ በመስቀል ላይ ሦስት ሰዓት፤ በሲኦል ውስጥ፤ ሦስት ቀን ወዳልሞላው ወሀኒ ወረደ፤ መውረዱ ለጥቅም ሆነ እንጂ። ነገር ግን «ሎሌው» የሙሴን ሥጋ በዕዳ ለመያዝ ፈልጎ ከመላእክት አለቃችን ጋር ክርክር ማንሣቱ በይሁዳ መልእክት (9) ላይ ተጽፎ ይነበባል። ሙሴ፤ እነቆሬ፤ ዳታን፤ አቤርን ያንን በመንገድ ጉዞ ላይ ባላጋራቸው ከሆነው

መሪ ጋር ስላልተሰማሙ ከነቤተሰቦቻቸውና ከንብረታቸው ሁሉ ጋር ወደ ወሀኒ እንዲወርዱ ለሎሌው አሳልፎ ሰጥቷቸዋል፤ (ዘጉ.16:1-) ጳውሎስም እንዲሁ በጉዞ ላይ ስላልተሰማሙ ሄሜኔዎስንና እስክንድሮስን ለሎሌው አሳልፎ ሰጥቷቸዋል፤ (1ጢዋ.1:19-20፤ 1ቆሮ.5:5)

አንባቢ ወገኔና እኔ በመንገድ ላይ በጉዞ ላይ ነን ወይስ (ጉዞ) ጨርሰናል? እንዲህስ ቢሆን የምንጓዘው ከባላጋራ ጋር ተሰማምተን (ታርቀን) አካሉ ሆነን ወዳጆችን አድርገነው ነው ወይስ እየተጋጨን ባላጋራው ባላጋራ ሆኖብን እያለ ነው? ድንገት ለሎሌው አሳልፎ ሰጥቶን ወሀኒ ወርደን ይሁን? ወሀኒው በፊደል ካንተ በውጭ ሜዳ ላይ ነው ብለህ እንዳታስብ በውስጥህ ነው። ብርሃንን፤ (እግዚአብሔርን) በማናይበት ሁኔታ መኖር ነው። በውጭ ሜዳ (በፊደሉ) ወሀኒ በሰው ፊት ከመታሠርና በውስጡ ጓዳ (በመንፈሱ) በጌታ ፊት ወሀኒ ከመታሠር የትኛው የከፋ ነው? ወሀኒ ማለት ምን ማለት ነው? ጨለማ አይደል? ታዲያ፤ እርሱ በብርሃን እንዳለ እንዲሁ በብርሃን ትመላለሳለህ ማለት ነው ወይ? አለዚያ በወሀኒ ነና! ለምን ጥቅም እንዋሻለን? ይህ የሚታየው የእውነት እውነቱ የዘላለም ወሀኒ ሲሆን፤ የሚታየው የጊዜው የሐሰት እውነቱ ወሀኒ ነው። በወሀኒ ውስጥ ከተገኘህ በዕዳ ተይዘህ በእውነት እውነተኛው መቃብርህ ውስጥ ነህ። ያልሞተ ሥጋ፤ ያልሞተ ሰይጣን ስለሆነ ሥጋ በሕይወት ካለ ሰይጣንህ በሕይወት አለ። ጥምብ የአሞሮች መሰብሰቢያ እንደሆነ እንዲሁ ሥጋ የአጋንንት መሰብሰቢያ ነው። ክርስቶስ አጋንንትን በሥጋው ሰብስቦ ነው ገደል የከተታቸው፤ ምሳሌውን (ከማር. 5:1-20፤ ሉቃስ 8:27-39) መመልከት ይቻላል።

መቃብር እንደ ዳዊት ዓይነት አመፀኛ ለሥጋው ጥፋት ለሰይጣን አልፎ የሚሰጥበት የጨለማው ግዞት መሆኑን እናስታውስ። መዝ. (88):5-6 ንጉሠ-ን (እግዚአብሔርን) ያላየ ሁሉ በዕዳ ምክንያት በጨለማ የቁም ግዞተኛ ነው፤ የመጨረሻዋን ሳንቲም ሳይከፍል ከዚያ ከቶ አይለቀቅም።

ንጉሡን እግዚአብሔርን ያሳየ ሁሉ በጨለማ የሆነው የጌታ ገንዘብ የሆነችውን የመጨረሻዋን ሳንቲም ያልከፈለ ሁሉ ስለሆነ አሁን በወህኒ ይኖራል፤ አሁን ተፈርዶበታል፤ (ዮሐ.3:18-19፡፡) አሁን ቢከፍል አሁን በምህረት ይወጣ ነበር፤ (ማቴ.25:14-30) ይመሳክር፡፡ ዘመኑ የተለወጠ ነው፤ አሁን በአዲስ ኪዳን ነገር ሁሉ በቀጠሮ ሳይሆን ፍርድ ሁሉ በቁመና አሁን ያለቀ ነው፡፡ መለኮታዊ ሥራ ሁሉ በራስ ውስጥ እንጂ ከራስ ማንነት በውጭ ይሆናል ብሎ በግምት መንዝ ከሰይጣን ነው፡፡

ይህ፡ ምድርን የሞላ ያልሞተ ሥጋ ሁሉ ባለዕዳም መንገደኛም እየሆነ ከባላጋራው ጋር አልታረቀም፤ ለሎሌው አልፎ የሚሰጠው መቼ ነው? ለሎሌው አልፎ የሚሰጠው በቀጠሮ ወደ ፊት ሳይሆን አሁን በብርሃን ያልሆነ ሁሉ በወህኒ ነው፡፡ በጨለማ ከሆነም፤ ለሎሌው አልፎ የተሰጠ ነው፡፡ እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን የማይመላለስ ሁሉ በጨለማ ወህኒ አይደለም ማለት እጅግ ከፍ ያለ ስህተት ነው፡፡ ተጨባጩ፤ አካል ሰውነት የሚጋዝበት የፊደል ወህኒ ካልሆነ አያስደነግጥም? ስሜትም አይሰጥም አይደል? አያስደነግጠውም፤ ስሜት አየሰጠውም እንጂ ሰው ሁሉ በቁም እሥር ቤት፤ በእውነት እውነተኛው መቃብር ውስጥ ጨለማ በሎሌው ቁጥጥር ሥር ይገኛል፡፡ ይህንን በመካድና ያልደረሰበት በማስመሰል ከሚኖር በስተቀር፡፡ አስመሳይነት ያጋንንትና የአገልጋዮቹ፤ የጠንቋዮች ሥራ ነው፡፡ ኢየሱስ በራሱ ባለዕዳ ሳይሆንም ዋስ ሆኖ የለበሰውን ሥጋ ከመቀበሩ በፊት በመስቀል ላይ በሦስት ሰዓት ውስጥ ፈጽሞ በመሞት ፈጽሞ ከፍጂል፤ (ዮሐ.19:34-35) እንደሚገልጠው፤ ሎሌው፤ ዕዳውን ፈጽሞ መክፈሉን ለማረጋገጥ በጦር ጎኑን በመውጋት አረጋግጧል፡፡ ይህንም ያየው መስከሯል ምስክሩም እውነት እንደሆነ ያውቃል፤ ለዘላለሙ አሜን፡፡ አሁንም ዕዳውን የጨረሰ ቢሆንም ባለመታመኑም ደግሞ ወደ ወህኒ ቢያወርዱትም የባሰውን ቀድሞ በዕዳ ምክንያት በወህኒ ለነበሩ እሥረኞች ዕዳ ከፋይ ሆኖ ነፃ አወጣቸው፡፡ ይህ አነጋገር በማየት

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ሳይሆን በእምነት፤ በፊደል ሳይሆን በመንፈስ እውነት ነው፡፡ የኢየሱስ ሥጋ፤ እንደ ቁርስራሽ የማይጠፋ (ዮሐ.6:12) መድኃኒት ስለሆነ፤ በዚህ ሁኔታ መድኃኒትና ሕይወት ሆኖ አለቀ፡፡ እርሱ የተላከበትን ይፈፅማል እንጂ በከንቱ ወደ ላኪው አይመለስም፤ (ኢሳ.45:23፤ ም.55:10-11) ተልእኮውን ሳይፈፅም የማይመለስ «ቃሉ» ክርስቶስ ነውና፡፡

በመሠረቱ የኢየሱስ ሥጋ፤ በእግዚአብሔር ቅድመ ዕውቀቱ ታቅዶና ተዘጋጅቶ ለሰው ልጆች ሕይወት መሥዋዕት ሆኖ ሊቀርብና የበሉትን ሙታን ማሥነሻ (መዝ.40:6፤ ዕብ.10:5) ሆኖ ከሰማይ የወረደ፤ ሕይወትን የሚሰጥ (ሕያው) እንጀራ እንጂ እንደ ተለመደው ሞቶ ተቀብሮ እንደሚቀር በሰው ዘንድ ሥጋ ተብሎ የሚጠራው ሥጋ ዓይነት አይደለም፡፡ የአፈርን አካል «ሥጋ» ብለን ስለምንጠራ ግራ ተጋብተናል የሰው አፈር አካልና ደሙ ለሰው መብልና መጠጥ ሆኖ ያውም በሰገነት ከፍታ ፎቅ ላይ ወጥቶ ሊቀርብ ከቶ አይችልም፡፡ ኢየሱስ ያቀረበው አፈሩን አካል ሳይሆን ከሰማይ የወረደ ሥጋውን ሐሙስ ማታ በሰማያዊ ሥፍራ (ኤፌ.1:21፤ ም.6:12) ሰገነት ከፍታ ራት ላይ ከነደሙ ለሕያዋን (በሕይወት ላሉት) አቅርቦ ተበልጧል፤

ነገሩ መንፈሳዊ ሆኖ ረቂቅ በመሆኑ ለመረዳት ብንጠያየቅ፤ ሰገነትን እንዴት እንመለከታለን? ሰገነቱ ቤት ከሆነ የየት አገር ቤት ነው? እስራኤል ቅዱስ (ልዩ) ሕዝብ መሆኑን አስታውሰን፤ አጠቃልለን ሰንመልስ ይህ ፋሲካ የተባለበት ሰገነት፤ የአሕዛብ ቤት ሳይሆን የእስራኤል ቤት ከመሆኑም፤ የምድር ቤትም ሳይሆን ከምድር ከፍ ያለ በሰማይና በምድር መካከል ከፍታ ላይ ይበልጥ ተቀድሶ የተሠራ የእስራኤል እንግዳ ቤት ነው፡፡ የእስራኤል ቤት ከአሕዛብ ቤት እንዴት ያለያል? ቢባል፤ እስራኤል የቁልፈቱን ሥጋ በሰለት ተገፍፎ ወደ እግዚአብሔር ፊት ሊወጣ የቻለ ሕዝብ ነው፡፡ ቤታቸውም ያልተገረዘ አሕዛብና ውሻ የማይገባበትና እንደ እነርሱም ቅዱስ የሆነ ነው፡፡ ራቱ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ላይ ሲበላ የተረፈው ወዴት ገባ? እንደ ተጻፈ፡ ለሙታን ሕይወት ሆኖ ወደ ምድር ታችኛ ክፍል ወደ ነበሩት ወርዷል፤ (ኤፌ.4:8-10፤ 1ጴጥ.3: 18-19) ማሥኻኛ ነውና፤(ወሀኒ) ለሚለው አሳብ ከ(ማቴ 5:25-26) ጋር ም.18:21-35/ ወደ ብርሃን አውጥተን እንመልከተው፡፡

«ወሀኒ» በእስራኤል፤ በእስራኤል ዘመን ወሀኒ መቃብር (ታችኛው ጉድጓድ) ነው፤ (መዝ. 88:6) ማለት ወደ ጨለማ መውረድ፡፡ ሰው ሁሉ በየደረጃው ዕዳ አለበትና የመጨረሻዋን ሳንቲም ለመክፈል ለእሥራት ወደ ወሀኒ (መቃብር) ይወርዳል፡፡ በሙታን ሥፍራ፡ (በወሀኒ) ሆነው አቤቱታ አቅራቢዎችም ነበሩ ብቻ ሳይሆን፤ አሉ፤ (ሕዝ.37:1-14፤ ራዕይ 6:9-11፤ ዮናስ 2:2-11፤ መዝ.88:6) ሴጥሮስ እንዳመለከተው በመንፈስ ሕያው ይሆን ዘንድ በሥጋ ሞተ፤ ካለ በኋላ፤ በእርሱም ደግሞ ሄዶ በወሀኒ ለነበሩ ነፍሳት ለበከላቸው ይላል፡፡ ክርስቶስ በሥጋ በመሞቱ ዕዳቸው የመክፈሉን ብሥራተ ወንጌልን በመንፈስ አሰምቶ ከወሀኒ ማስወጣቱ ይታያል፡፡ ክርስቶስ ሞተ ማለት እንደ ግንዛቤአችን ሳይሆን ኃጢአትን ተበቀለ፤ ገደለ ማለት ነው፡፡ አለዚያ እርሱ በተለየ ቦታ ከወንዝ ማዶ ሞቶ እንዴት! ከነ ኃጢአትህ ትድናለህ ማለት ነው ወይ? እንዲህ ከቶ አይደለም፤ ፎቅ ቤት ሲደረመስ በውስጡ የተገኘውን ሁሉ ይዞ እንደሚደመስ እርሱ ሲሞት ገድሎህ ይሞታል፤ ማለት ሳይሆን፤ በማንነትህ ሞቶ ይገድለሃል፤ እንደ ድሮ ኮሶ መድኃኒት ከኃጢአትህ ያሻረሃል፤ ያጠራል፡፡ በሞቱ ኃጢአትህን (ሰይጣንህን) ገድሎልሃና ሊከሠሥ አይችልም፡፡ አንተ ኃጢአትህን (ሰይጣንህን) ልትገድል ትፍጨረጨራለህ፤ ነገር ግን ከእርሱ ጋር ጣምራ የሆነ ሞት መሞትን ስለምትፈራ (ዕብ.2:15) ልትገድለው አልቻልክምና ስለዚህ ኢየሱስ ምትክ ሆኖ ሞትህን በሞቱ ሞቶ ገዳይህን ካንተ ጋር ገድሎ ግድያውን አብልቶሃል፡፡ ለዚህ ምሳሌ ምንድን ነው? የእርህን ጥጃ ሙሴ እንዳደረገ፡ ሳምሶን አንበሳውን ወደ ማር፤ የሚበላውን ወደ መብል እንደ ለወጠ፤

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፈ አሃልና መንፈሱም ለብስቦአቸዋልና፡፡ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ገዳይህ የነበረውን ገድሎ የበላህን አብልቶሃል፡፡ አውራ በመልክ አውራ ሳይሆን አውራነቱ በመንፈሱ ነው፡፡ ለሰው ሁሉ እንደ ለመለመ በቋያ መብል ሆኖ ተሰጥቶ ነበር፤ (ዘፍ.9:3) በእግዚአብሔር አስተዳደር ውስጥ ሁሉ መብል ነው፤ የሚገድል ነገር እንኳ ቢጠጡ አይጎዳቸውም ተባለ፤ (ማር.16:17) እባቡ አይነድፍም፤ እሾኹ አይወጋም፤ እሳቱ አያቃጥልህም፤ ነበልባሉም አይፈጅህም፡፡

የሄኖክ፤ የሙሴና የኤልያስ ሥጋ ወዴት ደረሰ?

(ማስገንዘቢያ፤) አንተ/ች በጥምቀት ስትቀበሩ ሥጋችሁ ወዴት ገባ? በጥምቀት የተቀበርነው ቀብረነው ለመውጣት አይደለም ወይ? በእግዚአብሔር መንግሥት ሌላው ሰው የሌላን ሰው ሥጋ አይቀብርም ባለቤቱ እንጂ፡፡

ሔኖክ ሸለፈቱን (የሥጋ ቁልፈቱን) በሕይወቱ በራሱ ፈቃድ ማስወገዱ ሞቶ ወደ መቃብር ጉድጓድ ከመውረድ አድኖታል፤ ማለትም አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አንድ ማድረጉ ነው፡፡ ሸለፈቱ ወደ እግዚአብሔር በቀረብን መጠን ከኛ ይሸሻልና፤ (ያዕ.4:7-8) ከፍ ብለው ሥጋ ሰይጣን እንደሆነ ተመልክተናልና፡፡ ሸለፈቱ በእኛና በጌታ መካከል የመኻል ግድግዳ ነው፤ (ኤፌ.2:14-15) ጌታን ለመልበስም ማውለቅን ይጠይቃልና፤ (ገላ.3:27) ሙሴና ኤልያስም ሄኖክን ይከተላሉ፡፡ በ(ዘፍ5: 24) ላይ ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ሰላደረገ አልተገኘምም፤ የሚለው ዘመኑ እንደሚፈቅደው፤ የሚታይ አካሉ በንኖ ጠፋ ማለት ነው፡፡

ለዚህ አሳብ ምሳሌ የሆኑ ምሁራን ሲናገሩ የሰማሁትን ላስታውሰ፤ ምድር አሁን ከምትሸከረከርበት ዛቢያ ትንሽ ወደ ፀሓይ ፈቀቅ ካለች ፀሓይ ምድርን ከነባሕር ውቅያኖሱ፤ ከነእንስሳ አራዊቱ፤ ከነተክለኞቹ፤ ከነሣር ቅጠሉ ወደ ራሷ ስባ ስለምትውጥ እንዲያውም ከግለቷ ኃይል የተነሣ ምድር ገና ወደ ፀሓይ ከመድረሷ በብዙ-ብዙ ማይል ርቀት እያለች

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፈ አሃልና መንፈሱም ለብስቦአቸዋልና፡፡ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ሁሉም ነገሩ በኖ ጨስ ሆኖ ይጠፋል ነው ያሉት። እግዚአብሔር ማንም ሊቀርበው የማይችል (1ጢሞ. 6:16) እንደ መሆኑ ዓይነት፤ እንዲሁም ፀሐይ የእሳት፤ ረመጥ ከመሆኑ የተነሣ ምንም ነገር የማይቀርበው ሆኖ የእግዚአብሔር ምሳሌ ነው፤ ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ሰላደረገ አልተገኘም፤ ሄኖክ ሊታይ ወደማይችለው እግዚአብሔር ቅድስና ውስጥ ገብቷል ማለት ነው። ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አደረገ፤ ማለት ሰማይ ከምድር ከፍ እንደሚል ከፍ በሚለው እግዚአብሔር መንገድ ተጓዘ (ተመላለሰ) ለማለት እንችላለን፤ (ኢሳ.55:9) ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አደረገ ሲባል እግዚአብሔር የፍቅር እሳት ስለሆነ አካሄዱን ከዚህ እሳት ረመጥ ጋር አደረገ በተጨማሪ ማለት ይቻላል፤ ሥጋው በዚህ ፍቅር እሳት ሕያው መሥዋዕት ጢስ (መንፈስ) ሆኖ በኖ ወደ እግዚአብሔር አካል አንድነት ገብቷል ማለት ይሆናል፤ በነበረው ዘመን፤ እግዚአብሔር በፍቅሩ እሳት ኃይል ስቦ ወሰደ ውጦታል።

ሄኖክ እግዚአብሔር ወስዶታልና ያልተገኘ ከሆነ ኢየሱስን እንዴት ይገኛል? እግዚአብሔር ወስዶታልና "አልተገኘም" ማለት ሌላው ጎኑ መልስ አይሆንም ወይ? ማለት እግዚአብሔር አይገኝም (አይታይም) ማለት አልታየም ከሰው እይታ ጠፋ መሆኑም ተራራ ሲወጣ እየታየ ሄዶ ከእይታ ጠፍቷል፤ ኤልያስም፤ ኢየሱስም ሲወሰዱ ከእይታ ጠፉ። የሄኖክ ሥጋ በ(1ኛቆሮ.15:54) እንደሚያሥረዳው በቅጽበት ዓይን ስለተለወጠና ወደ እግዚአብሔር ምንነት እንደገባ ነው የሚታየው። ስለሆነ ሄኖክ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ማስማማቱን፤ በመንፈስ እንጂ በሥጋ አለመመላለሱን ከጌታ ጋር የአንድነት ፀር የሆነውን የመኻል ግድግዳ (አሮጌውን ሰው) ያስውገደ መሆኑን ያመለክታል። እንዲህ ሲባል፤ ሰው አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አንድ ካደረገ በመንፈስ ስለሚሆን በሥጋ ማለት በ(ገላ.5:19-20) በተዘረዘሩት የሥጋ ሥራዎች በሥጋ አይታይም ማለት ነው፤ እናስተውል።

ከዚህም ሌላ በ(ሮሜ8:6-8) የሥጋ እሳብ ሞት ነው፤ ከእግዚአብሔር ጋር ጥል ነው፤ በሥጋ የሚመላለሱ እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኙ አይችሉም፤ ስለሚል ሄኖክም ከመወሰዱ አስቀድሞ ከነዚህ የሥጋ አካሄድ በመራቅ እግዚአብሔርን ደስ እንዳሰኘ (ዕብ 11:5-6) የተመሰከረለት ነው። አሁን፤ እንተ/ኛ እኔ በተጻፈው መሠረት ክርስቶስን ከለበስንኮ ተሰወርን፤ ክርስቶስ ይታያል እንጂ እኛ ጠፋን፤ እኛ ጠፋን ሕይወታችን በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውሯል፤ (ቆላ.3:3) ክርስቶስ ይታያል፤ ክብር፤ ምሥጋና፤ ውዳሴ ለእርሱ ይሁን ለዘለዓለሙ አሜን።

ሙሴ፤ ፋሜውን በጨረሰ ጊዜ በእርሱ ላይ የነበረውን ክብር በኢየሱስ ላይ ጭኖ በደከመ ጉልበቱ (በ120 ዓመት ዕድሜው) በእምነቱ ኃይል ወደ ተራራው ወደ እግዚአብሔር እንደ ወጣ በ(ዘጸ.34:1፤ 5-6) ላይ ተገልጿል፤ ሙሴም ሀሮንም ወደ ተራራ ወጥተው መሞታቸው ከዓለም ርቀው፤ «ከዓለም ከመጀመሪያ ትምህርት ርቃችሁ ከክርስቶስ ጋር ከሞታችሁ...በዓለም እንደምትኖሩ ስለምን ትገነዛችሁ?...» (ቆላ.3:20-22) ከፍ ብለው በክርስቶስ (በሰው ልጅ) ላይ ወጡ፤ በሱ ላይ ሞቱ፤ ተራራው ወደ አብ እግዚአብሔር መሄጃ መንገድ ክርስቶስ ነውና፤ (ዮሐ.14:6፤ ም.1:52፤) ይህም ባየር መነጠቅ ነው። ይህ ዓለምን መተው (ትንሣኤ) ማለት ስለሆነ የሚያስደንቅ ነገር አይደለም፤ (በዕብ.12:22፤ ከኤፌ.2:6-7፤ እና ከቆላ.2:11-12፤ 3:1) ጋር ስንመለከት በክርስቶስ ሞት የተጠመቁትን እንደተነጠቁና ወደ ፅዮን ተራራ በክርስቶስ በአብ ቀኝ እንደተቀመጡ ያመለክታልና።

ሙሴ በተራራ ወደ ተራራ ራስ ወጣ ማለት በክርስቶስ ወደ ክርስቶስ ማለት ራስ ወደ እግዚአብሔር ወጣ ማለት ነው፤ የክርስቶስ ራስ አብ ነውና (1ቆሮ.11:3)። ወደ እግዚአብሔር መውጫ ተራራ (መሰላል) ክርስቶስ ነውና፤ (ዘፍ.28:10-17፤ ዮሐ.1:52፤ 14:6) ሙሴ በክርስቶስ ተወሰደ፤ የሙሴ የቀብር ሥነ-ሥርዓት፤ «የእግዚአብሔር ባሪያ ሙሴም

እንደ እግዚአብሔር ቃል በዚያ በሞግብ ምድር ሞተ፤ በቤተ-ፊንርም ፊት-ለፊት በሞግብ ምድር በሸለቆው ውስጥ ተቀበረ፤ እስከ ዛሬም ድረስ መቃብሩን ማንም አላወቀም፤ ዘዳ.34:5-6»። የዚህ ትርጉም የጌታን ሥጋ መድረሻ ቢመለከትም ሥጋው ወዴት እንደ ተወሰደ፤ የእኔ፤ የአንተ/ች አሮጌው ሥጋ ወደ ሸለቆው ወርደን በጥምቀት ስንቀበር (ጥምቀቱ እውነተኛ ከሆነ) ሥጋችን የደረሰበትን ከሰው ማንም ያውቀዋል ወይ? የእውነት እውነቱ መቃብር ይህ ነው፤ እግዚአብሔር ቀብሮታልና ከሰው ማንም አያውቅም። የሙሴን ሥጋ እግዚአብሔር ቀበረው ማለትም (ቆላ.3:3) እንደሚያሳየው የሙሴ ሕይወት በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር መሰወሩን (መዋሰን) ሲሆን፤ በ(ማቴ.17: 1-8; ማር.9: 2-8; ሉቃስ 9:28-36) ላይ እንደተገለፀው ጌታ ጴጥሮስ፤ ያዕቆብና ዮሐንስን ይዞ ወደ ረጅምና ታላቅ ተራራ በወጣበት ጊዜ ሙሴ ከኤልያስ ጋር በክርስቶስ ክብር ተገልጧል፤ ለዘላለሙ አሜን። ገላጩ፤ ብርሃን መጋረጃ አስወጋጁ ክርስቶስ ነው።

ኤልያስ፤ ኤልያስም እንዲሁ የኃይለ-ንፍ የክብሩን መጎናፀፊያ ቀጥሎ ሊያገለግል ላለው ኤልሣሳ ሁለተኛ ጊዜ ጥሎለትና አሥረከበ መወሰዱን (2ነገ.2:13-14) ያስረዳል፤ በእሳት ሠረገላ ማለት በእሳት ተጠምቆ መሄዱ ነው፤ (ማቴ.3:11-12; ሐሥ.1:5) እዚህ ላይ በእሳት የሚያልፍና በውኃ የሚያልፍ ነገር አለ፤ (ዘጉ.31:21-23) አካል (ሥጋ) በውኃ፤ መንፈስ ደግሞ በእሳት ያልፋል። «እዚጋ በእሳት ተጠምቋል ሲባል የምንጨብጠው ነጥብ ምንድን ነው? የኤልያስ ሥጋ» በመጨረሻ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕያው ቅዱስ መሥዋዕት ሆኖ (ሮሜ12:1) በመንፈስ ቅዱስ እሳት (ፍቅር) መቅረቡን፤ እናያለን።

«ኤልያስ» ሠረገላውም እሳት፤ ፈረሱም እሳት ለሆነ «እሳት» ቀርቧል፤ (2ነገ.2:11)፤ እውነት ነው፤ የኤልያስ ጸሎቱም ተፈጽመ፤ (1ነገ 19:4) አመዱ መጎናፀፊያው ነው። ኤልያስ በጸሎቱ ነፍሴን ውሰዳት አለ እንጂ

ሥጋዬን ውሰድ አላለም፤ ኤልያስ እንዲሞት ለመነ፤ ግን እግዚአብሔር እንደ ፈቃዱ እንደ ሰው ሳይሞት በእሳት ጥምቅት ወሰደው። እግዚአብሔርን ውሰድ ማለት እሳትን ውሰድ ማለት ነውና ቀልድ የለም። አንባቢ በእውነት ሲጠመቅ ይህን አመለካከት በሕይወቱ ተፈጽሞ ያገኘዋል።

በሙሴ ሕግም ሥጋ በእሳት ነው ለእግዚአብሔር የሚቀርበው፤ በእሳት ተሻግሮ ሽታው የሥጋው መንፈስ ማለት ጨሴ እንጂ በቀጥታ ሥጋ፤ ቁስ-አካል ነገር ስለሆነ ባለጥላ ወይም ጥላ ለእግዚአብሔር አይቀርብም፤ አካል እንጂ። አካል ማለት መንፈስ እንጂ ቁስ ወደ እግዚአብሔር አይቀርብም፤ ቁስ (ፈደል) ጥላ፤ ጨለማ ፈጣሪ ነውና። እሳት ምድራዊው ሳይሆን፤ ሁልጊዜም ከእግዚአብሔር ነው። ኤልያስ ራሱ በቀርሜሎስ ተራራ ላይ ሥጋን ከሰማይ ለሆነ እሳት አቀረበ፤ እርሱ ራሱም ከሰማይ ለሆነ እሳት ቀረበ። ለመንፈሳዊ አገልግሎት የሚሆነው እሳት ሁልጊዜም ከሰማይ (ከመቅደስ) ነው እንጂ በምድራዊ እሳት አለመሆኑን እናስተውል። መቅደስ (ዙፋኑ) ሰማይ ነው።

ሥጋና ደም ደግሞ የእግዚአብሔርን መንግሥት አይወርሱምና፤ የእነ ሔኖክ፤ ሙሴ፤ ኤልያስ ሥጋ ስናስብ፤ ሥጋ ሰይጣን ማለት ሉሲፈር እንደመሆኑ መጠን ከፍ-ከፍ ከማለት ባሕሪዬ ጋር ሆኖ ከክብር ወርዶ በሕፃን ደረጃ በተዘጋጀ በር ራሱን አሳንሶና አዋርዶ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ሊገባ አይችልም፤ እግዚአብሔርና መንግሥቱ እሳት ስለሆነ የእነ ሔኖክ ሥጋ በዚህ ሁኔታ መሥዋዕት መሆኑ ግዴታ ነው። እግዚአብሔር የኔንም፤ የናንተንም ሥጋ በ/ማቴ.3:11-12; ሐሥ.1:5) እንደተመለከተ በእሳት ነው የሚቀበለው። ሙሴ ከመወሰዱ ቀድሞ የእስራኤልን ልጆች አርቆ ባቆመው እሳት ውስጥ ይገባ ይወጣ እንደነበረ ስለሚታይ ሙሴ በዚህ አመዱ የደረሰበት ሳይታወቅ በሚያቃጥል እሳት ቀድሞ የተጠመቀ (ዘፀ.3:1-3፤) መሆኑ ይታያል፤ በ(ዘፀ.19:24፤ 15-18፤)

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፈ እህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋል፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አንብቡም፤ አፈ እህልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋል፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንደራውንም የሚያጣ የለም፤ ሊሳ.34:16

የሙሴን ሁኔታ ከሌላው ሕዝብ ሁኔታ ጋር ስናስተያይ ከሊቀ-ካህኑም ይልቅ ወደ እግዚአብሔር የሚቀርብ ሰው መሆኑ በግልጽ ይነበባል። ይህም በ/ራዕይ 20:11) ... ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሹ፤ ሥፍራም አለተገኘላቸውም የሚለውን ከዚህ ሁኔታ ጋር ስናስተያይ ማንኛውም በእሳት የማያልፍ ነገር ከፊቱ በንኖ ይታያል። የመንፈስ ቅዱስ (የእሳት) ጥምቀት አመዱ የደረሰበት ሳይታወቅ ሥጋን አቃጥሎ በኖ እንዲጠፋ ያደርጋል ነው፤ በመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት አሮጌው ማንነትህ አመዱ የደረሰበት ሳይታወቅ ተቃጥሎ በንኖ ይጠፋል፤ አሜን።

ወደ እርዕሱ-ሐሳቡ ስንመለስ፤ የጌታን ሥጋ ፍለጋ፤ በተመለከተ የነማርያምና፤ የነጹጥሮስ እይታ በጥቂት ልዩነት ተመሳሳይ ነበር ወይስ የተለያየ? የሦስቱም እይታ ወደ ውጭ-ውጭ ሜዳ ላይ ነበር ወይስ ወደ ውስጥ-ውስጥ ጓዳ ነበር? ሶስቱም የፈለጉት ከራሳቸው በውጭ እርሱ ታገኛላቸው ባላለበት ትናንት በተቀበረበት ሥፍራ ነበርና ተመሳሳይ ነበር። የማርያም ፍለጋ በተመሳሳይ ወደ ውጭ ቢሆንም ግን ከነጹጥሮስ ፍለጋ የበረታ ነበርና በአንድ አቅጣጫ ብቻ የተገተረ አልነበረም፤ ወዲያና ወዲህ በመዟዟር አቅጣጫ በመቀያየር ዝቅ ብላ እመቃብር ውስጥ በማየት በለቅሶ በጨሽትም ጭምር እጅግ ፅኑ ፍለጋ አድርጋለች። ለቅሶ መስዋዕት የተሞላ ጸሎት ነበር። የመላእክትንም፤ የጌታንም ድምፅ እስክትሰማ ድረስና እስኪረገጥላት ድረስ ብርቱ ነበር። ይህ ዘላለም ወደ ውጭ በማየት በአንድ አቅጣጫ ብቻ የተገተርንን ሰዎች ይገሥዳል። «ሕያው ነው!!» የሚለው ምስክር ድምፅ ከመላእክት ማለት ከፈደል ሳይሆን፤ ከመንፈስ ሲሰማ ነው እውነት የሚሆነውና የሚረገጠው፤ የሚያፀናን፤ ከፈደል መጽሐፍ ሲሆን ከማንነታችን በውጭ ስለሆነ ሊረገጥና ሊያፀናን አይችልም፤ ጥያቄም ከእእምሮ አይጠፋም። በትናንትና ቦታ፤ ትናንት በተቀበረበት፤ አምና እንጀራ በቆረሰበት፤ እቻምና መታንጥ ባስነሣበት፤ ባሕሩን በሰነጠቀበት፤ ከአመታት በፊት

ታሪክ በሠራበት ቦታ ወደ ውጭ-ውጭ እግዚአብሔርና ሥራው ከፍ እያለ ያድጋል እንጂ በነበረበት ከቶ አይገኝም፤ ጣዖት አይደለምና እንጠንቀቅ። ዮሐ.6:23-26

ለአንባቢያን፤ የጌታ ደምና ሥጋ ለዓለም ውስጣዊ ሕይወትና ትንሣኤ ምግብና መጠጥ እንጂ (መስዋዕትነቱ) በእግዚአብሔር ፊት ያቀረበው የኃጢአት ዋጋ (ሥጋው) ከማንነታችን በውጭ በሩቅ አገር በሌላ ዓለም፤ (በእስራኤል ምድር) በሌላ ዘመን ያቀረበው መስሎ ቢታየን ከሥረናል። ሥጋ ደሙ ሥጋችን ደማችን ሆኖ በገዛ ውስጣችን መቅደስ በእግዚአብሔር ፊት ያቀረበው ሆኖ መታየት አለበት። ሰይጣን የሰውን ልጅ የገደለው የውጭን ዓይን በመግለፅ፤ ውስጥን በማሳወር መሆኑን እናስታውስ። ትንሣኤና ሕይወት የሆነው የክርስቶስ ሥጋና ደሙ በልተነውና ጠጥተነው ሕይወትና ኃይል ሆኖ የሚያንቀሳቅሰንን፤ የሚያናረንን በሰበዓዊ ቋንቋ ተርጉመን ከራስ ማንነታችን በውጭ ሜዳ እንደ ቁሳዊ ዕቃ መፈለግና ማሰብ፤ መተርጎም ስህተት ነው። ደግመንም ብናስብ፤ ኢየሱስ ራሱ ሊነሣ፤ ለራሱ ሊበላ፤ ለራሱ ሊጠጣ ሳይሆን ለሌሎች (ለዓለም) የሕይወትና የኃይል፤ መድኃኒትም የሆነ ሁሉ ሆኖ ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚፈጽም የአብ እግዚአብሔር እንጀራ ሆኖ ሊበላና መታንን ሊያሥነሣ በሽተኛን ሊፈውስ ማሥነሻ መንጠቆ ሆኖ መጥቷል።

ከፍ ብሎ እንደተባራራ በሙሴ ሕግ መሠረት ግን እጅግ በላቀ እርሱ ቆስሎ አቁሰሎ፤ ሌሎችን ሊፈውስ፤ እርሱ ሞቶ ገድሎ ለሌሎች ሕይወት ለመሆን መጥቷል፤ ተገርፎ ሊገርፍ፤ ተዋርዶ ሊያዋርድ፤ የክፉው ኃይል ለሌሎች ሲል አጥልቆ በቆፈረው ጥልቅ ጉድጓድ ተቀብሮ ሊቀብር (ዘፀ.21:23-25፤ ማቴ.5:38) ጻድቅ ፈራጅ ሆኖ መጥቷል፤ አትፋረድ ይፈረድበሃልና። ሁሉንም በሥጋው ፈጸመው። ሁሉንም በራሱ በሰይጣን

እጅ አክናወነ፤ በመቃብሩ ውስጥ የኤልያስ መገናኛፊያ ከፊት ወድቆ ተገኝቷል፤ ያነሣው ሰው እንደ ኤልሣቦ ይሆናል፤ ታምራት ይሠራበታል

የቀብሩ ሥነ-ሥርዓት፤

የጌታ ኢየሱስን ሥጋ አቀባበርን በተመለከተም ከዮሐንስ ወንጌል በስተቀር በሶስቱ ወንጌሎች ሲታይ፤ በተሰቀለበት ዕለት ምሽት ላይ የአርማትያሱ ዮሴፍ ሥጋውን ከመስቀሉ ላይ አውርዶና የቀብር ጨርቅ ገዝቶ ብቻውን እንደ ቀበረው ሲታይ፤ ዮሐንስ ግን ኒቆዲሞስ መቶ ንጥር ያህል የክርቤና የእሬት ቅልቅል ይዞ በመምጣት ከዮሴፍ ጋር ሁለቱም በአይሁድ አገናኝነ ልማድ ከሽቱ ጋር በተልባ እግር ልብስ ገንዘው በገብረት እንደቀበሩት አሰረግጦ ይመሰክራል። በውስጥ ዓፄ እንጂ በውጭ ሜዳ የሚቀበር ሥጋ አልነበረም፤ ሕይወትን ሊሰጥ ሲል፤ በዘላለም ዕቅዱ ሙት ሆነ እንጂ ሙት አልነበረም። የማቴዎስ ወንጌል ግን በተለይ ጌታን የአርማትያሱ ዮሴፍ ከዐለት በወቀረው በራሱ መቃብር እንዳኖረው ያመለክታል፤ /ማቴ.27:57-60/ ማርያም እኔ እወሰደዋለሁ ሰጠኝ ያለችው ትክክል ነው። ባታውቀውም ሥጋውን እንዲሰጣት እርሱን ራሱን መጠየቅ ትክክል ነበር፤ ውድና መድኃኒት ነገር። ሁለቱም ቀባሪዎች በአይሁድ ማኅበረ-ሰብ ውስጥ ከፍተኛ ቦታ የነበራቸው ሰዎች እንደሆኑ ታሪኩ ሲያሥረዳን፤ ሁለቱም ሰዎች በጥቂት ልዩነት ኢየሱስ በቅርብ ቀን ይሁን በርቀት ከሙታን እንደሚነሣ ተስፋ የሚያደርጉ የነቢይነት ጭላንጭል ያለባቸው ሰዎች ይመስላሉ።

ኢየሱስን ዮሴፍ በገዛ-ራሱ መቃብር መቅበሩ እጅግ ታላቅ የሆነ ተስፋውን ያመለክታል በእስራኤል አስተሳሰብ። ሁለቱም በፊደል ላይሆን በመንፈስ የኢየሱስ ደቀ-መዛሙርት ነበሩና፤ የሐሰት እውነተኛች በፊደል (በግልፅ) ደቀ-መዛሙርቱ የነበሩት ሲበታተኑ እነዚህ የእውነት እውነተኛች ከሰውር ወደ ግልጽ ወጥተዋል። ግን ሁለቱም የተከበሩ ሰዎች በዚህ ተግባራቸው

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አገብቡም፤ አፈ አዚአስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደረውንም የሚያጣ የለም፤ ኢላ.34:16

ለኢየሱስ ያላቸውን ታላቅ አክብሮትና አፍቅሮት በአይታቸው ልክ የገለፁ ሲሆን፤ የኢየሱስን ሥጋ የተባለውን አካል፤ በአይሁድ ሥርዓት ሲገንዙ ሥጋውን ውድ በሆነ ነገር በክርቤ፤ በእሬትና በሽቱ አሳምረው በተከበረና በውድ ጨርቅ ገንዘው መቅበራቸው ሲታይ፤ የኢየሱስ ሥጋ እጅግ ውድና ብርቅ ነገር መሆኑን ያመለክታሉ። ነገር ግን በፊደላዊ (ፍጥረታዊ)ው (በውጫዊ) ዕውቀታቸው መጠን በተረዱበት ደረጃ ፍቅርና ቅንነት በተሞላ አመለካከታቸው መልካም ሥራ በመሥራታቸው (እነሱ) ሥጋውን ሲነኩ፤ ይዘው ሲገንዙና ተሽክመው ወስደው ሲቀብሩት መጠንና ልክ በሌለው በረከትና ፈውስ እንደተሞሉ ይሰማኛል፤ በእግዚአብሔር ፈቃድ የሞተ ሥጋና መንፈስ ብቻ ነውና ቀባሪዎቹ ተባርክዋል። ክርስቶስ ኃጢአታቸውን በሥጋቸው በእስራኤል ሥጋ በመስቀል ላይ ሞቶ መታየቱ የመግደሉን ግድያ ማሳየቱ ነበር፤ ይህ ደግሞ የእስራኤል ጠላት የነበረውን ፈርዖንን ከነሠራዊቱ በባሕር መግደሉን ዓይተው እንዲያምኑ ግድያውን በባሕሩ ዳር አውጥቶ በግልጽ የአሳያቸው ፍጻሜ ወይም ድምዳሜ ነው፤ ክርስቶስ በመስቀል ላይ ሞቱ ይኸው፤ የኃጢአታችሁን እሬሃ ተንጠልጥሏል ዓይታችሁ እመኑ ነው።

ነገር ግን የዓይናችን እውነተኝነት ምን ያህል ነው? ውሸታምነቱስ ምን ያህል ነው? ውሸታምነቱ ከ-እስከ ነው። ጨለማውን ብርሃን፤ ክፉውን መልካም፤ መራራውን ጣፋጭ፤ ሞትን ሕይወት አድርጎ ያሳያል። ለምሳሌ፤ ሔዋን የሞትን ዛፍ ፍሬ ያየችበት ዓይን፤ (ዘፍ.3:6)፤ የእግዚአብሔር ልጆች የሰውን ሴቶች ልጆች መልካሞች እንደሆኑ ያዩበት ዓይን፤ (ዘፍ.6:2)፤ ሎጥ ሰዶማና ገሞራን እስከ ዞዓር ድረስ ያዩበት ዓይን፤ (ዘፍ.13:10)፤ በሙሴ መሪነት የተሰበሰቡ ሕዝብ በሲና ተራራ ላይ የሚነደውን እሳት ያዩበት ዓይን፤ ዘዐ.20:18) በኢየሱስ የተመሩ አሥሩ የክነዓን ሰላዮች የፄናቅን ልጆች ያዩበት ዓይን፤ (ዘጥ.13:28-29) ዓካን በዘረፋው መካከል የሰናዖረን ካባ፤ በርኖስና ገንዝብ ያዩበት ዓይን፤

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጥ አገብቡም፤ አፈ አዚአስ መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልገደረውንም የሚያጣ የለም፤ ኢላ.34:16

(ኢ.ያሱ7:20-21) ሳምሶን በሰፊ ቸሽለቆ «ደሊላ» የተባለችን ሴት ያየበት ዓይን፤ (መሳ.16:4-21) የእስራኤል ሠራዊትና ሳያል ጎልያድን ያየበት ዓይን፤ (1ሳሙ.17:4-11) ዳዊት የየሪዮን ሚስት ያየበት ዓይን፤ (2ሳሙ.11:2-5) ...ወዘተ ያልተገረዘ ዓይኖችን መልክና ማንነት (OBJECT & IMMEGE) ሆኖ የተገላበጠ መልክ ያሳያልና ከቶ ሊታመን አይችልም ነው፤ እንዲሁም ያልተገረዘ ጆሮአችን የሚሰማው የተገለበጠውን ፍቺ ነው። ስለዚህ በዓይኖችንና በጆሮአችን መታመን እንደ ሌላብና ይህ ያስጠነቅቀናል።

የቀብሩን ሁኔታ ስንመለከት፤ ትናንት ማታ በፋሲካው እራት ላይ ቀርቦ የተበላው ይህ የተቀበረው ቁሳዊ አካል ተቆርሶና ተቀንሶ አለመሆኑን ቀድመን የተመለከትን ሲሆን፤ ክርስቶስ ገና መጋረጃውን አልቀደደምና ቃሉን በእንጀራው ጋርዶ አቅርቧል፤ እንጂ የታወቀውን ሥጋ አይደለም፤ የመጋረጃው ዘመን ጊዜው ገና ነበርና ገና አላለፈም። የመጋረጃው መቀደድ ሁሉን ነገር ወደ ብርሃን ያወጣል። የብሉይ ኪዳን ቅዱስ ነገር ማለት ሰውር ነገር ሁሉ ማለት፤ ላይ፤ ከምድር በላይ መቅደስ (ከፍታ ላይ) ታች፤ ከምድር በታች ዝቅታ ውስጥ (መቃብር) ሰውር፤ ዝግ፤ ዕሽግ፤ ሽፍን ከነበረበት ወደ ግልጽ የወጣው ከመጋረጃ መቀደድ በኋላ ነው ለማለት ነው።

ጌታ «ሥጋ» ብሎ ሲጠራም፤ እንደ ሰው በመልክ በመጋረጃ ዓይኑ እንደምታይ በሰው ሰያሜ የሚጠራ አይደለም፤ በእንጀራው የተሸፈነውን ቃሉን ነው፤ የዘላለም ሕይወት። ከተበላው ነገር ሁሉ ቅዱሱ የተጋረደው ቃሉ ክርስቶስ ነው። እንጀራ፤ ሥጋ የሚያሰኘው፤ ፋሲካ ጥንት በጅምር ላይ ሲበላ ሥጋው ከእንጀራ ጋር በአንድነት የተበላ ስለሆነ፤ አሁን ከሰማይ የወረደውን ሥጋ በእንጀራ መጋረጃነት አቅርቧል። የፋሲካው ተካፋዮቹም ከውጫዊነት ገና ወደ ውስጥ-ውስጠኛ ክፍል አልገቡም ነበርና። ከመጋረጃ መቀደድ ወዲህ የመጣ «አዲስ ፍጥረት»

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

በእግዚአብሔር መንግሥት የሚበላውን (የሚጠጣውን) አዲሱንና (ማቴ.26:29፤ ማር.14:25ሉቃ 22:17-18) እጅግ ቅዱሱን ወይን (ክርስቶስን) በሩ ላይ ቆሞ ከሚያንኳኳ ጌታ ጋር በሴት ውስጥ-ውስጠኛ ክፍል ይካፈላል። እዚህ ላይ ልብ ማለት ያለብን ቁም ነገር፤ በሦስቱም ወንጌሎች በአባቱ መንግሥት፤ በእግዚአብሔር መንግሥት፤ የእግዚአብሔር መንግሥት እስከትመጣ ከአሁን ጀምሮ አዲሱን ወይን ፍሬ ከናንተ ጋር እስከምጠጣ ከዚህኛው አልጠጣውም ማለቱን ነው። በእግዚአብሔር መንግሥት አንዱ ነገር ሁሉ፤ ሁሉ ነገርም አንድ መሆኑን እንድናስተውል ነው። አንድ ካልሆነም የተከፋፈለ፤ ቂርጥ-ራጭ ባለጥላ፤ ባለጨለማ ይሆናል ማለት ነው። «አዲሱ ወይንም»፤ (ዮሐ.15:1) ማለት፤ ማለት አዲስ እርሱ ራሱ ስለሆነ አንዱ ሁሉ ነው።

እንደ ተጻፈ፤ ከሰማይ የወረደ እንጀራ ሥጋው ነው። ቃሉ ውኃም፤ ወይንም፤ ወተትም፤ ሥጋም፤ እንጀራም ሌማም፤ በረከትም ነው፤ «እራቱ የጌታ! ወይስ ነኹሽታ-ን!! በተባለ መጽሐፈ ይመልከቱ»። ለጥናት በሌላ አቅጣጫ ስንመለከት ግን ሙት ነገር መሸፋፈን፤ ሽታውን ማሳመር፤ ለማሻሻልና አስፀያፊ ነገርም ስለሆነ በሚል አጥልቆ ቆፍሮ መቅበር፤ መሰወር፤ መሸፋፈን የእግዚአብሔር ፈቃድ አይደለም። ሙትን ለእግዚአብሔር ብናጋልጥ ሕይወትና ጤና ይሆናል፤ ግማቱን፤ ትሉን ብናጋልጥ የተባረከ ሽታ ይሆናል፤ ኃጢአትን ብናጋልጥ ጽድቅ ሆኖ ይለወጣል። ምክንያቱም መራቆት፤ ውርደት፤ ሞት ኃጢአት ወለድ ነገር ሲሆን፤ መሸፋፈንም አብሮ መምጣቱን ተጽፎ እናነባለን፤ (ዘፍ.3:7-8) አዳሞች፤ መሸፋፈን መከዳደን ማሸሽ፤ መሰወር የጀመሩት ምናቸውን ነበር? ራቂትነታቸውን ሳይሆን ኃጢአታቸውን ነው፤ ሞታቸውን፤ ውርደታቸውን፤ አልሞትኩም አልተዋረድኩም በሕይወት ነኝ፤ አለሁ፤ ለማለትና መሞትንና ውርደትን ለመካድ መግደርደሪያ ነበር። ለሰው

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ እፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጀራውንም የሚያጣ የለም፤ ኢሳ.34:16

ኃጢአት የሚሆነው፤ ኃጢአት መሥራቱ ሳይሆን፤ ኃጢአትን መሸፋፈን መከዳደኑ፤ መሰወሩ ማሸሽ፤ ንጹሕ ሰው መምሰሉ ነው፤ ኃጢአት፡፡

ሞትን መበሰበስን፤ ትልን፤ ግማትን፤ ውርደትን ራቂትነትን መደበቅ፤ መሰወር፤ ማሸሽ፤ በማጭበርበር ጤናማ፤ ቆንጆ መስሎ በሰው ዘንድ ለመታየት ነው፡፡ በዚህ መልኩም ነው አርማቲያ ዮሴፍና ኒቆዲሞስ የጌታን የወዳጃቸውን ውርደት ከሰው ፊት ለማሳመር፤ ለመሸፋፈን፤ ለመሠወር የመጨረሻ ጥረት ያደረጉት፡፡ ይህ ሁሉ ልፋታቸው በሦስተኛ ቀን ሲታይ ጨርቁ በቦታው ቀረ እንጂ ለሥጋው ፋይዳ አልሆነም፤ ጌታ በሰው እጅ ሥራ አይገለገልምና፡፡ የሞተውን መሰወር ማሸሽ መሸፋፈን በውስጣችን አካላችን ሆኖ የሚኖረው የሰይጣን ምክር ነው፡፡ ይህም እንደ እግዚአብሔር አለማሰብ ሆኖ ያሰቃየናል፡፡ ኃጢአትን መሠወር ሞትህን መሠወር ሞት እንዲኖርብን ከሚያደርግ በስተቀር ምንም ዋጋ የለውም፡፡ የጌታ ኢየሱስ ሥጋ ተራቆተ፤ ተዋረደ ቆሰለ፤ ሞተ ይበሰብሳል፤ ይተላል፤ ይሸታል ብሎ ማሰብ ስለተጋረድብን መስሎን እንደግንዛቤአችን ከውርደቱ፤ ከቁሱሉ ከመበስበሱ፤ ከመትላቱና ከደረሰበት ነቀፌታው ተፀዋኙው ርቀን ቆምን እንጂ ኢየሱስ በዚህ ሁሉ ድንቅ፤ ተፃምር እየሠራበት ስለነበር ለእርሱ የክብር ብዛት እንዲጨምርለት የሚደርገውን ያያልና ያውቅ ነበር ለእይተው ኃይል ክብር እየሰጠሁ ለዘላለሙ አሜን እያልኩ ከአንባቢዎቼ ጋር አብሬ እንበረከካለሁ (ሮሜ.8:18; 2ቆሮ.18: 5: 11-12; ሉቃስ 6:22-23) ነው፡፡

አንድን ነገር የምንፈርደው አይተን አስበን፤ አነፃፅረን ነው፡፡ የምናየውና የምንፈርደው፤ በፍፁም ልብ፤ በፍም ሐሳብ፤ በንጹሕና በቅዱስ አእምሮ ሳይሆን፤ በአዳም በኩል ከዲያብሎስ በወረሰነው በተቃራኒ በሚያየው ሐሰተኛ ዓይን፤ ዓይተን፤ እንደተጻፈ በደንዳናውና በጨለማው ልባችን አመዛገነን እንደግንዛቤአችን ነው፡፡ ለዚህ ማሥረጃው፤ የቀድሞ እኔን ጨምሮ ኢየሱስ ሳይ ለደረሰው ውርደት፤ ትፋት፤ ጥፊ፤ ፊዝ፤ ስድብ ዱላ

ምት ከአብ አባት በላይ ማዘናችን ነው፡፡ እርሱ የተቀበለው የውርደት ውርደት የክብር ክብር መሆኑን ያውቃል፡፡ እኛ ግን ውርደትን ስንሸፋፍን ውርደትን በሰባት ዕጥፍ፤ ኃጢአትን ስንሸፋፍን ኃጢአትን በሰባት ዕጥፍ፤ ግማትን ስንሸፋፍን፤ ግማትን፤ ርኩሰትን በሰባት ዕጥፍ በወለድ እናጭዳታለን፡፡ (ኃጢአቱን የሚሰውር አይለማም፤ (የሚተፋት፤ የሚናዘዝባትና የሚተዋት ግን ምህረትን ያገኛል፤ (ምሳሌ 28:13) (በልቡ የታበየ ሁሉ (ራሱን የካበ) ስለሆነ ርኩሰ ነውና፤ (ምሳሌ 16:5; ... በሰው ዘንድ የክበረ የተሸሞነምን በእግዚአብሔር ፊት ርኩሰት ነውና፤ ሉቃስ 16: 15 አርማቲያ ዮሴፍና ኒቆዲሞስ ትልቁ ዋጋ ያለው ሥራቸው ሲቀብሩት እግዚአብሔር ሥራቸውን ሳይሆን ልባቸውን ማየቱ ነው፡፡ በእግዚአብሔር ፊት ሞቱን በመቀበል ሞተዋል፤ አብረውትም ተቀብረዋልና፡፡ በሌላ በኩል፤ በሕጉ መሠረት የሠሩት ሥራቸው ያገኛቸዋል፤ በተከበረ ነገር ሸፍነውታልና በእግዚአብሔር ክብር ይሸፈናሉ፤ ቀብተዋልና፤ የተቀቡ፤ የተባረኩ ይሆናሉ፡፡ ውጪዊው ሁኔታቸው ውስጣቸውን ያሳያልና፡፡ ወደ ውጭ የወጣውም የውስጣቸው ነበር፡፡ የሞተውን፤ የተዋረደውን መቀበል ሞቱንና ውርደቱን መቀበል፤ ስለሆነ በዚሁም ሕይወቱንና ክብሩን የተረጋገጠ ነው፡፡ ውርደቱ ከብሩን፤ ሞቱ ሕይወቱን መቀበያ መሻጋገሪያ ድልድይ ነው፤ ከብሩ ከውርደቱ፤ ሕይወቱ ከሞቱ ማዶ በኩል ነውና፡፡ እንደ እነጻውሎስ በሞቱ የሕይወቱ ምስክሮች ነን፤ (2ቆሮ.4:11-12፤) ከሞቱ የሚሸሽ ሁሉ ወደ ዘላለም ሞት የሚሸሽ መሆኑን አረጋግጠን እንመሰክራለን፡፡ መግደላዊት ማርያምም በእነ አርማቲያ ዮሴፍ በተመሳሳይ ሁኔታ ነበረችና አትክልተኛው መስሎአት በከፍተኛ ጉጉት «ጌታ ሆይ፤ አንተ ወስደኸው ከሆነ ወዴት አኖርኸው እኔም እወስደዋለሁ» አለች፤ (ዮሐ.20:15፤)፡፡ እኛ ግን በሰይጣን ምክር በጠቅላላ ከሞቱ በብዙ ርቀት ቆመን በውስጣችን ያልሞተ ሥጋ እያስተናገድን ኢየሱስ ሞቷል! ተነስቷል! ሕያው ሆኗል! እያልን የውሸት ፕሮፓጋንዳ እየነዛን ምድርን አዳረስናት፤ የክርስቶስን ሞት የተፀየፈ፤ ከሞቱ ርቆ የቆመ የሞቱ ምስክር

አይደለም፡፡ ከገዢው ማንነት ውጭ በርቀት፤ ያውም በውጭ አገር፤ (ከባሕር ማዶ)፤ በብዙ ኪሎ ሜትር በርቀት፤ ከዘመናት በፊት፤ በሌላ ቁስ አካል የሞተውን በሕይወታችን ያልተካፈልነውን ከመጽሐፉ በንባብ አማካይነት ብቻ አግኝተን፤ በማውራት እውነትን ሸጠን ለራሳችን መኖ መግዣ በማድረጋችን ሁላችንም ተከሰሰናል፡፡ ከዚህ ክስ የሚያድነን በአስቸኳይ ሞቱን ሳንጸዩ በውስጣችን መቀበሉ ነው፡፡ ከሞት፤ ሞት ያድናል፤ ከግዴታ ሞት ወደ ሞት ያድናል፡፡ ከሞት በሞት (በክርስቶስ ሞት) መጋረድ፤ (ዘፀ.12:12-13፤ ቁ.21-22፤) ያስፈልጋል፡፡ የሰውን ልጅ ከሞት የሚያድነው «ሞት» ክብርን፤ ክብር ለሚገባው እግዚአብሔር ማሰረከቡ ነው፡፡ ክብርን ለእግዚአብሔር ማሰረከቡ ለሰው እንዴት ሞት ይሆናል? ክብርን ያሰረከበ ሰው ውርደቱን ለራሱ ስለሚቀበል ሞት ሆኖ ይሰማዋልና ነው፡፡ ክብርን ለእግዚአብሔር ያሰረከበ ሰው እንደ ክርስቶስ በሁሉ ራሱን ባዶ ያደረገ ሰው ነው፡፡ «ከፍ ያለችው የሰው ዓይን ትዋረዳለች፤ የሰዎችም ኩራት ትወድቃለች፤ በዚያን ቀን እግዚአብሔር ብቻውን ከፍ-ከፍ ይላል» (ኢሳ.2:11)፡፡ (ፊል.2:5-8፤ ኢሳ.42:1፤ ም.53: 11-12) እናመሳክር፡፡ ከዚህ ውርደት ከሆነው ሞት ነው ሰይጣን ይዞን በክንፍ እያሸሸን ያለው ማንኛውም ሰው የተባለ ከዚህ ዓይነት ሞት ነው፡፡ (የዚህ ዓይነት ሞት፤ ለራስ ሞቶ ለጌታ መኖር ነው፤፤ በሌላም አባባል ለጋጢአት ሞቶ ለጽድቅ መኖር ነው፡፡)

ክብርን ለእግዚአብሔር ማሰረከቡ ሞት የሚሆነው፤ ውስጣዊ ሞት ነው ወይስ ውጫዊ በግልጽ በገሃዱ ዓለም የሚታወቅ ሞት ነው? አንተ በቁመና ስትሞት ሀ/ አንተ ትሞታለህ? ለ/ ባአንተ ላይ ሊሠለጥን የሚሻው ከፍ፤ ከፍ ማለትን ወዳዱ ለሲፈር (ሰይጣን) ይሞታል? ይህ ውርደት የሚሆነው ለሲፈር ነው ወይስ አንተ ነህ? ከክርስቶስ ጋር በመስቀል (ከፍታ) ላይ መሞት (ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር መስቀል) እውነት እውነቱ ይህ ነው፡፡ ይህ ነው፤ ቅዱስ ቅዱሳን የሆነው፤ የማይታየው (ሰውር) ሞት

ይህም በገዛ ራስ ፈቅዶ መሞት (የሥጋን ሰውነት መገፈፍ)፡፡ በለዓም ሲናገር፤ የጸድቃንን ሞት እኔ ልሙት (ዘኁ.23:10) አለ፤ ሄኖክን፤ አብርሃምን፤ ይስሐቅን፤ ያዕቆብን፤ አርገንን፤ ሙሴን፤ ዳዊትን፤ ኢየሱስን ሞት የሚመስል ሞት፡፡ ከዚህ ሞት የሚሸሽ ሁሉ ከሞት ለማምለጥ ሳይሆን ወደ ዘላለም ሞት የሚሸሽ መሆኑን በግልጽ እንመሰክራለን፡፡ ክብርን፤ ክብር ለሚገባው ለባለቤቱ ከማሰረከብ ሞቼ እገኛለሁ የሚል መንፈስ ያለበት ሁሉ ሰው ነው ለማለት አይቻልም፡፡ ክብሩን በዘላለም ባንክ የማያስቀምጥ፡፡

እንምረጥ፤ ከዲያብሎስ ጋር ከክብር ወደ ክብር ከዚያም ወደ ገደል/ሲኦል እንደ አዳም? ወይስ ከክርስቶስ ጋር ከውርደት ወደ ዘላለም ክብር ማምራቱ ይሻለናል? ጌታ ኢየሱስ ክብርን ክብር ለሚገባው ፈጽሞ ማሰረከቡ ፈጽሞ ሞተ አሰኘው፤ (ዮሐ.19:32-33) ክብርን ፈጽሞ ለእግዚአብሔር ማሰረከብ ዕዳን ፈጽሞ መክፈል ነው ወይስ ፈጽሞ መሞት ነው? ሰይጣናዊ በሆነ ትርጉም ክርስቶስ ፈጽሞ ሞተ ማለት በመለኮታዊ ትርጉም ዕዳን ፈጽሞ ከፍጋል ማለት ነው፡፡ ዕዳን፤ ፈጽሞ መክፈሉ ይሻላል ወይስ ጥቂት አስቀርቶ ከፍሎ እየተከሰሱ ለዘላለም መኖሩ ይሻላል? ክብርን ፈጽሞ ለእግዚአብሔር ማሰረከብ ፈጽሞ መሞት ነው ወይስ ክብርን በዘላለም ዓለም በባንክ ማስቀመጥ ነው? ስንጸልይ ግን፤ ጌታ ሆይ፤ ክብርን ጠቅልለህ እንተው ውሰድ ስንል፤ እኛ ዘንድ ከክብር ምንም ሳናስቀር ጠቅልለን እናሰረክብ ነው ወይስ በማስመሰልና በሸንገላ የገዛ ራሳችንን ክብር በምንሻበት ልብ (በተከፋፈለ ልብ) ሆነን ነው? እንዲህ ስንል ውርደቱን የቱጋ ወርውረን ነው? ለውርደቱ ቦታ ሳይገኝ እግዚአብሔር ክብርን ይቀበላል ወይ? እንደ ክርስቶስ ውርደቱን አንተው፡፡ ስለወንጌል፤ ስለጌታ መዋረድን ተቀብለህ ከሆነ፤ እግዚአብሔር በክርስቶስ ከፍ-ከፍ እንዳለ፤ በአንተም እንዲሁ ከፍ-ከፍ ይላል፡፡ አለዚያ በአጭርበርባሪው ከንፈራችን ላይ ፍርዱ ይገለጣል (ኤር.12:2፤ ማቴ.15:8-

9፡ ም.12፡36-37)፡፡ ክርስቶስ ፈጽሞ ሞተ የማለት የእውነት እውነቱ ትርጉም ክርስቶስ እስከ መጨረሻ ተዋረደ ማለት ብቻ ነው እንጂ፤ ክርስቶስ አልሞተም፤ አይሞትምም፤ ሕያው ነው፡፡ ሕያው ነው ማለት ደግሞ ሞትን ፈጽሞ (ጨርሶ) ደምሰሶ ነጥሮ ወጣ ማለት ነው፡፡ «እርሱ ብቻ የማይሞት ነው፤ ማንም ሊቀርበው በማይችል ብርሃን ይኖራል (1ጢሞ.6፡16)»፡፡ ሞት ጨለማ ስለሆነ እርሱ ጌታ ወደሚኖርበት ብርሃን ሊቀርብ ከቶ አይችልም ጌታ ሞት (ሰይጣን) ስለሌለበት የማይሞት ነው፡፡ ያላዳም ልጆች ሞትን የሚሞትልንን ሰላጣን እርሱ በእኛ ምትክ ሕይወቱን መሥዋእት በማድረግ ሞቶ፤ ሞትን ደምሰሷል እንጂ፤ እርሱ ሊሞት የሚገባው ወይም ሞት የሚሠለጥንበት አልነበረም (1ጢሞ.6፡16/ሀ)፡፡ በሌላ አንፃር ቀደም ሲል እንዳየነው፤ ሞትን በሞት አጣፋ (ደመሰሰው)፤ ሰዎች ክርስቶስ ለእኔ ሞተ ሲሉ ከሁለት ሺህ ዓመት በፊት በርቀት በሌላ ዓለም (በእስራኤል) በራሳቸው ሥጋ በማንነታቸው ውስጥ ሳይሆን በሌላ ሰው ማለት በእስራኤል ሥጋ መሞቱን ያወራሉና፡፡ ክርስቶስ ያንተን ዕዳ ለመክፈል የሞተው ባንተ ሥጋ በማንነትህ ውስጥ እንጂ በሌላ ሰው ሥጋ ሳንተ አይሞትም፡፡ በእንተ ሥጋ ፈጽሞ ሞተ የሚያሰኘውም ያእንተ ሥጋ ፈጽሞ ሞቶ ከሆነ ነው፡፡ እርሱ ስለአንተ ፈጽሞ ተዋረደ ከብርን፤ ከብር ለሚገባው አሰረክቦልሃል፤ አንተም እንደዚሁ ከእርሱ ጋር እስከ መጨረሻ ተዋርደሃል ማለት ከብርን ጠቅልለህ ለእግዚአብሔር ሰጥተሽዋል፤ ደግሞም ከብርን አንተው ጠቅልለህ ውሰድ ብለህ የጸለይሽው ጸሎት ከእውነትና ከልብ የተደረገ መሆኑ በዚህ ይረጋገጣል፡፡ ነገር ግን ይህ ባልሆነበት አንተ በሥጋህ እየተጀነንህ ክርስቶስ ስለ እኔ ሞቷል ብትል ይህ እውነት፤ (ሰይጣናዊ እውነት) ነው፡፡

ደቀ-መዛሙርቱ በመቃብር ዙሪያ
ሕያውን በሙታን መካከል ሲፈልጉ

ደቀ-መዛሙርቱ የጌታን ሥጋ ከትናንት ወዲያ በተቀበረበት ውጫዊ መቃብር ውስጥ መፈለጋቸው ሕያውን በሙታን መካከል መፈለጋቸው ሆኖ በመላእክቱ ተነቅቷል (ሉቃስ 24፡5፤ ቁ.22-23)፡፡ ሕያውን በሙታን መካከል መፈለግ ማለት ምን ማለት ነው? ሞት ዲያብሎስ እና ኃጢአት የተያያዙ ሲሆኑ፤ ሙታን ማለት በወጩ መቃብር ያሉ በፊደል ሙታን ማለት ሳይሆን፤ ኃጢአን ማለት በውስጥ በመንፈስ ሙታን የሆኑ ማለት ነው፡፡ ደቀ-መዛሙርቱ ሥጋውን የበሉ፤ ደሙን የጠጡ ሕያዋን ሰዎች ሲሆኑ፤ በእነርሱ ያለውን እርሱን ሰላወቁ ራሳቸውን አላወቁም፤ እርሱ የሚኖረው በልተውት ሕያዋን በሆኑ ሰዎች ውስጥ ሲሆን፤ በእነርሱ «አማኑኤል» ሆኖ ያለው አልታይ፤ አልታወቅ ብሏቸው ልባቸው (ውስጣቸው) በጨለማ ስለተጋረደባቸው ወደ ውጪ ሜዳ መቃብር ተሯሯሙ፡፡ አብሮ እያለ፤ የማይታወቅ ነውና፤ በዓለም እያለ ዓለሙ ያላወቀው፤ በራሱ እጅ እያጠመቀው መጥምቁ ዮሐንስ ያላወቀው፤ መገደላዊት ማርያም አጠገቧ ቆሞ ሲያዋራት ያላወቀችው፤ የኤማሁስ መንገደኞች አብሯቸው ሲጓዝ ያላወቁት፤ እነፊልጶስ ይህን ያህል ዘመን አብሯቸው ሲኖር ያላወቁት ስለሆነ፤ በዚህ ነገር አይፈረድባቸውም፡፡ ዝንጉነትና፤ አለማስተዋል አለባቸው ይባላሉ እንጂ፡፡

ኢየሱስ በማየሻማ ቃል፤ በሦስተኛው ቀን እነሣለሁ፤ ወደ ገሊላ ተራራ፤ (ከፍታ) አልፋለሁ፤ እዚያ ታየኛላችሁ ብሎ በግልጽ የነገራቸውን፤ «እኔም ከምድር ከፍ-ከፍ ያልሁ እንደሆነ ሁሉን ወደ እኔ እስባለሁ» ያለውን ሁሉ ማስታወስና ማገናዘብ ተስኖአቸው ይታያሉ፡፡ ይህ ሁሉ መቅበዝበዝ ወደ ራስ ወደሆነው ውስጥ መግባትን አለማወቅ፤ ውስጥን ለማየት ዓይን ማጣት፤ ዛሬም በዚህ ዘመን በተመሳሳይ ይታያል፡፡ በዕለቱ ወደ መቃብሩ የማለዱ ሁሉ ከሁኔታቸውና ከአጠያየቃቸው ሲገመገሙ የኢየሱስ ሥጋ

እስከ ሦስት ቀን ድረስም እመቃብር ውስጥ ተጋድጧል፤ ደግሞም ይበሰብላል፤ ብለው እንዲህ ያለውን ምስል በልባቸው የቀረጹና የልቡናቸውን ትርጉም ተከታዮች ሆነው ይታያሉ። ለዚህም ነው አስከሬኑን ለመቀባት ቅባትና ሽቱ ገዛገተው በርከት ብለው እርሱ በውስጣቸው እያለ ከያሉበት ርቀት ተሰባስበው ቀበሌ አቋርጠው ተጉዘው፤ ቀድሞ በሦስተኛ ቀን እነሣለሁ፤ ወደ ገሊላ እቀድማችኋለሁ ያለውን ቃል ተንቢት የሚያሰላስሉ ተቃራኒውን ጎን የሰሙ ተቃራኒ ጆሮ የነበራቸው ሆነው ሲታዩ፤ ሴቶችም የእርሱን አካል ሽቱ ቀብተው ጠረኑን ለማሳመር ነበር በሌሊት የወጡት። በሁላቸውም ልብ ይህ ተመሳሳይ አመለካከት ነበረ። ዋናው የዕውርነታቸው መንስዔ ምን ነበር? ውስጣቸው እመቃብር ውስጥ በተጋደመው ቁሳዊ አካል በሆነ አስከሬን ጥላ ግርዶሽ መሸፈኑ፤ ዓናቸው ከዚያ ላይ አለመነሣቱ ነበር።

እንዲህም ሲሆን በወቅቱ የነበሩ ደቀ-መዛሙርት እያንዳንዳቸው በየራሳቸው እስከ መቃብሩ ደርሰውና በየራሳቸው ዓይን አይተው እንጂ አንዱ የሌላውን ምስክርነት የማያምኑ እንደነበርም በየግላቸው ወደ መቃብር ስፍራው መሸቀዳደማቸው ይገለጻል። የጌታን ማለት የባለቤቱን ምስክር ያላመኑ የሰውን ሊያምኑ እንዴት ይችላሉ? (የእግዚአብሔርን ምስክር የማያምን የሰውን ማመን እንደማይችል ተጽፎአልና (ሕዝ.3:7)። ለዚህም የምንጠቅሰው በዮሐንስ አገላለጽ መሠረት የማርያምን ምስክርነት በየራሳቸው ለማረጋገጥ ጴጥሮስ በራሱ ሲሮጥ ዮሐንስ በራሱ መሮጡ ነው። አንዱ የሌላው ሩሜ በቂ ነው ብሎ አለማረፉ፤ ዮሐንስ ቀድሞ እመቃብሩ ደርሶ ክፍት መሆኑን ባየው ጴጥሮስ አለማመኑና በራሱ እስከ ውስጥ ድረስ መግባቱ፤ ዮሐንስም ደግሞ ጴጥሮስ በገባውና ባየው ባለመርካት ራሱ ደግሞ መግባቱን እንመለከታለን። ማርያምም ደግሞ በጉዳዩ ቀዳሚ ብትሆንም የጌታን ድምፅ በገዛራሰዋ ጆሮ እስክትሰማና ጌታን በዓይኗ አይታ እስክታረጋግጥ ድረስ በመላእክቱ ምስክርነትም አልረካችም

(ዮሐ.20:1-18፤ ማር.16:14)። የመላእክት ምስክርነት የመንፈስ ምስክርነት ስለሆነ ማሳረፍ ነበረበት «መንፈስም እውነት ነውና የሚመሰክረው መንፈስ ነው» (1ዮሐ.5:7)፤ ቶማስም እንዲሁ በገዛራሱ ዓይን እስኪያይና በራሱ እጅ እስኪዳስሰው ድረስ ትንሣኤውን በሌሎች ምስክርነት አላመነም። የእኛ የዛሬዎቹ አማኞች ሁኔታስ? በወሬ ማመን ነው፤ አይደል? በፕሮፓጋንዳ አሜን ብሎ ማጨብጨብ ከጎብረቱ ላለመውጣት አንዱ በሌላ የተንተራሰ፤ ያልተረጋገጠ እምነት፤ በሰው ጆሮ ሰምቶ በሰው ዓይን ማመንና በራስ አለመመራመር ለሙታን ትንሣኤ ቀርቶ ለተራ ታሪክም እርግጠኛ ባያደርግም በጭፍን መጓዝ የእኛ እጣ ፋንታ ከሆነ ውሎ አድርጎልን።

ይህ ሁኔታ የጌታን ትንሣኤና ሕያውነቱን እያንዳንዱ ሰው በሰው ምስክር ብቻ ሳይሆን በየራሱ መርምሮ ማረጋገጥ ያለበት መሆኑን ያስተምረናል። በወሬ ወይም ከንባቡ የሚያምን ሁሉ የእግሩ ማረፊያ የሌለው በእየር ላይ የተንሳፈፈ የኖላን ቁራ ይመስላል። ሆኖም «በሦስተኛው ቀን እነሣለሁ» ያለውን የጌታ ቃል ለጊዜው ባያገናዝብም በዓይኑ ካየው ሁኔታ ጋር መጻሕፍትን በማስታወስ ትንሣኤውን በማመን ዮሐንስ ቀዳሚ መሆኑን ቁጥር 9 ላይ እናገኛለን። ዛሬ ክርስቶስ በቀስ አካል ሳይሆን በመንፈስ ሕያው መሆኑ የተዘገበ ሲሆን፤ (1ጴጥ.3:18) «ዛሬ» ማለት ምን ማለት ነው? ከትንሣኤ ወዲህ ያለው የምሕረትና የዕረፍት ሰባተኛው ቀን የሆነው ክርስቶስ ማለት ነው ዕብ.4:-10) ትንሣኤውን እንደ እነዮሐንስ፤ ጴጥሮስ በየራሱ ማረጋገጥ የሚችለው እንዴት ነው? ወደ ውጪ መቃብር በየራሱ በመሮጥ ነው ወይ? አይደለም፤ የተጻፈው በመንፈስ ሕያው ነው፤ ማለትም በውስጥ በልቡና ሕያው ነው ማለት መሆኑን እንመን። ክርስቶስ በሥጋ ሞተ በመንፈስ ግን ሕያው ሆነ ማለት እኛ በሥጋችን መታን፤ በመንፈስ ግን ሕያዋን ሆነናል ማለት ካልሆነ ካልተረጎመ ባዶ ወሬ ይዘን እንጓዛለን። ክርስቶስ ሞተ ማለትም በውስጥ በመቅደስ ውስጥ በኪሩቤል

ላይ በተቀመጠው እግዚአብሔር አምላክ ፊት ባለ መሠውያ ላይ ስለአንተ/ች መሥዋዕት ሆኖ ለመቅረብ በሥጋችን (በውስጣችን) መሞቱ ቀድሞ በውጭ ዓለም በፊደል የመሞቱ እውነታ ሲሆን፤ በሞቱም አንተ/ችን አጠቃልሎ በአዲሱ ማንነት ከራሱ ጋር ያስነሣ ዘንድ በአሮጌ ማንነቱ አሮጌ ማንነታችንን ለመደምሰስ ከራሱ ጋር እስራኤልንና አሕዛብን፤ በውስጥም በውጭም የነበሩትን ሁሉ ጠቅልሎ ሞተ ማለት ነው፤ (2ቆሮ.5:14-15)፤ ይህ ማለትም በሕይወት ሳለን የዋጠንን አበሳችንን በታላቅ ፍቅሩ በሞቱ አሮጌ ማንነታችንን ጠቅልሎ ገድሎና ቀብሮት ሊያወጣን ያደረገው የጽድቅ ፍርድ መሆኑን በታላቅ ምሥጋና እንቅስቃሴን አሟን፤፤

ክርስቶስ ተነሣ ማለትም በክርስቶስ የሞተና በክርስቶስ የተቀበረ ሁሉ ተነሣ ማለትን እውን ካላደረገ ውሸታም ምስክሮች ነን ማለት ነው፤ (1ኛ.6:3-5፤ ቆላ.11-12)ን በታሪክ ደረጃ ማመሳከር ይቻላል፤፤ ያለ ክርስቶስ ማለት ከእርሱ በተለይ የሞተውንና በተለይ የተቀበረውን ማን ያስነሣዋል? በክርስቶስ ያልሞተና በክርስቶስ ያልተቀበረ በዲያብሎስ ሞቶ በዲያብሎስ ይቀበራል፤ በዲያብሎስ ሕያው ሆኖ ዓለምን ይበጠብጣል፤ ደግሞም አይሞትም፤ ደግሞም ሕያው አይሆንም፤፤ ከዲያብሎስም ከክርስቶስም ተለይቶ በብቸኝነት የሚሞቱበትና በተለይ ተቀብሮ ሕያው የሚሆኑበት መንገድ የለምና፤፤

የእውነት እውነቱ መቃብር ውጭ የቁስ አካሉ የተቀበረበት ሰው የሚያውቀው ጉድጓድ ሳይሆን በውስጥ ያለው የሰው ማንነት የመንፈስ አካሉ በቁሙ የተቀበረበት እግዚአብሔር የሚያውቀው ሲኖል ነው፤፤ የሰው መቃብሩ ራሱ ቁም ሰውነቱ (አካሉ) ነው፤ (መዝ. 88:3-6፤ 30:3/ን ከዮናስ 2:1-8) ጻዊትና ነቢዩ ዮናስ በጥፋታቸው ምክንያት በማንነታቸው ወደዚህ ወደ እውነት እውነተኛ እሥር ቤት ወደ ሲኖል መውርዳቸውን ጥቅሶቹ ይገልጻሉ፤፤ ከእግዚአብሔርና ከሰው ማን አይቶ አረጋግጦ ይመሰክራል? በመጋረጃ ግርዶሽ በጨለማ ዓይቶ ከሚመሰክርና በዘላለም ብርሃን አይቶ ከሚመሰክር የትኛው እውነተኛ ምስክር እንደሚሆን እናያለን፤፤ አይቶ

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጅራውንም የሚያጣ የለም፤ አሳ.34:16

ከሚመሰክር ሳይይ የሚመሰክር ይልቅ እውነተኛ ሊሆን ይችላል ወይ? አይቶ ከሚመሰክር ሳይይ የሚመሰክር ሊታመን ይገባል? ውስጡን ፍሬውን ከሚያይና ከነገለባው እንደተሸፈነ አይቶ ከሚመሰክር የትኛው ይሻላል?

እኛ አሕዛብ በትንሣኤ ዙሪያ?፤

አሕዛብ በብሉይ ኪዳን ዘመን ከምድር አራዊት፤ ከሰማይ ወፎች ከምድር ተንቀሳቃሽ (ኢሳ.43:21፤ ሆሴ.2:20፤ ሐሥ.10:9-16) ተቆጥረዋል፤፤ ባለመገረዝ ምክንያትም በቁመና ሙታን፤ እርኩሳን የተባሉ (ቆላ.2:13፤ ኢሳ52:1-2) ነበሩ፤፤ አሕዛብ በምድር ያለ ተስፋ ኖረው፤ ያለ ተስፋ የሚሞቱና ያለ ተስፋ (ኤፌ.2:12/ለ) የሚቀበሩ፤ በውጪ ጨለማ የተተው (ኢሳ.9:2-3፤ ማቴ.4:14-16፤ 8:11-12) የማይቆጠሩ፤ (ራዕይ 11:1-2) ሆነው በክርስቶስ በር እስከ ተከፈተላቸው ድረስ ስለ ቅዱሱ ሙታን ትንሣኤ ከእስራኤል በጀሮ በመሰማት ሰሙ እንጂ የቅዱሳንን ሞት ስለማያውቁ ቅዱስ የሆነ ትንሣኤ ምን እንደሆነ ሳያውቁ ኖሩ፤፤ እስራኤል ከዚህ ከአሕዛብ ከወጣ አብርሃም በመገኘታቸውና በተቀበሉት መገረዝ ምልክት ምክንያት እንደኛ ደረጃ ትንሣኤ በማግኘት ወደ መላእክት ደረጃ ከፍ ያሉና ራሳቸው ሙታንን የሚያሥነሡና ብዙ ምልክቶችን የሚያደርጉ ቢሆኑም እንኳ፤ በመቃብር ዙሪያ ከታየባቸው ሁኔታ ሲገመገሙ፤ በጌታ ትንሣኤ ሰማይ ምድር ዞርባቸው ተደነጋግረው ነበር፤፤ ነገር ግን፤ ሰውን ወደ ፍጹምና ቅዱስ ሰውነቱ ለመመለስ የሚያስችል መገረዝ አሁን ተዘጋጅቷል፤፤

አሕዛብ እስራኤል ሆኖ መለወጡ ለእሱ እንደኛ ደረጃ ትንሣኤ ማለት መገረዙ (ከቆለፈት ግርዶሽ ጨለማ ውስጥ ወደ ብርሃን መውጣቱ ነው፤፤ ለዚህ አብርሃም ከአሕዛብ መካከል ወጥቶ ግዝረትን በመቀበል ወደ እግዚአብሔር ፊት መውጣቱ ምልክትና ምሳሌ ነው (ዘፍ.17:1-14፤ ቁ.1-

በእግዚአብሔር መጽሐፍ ፊልጉ አንብቡም፤ አፌ አሂልና መንፈሱም ሰብስቦአቸዋልና፤ ከእነዚህ አንዲት አትጠፋም፤ ባልንጅራውንም የሚያጣ የለም፤ አሳ.34:16

2)፡፡ ለሰው ልጅ ወደ እግዚአብሔር ፊት መውጣቱና ብርሃንን ለማየት መቻሉ ትንሣኤ ነው፤ ራሱን በመሠዋት ወደ እግዚአብሔር ክብር ገብቷል፤ ለዘላለሙ አሟን፡፡

በዚህ ሁኔታ አብርሃም በአንደኛ ደረጃ ትንሣኤ ወደ እግዚአብሔር ፊት ማለት ወደ አንደኛ ብርሃን፤ ወደ አንደኛ ሰማይ መውጣት ቻለ፡፡ አሕዛብ ተነሥቶ የእስራኤልን ቦታ ሲይዝ፤ እስራኤል የቀድሞን ቦታ ለቅቆ የክርስቶስን ቦታ ለመያዝ ከፍ ሲል ክርስቶስ ደግሞ መሪና መንገድ (ምልክትም) እንደመሆኑ መጠን እስከ ፍፁም ሙላት የአብን ደረጃ ለመያዝ ከፍ በማለት ሁሉን ማከታተል አለበት፡፡ አለዚያ ቀዳሚው በነበረበት ከቀጠለ ተከታይ በነበረበት ይቀራልና፡፡ አብርሃም እንደ ሄናክ ጨርሶ ሳይሄድ በአንደኛ ሰማይ ላይ በሰማይና በምድር መካከል መሆኑ በርቀትም ቢሆን አሕዛብ ሊያየትና ሊከተሉት ያስችላቸዋል፡፡ (ሄናክ ግን አልተገኘም፡፡) ነቢዩ ኢሳይያስ በም.30.26 ላይ፡... እንዳመለከተው የጨረቃ ብርሃን የፀሓይን ብርሃን ሲያክል፤ የፀሓይ ብርሃን ደግሞ የነበረበትን ደረጃ ለጨረቃ ለቅቆ ከፍ በማለት ሰባት ጊዜ ሰባት እጥፍ ይሆናል፡፡

እድገት እንዲህ እየሆነ ይጓዛል እንጂ፤ ቆሞ ባለሀበት እርገጥ ከቶ አይጠቅምም፡፡ በየዘመኑ ሁሉ ሃይማኖታዊ ልማድ ሰውን ቆሞ ባለሀበት እርገጥ አድርጎ ገድሏል፡፡ በዕድገቱ ደረጃም ከአሕዛብ ቀጥሎ እስራኤል ሰንልም ከእስራኤል ቀጥሎ እስራኤል ከፍ ያለው እስራኤል ክርስቶስ ለማለት ነው፤ ዋናው እስራኤል ክርስቶስ ሆኖ፤ በክርስቶስ ሞት ደሙ ተዘርቶ የተገኘው እስራኤል ደግሞ በእውነት እውነቱ እስራኤል ስለሆነ፤ የእግዚአብሔር እስራኤል ተባለ፤ (ገላ.6:16) አሁን ያ ታላቁና ፊደላዊው እስራኤል ለዚህኛው ወንበናን ለቅቆ ወርዷል፡፡ ታላቁ ለታናሹ ይንበርከክ የተባለ ነውና ሥፍራውን ለታናሹ እስራኤል ለቅቆ መንበርከክ ይሻለዋል፡፡ ታናሹ እስራኤል፤ ታናሹ መንጋ ስለሚሆን የመንግሥቱ ወራሽ ነው፤

(ሉቃስ 12:32-34) የክርስቶስ ትንሣኤ በቁስ አካል (በፊደል) መተርጎሙ ከፊተኛው እስራኤልም ጋር ተጠቅልሎ ጊዜ ያለፈበት ወሬ ነው፡፡ ታላቁ ነገር ሁሉ ከታናሹ ነገር ጫማ በታች እንዲነጠፍ (እንዲሰግድ) ሕጉ ያዛል፡፡ የክርስቶስ እንኳ ታላቅ አካል የሆነው ግዙፉ (ሥጋው) ታናሽ አካል ለሆነው ለመንፈሱ ፈቅዶ ስለተንበረከከ የተባረከ መሥዋዕት ሆነ፡፡

ክርስቶስ በትንሣኤ የሥጋን ሰውነት መገፈቱን ከ(ቆላ.2:11-12) ስለምናነብብ፤ በክርስቶስ የሚጠመቁ ሁሉ ማስመሰል ካልሆነ በሰተቀር እንዲሁ ናቸው፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ እንደ ተረከው የክርስቶስ የሥጋን ሰውነት በመገፈፍ መገረዙ በታሪክ ደረጃ በሰውኛ አስተሳሰብ ስንመለከተው በብሉይ ኪዳን ፊፅሞ ይገረዝ (ዘፍ.17:13) የተባለውን ሥጋን ጨርሶ ስለተገፈፈ ተግባራዊ ስለሚያደርግ የእውነት፤ እውነተኛ መገረዝ ነው፤ (ቆላ.2:11-12)፡፡ በመሠረቱ ለአብራም የተነገረው የእግዚአብሔር ዓላማ በግዝረት የሥጋ ሰውነት ሲገፈፍ የመንፈሱ ሰውነት ከቁርበቱ ግርዶሽ ፊሰማ ወደ ብርሃን በመውጣት ትንሣኤ እንዲያገኝ የነበረው ትዕዛዝ በክርስቶስ የሥጋን ሰውነት መገፈፍ ፍጻሜ አግኝቶ በክርስቶስ ትንሣኤ ተደምድሟል፡፡ የትንሣኤ አካል የሚባለውም የክርስቶስ ትንሣኤ አካል ነው፡፡ «የፈጠረውን ምሳሌ እንዲመስል ዕውቀትን ለማግኘት የሚታደሰውን አዲሱን ሰው ለብላችሁታልና» የተባለው አዲሱ የትንሣኤ ሰው ክርስቶስ ነው፡፡ ይህ የምንለብሰው አዲሱ ሰው (ክርስቶስ) ወደ እብ እግዚአብሔር መግቢያ የሠርግ ልብሳችን ነው፤ (ቆላ. 3:9-10፤ ማቴ. 22: 11-13)፡፡ በእንደዚያ ዓይነት አዲሱን ማንነትን ማለት የሠርግ ልብስ የሆነውን ክርስቶስን ለመልበስ እሮጌን ማንነትን (አዳምን) ማውለቅ (ገላ.3:26-27) ነው፡፡

ትንሣኤ በጥምቀት ከሥጋ ሰውነት ማለት ከሰውር ቁርበቱ ተሸልቅቆ ወደ እግዚአብሔር ፊት መውጣት ሲሆን፤ የእውነት እውነተኛ ጥምቀት (ግዝረት) ቦታውን ሲይዝ የቀድሞውን ውጭ አካላዊ የሆነውን ግዝረት

ጨምሮ፤ በቁሳዊው ወንዝ ውኃ ገበተው የሚወጡትንም ሚዳዊ ሥርዓትን አጠቃልሎ የሐሰት እውነተኛ (አስመሳይ) በማድረግ፤ ውጫዊ ድርጊታዊ የሆነ ሥርዓትን በሞላ ያለ ልዩነት ወደ ውጪው ጨለማ ይጥለዋል፤ ይኮንናዋል። በእግዚአብሔር መንግሥት በሆነ ነገር ሁሉ መለኪያው ክርስቶስ ብቻ ስለሆነ፤ በዚህ ደረጃ ያልተገረዘ እስራኤልን ጨምሮ ዓለም በሞላ በቁርበት ጨለማ ሞት ጥላ ግርዶሽ ውስጥ ያለ ነው፤ (ቆላ.2:13) ማለት ወደ ብርሃን ያልወጣ፤ ማለትም እግዚአብሔርን ያላየ።

አሁን አሕዛብ መገረዙ፤ (ከቆለፈት ግርዶሽ ውስጥ ከጨለማ ወደ ብርሃን መውጣቱ) ትንሣኤ የሚሆነው፤ እስራኤልን አልፎ በክርስቶስ ደረጃ እንጂ በቀድሞ እስራኤል ደረጃ አይደለም። ተጠማቂውን ወደ ብርሃን ካላወጣውም ጥምቀቱ የተሳሳተ ነው። ለምን እናስመስላለን? መቃብር ማለት የትም ይሁን የት፤ መቼም ይሁን መቼ፤ ጨለማ ሲያል ወደ የሰይጣን መንግሥት መግባት ከሆነ፤ ትንሣኤ ማለት ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ብርሃን መውጣት ነው። ይህ በፊደል በውጭ የሚሆን ነው ወይስ በመንፈስ በውስጥ የሚሆን ነው? የእውነት እውነተኛው የሰይጣን መንግሥት ጨለማው ውጫዊ ቁስ ዓለም ነው ወይስ ከውስጥ መንፈስ ዓለም ነው? የውስጥ የልብ ጨለማ አደገኛ ነው ወይስ የውጭ ሚዳ ጨለማ አደገኛ ነው? ወደ ብርሃን መውጣትም፤ ወደ ጨለማ መግባትም በውጭ በቁስ አካል ነው ወይስ በውስጥ በመንፈስ አካል ነው?

መንፈሳዊው የአዲስ ኪዳን እስራኤል ሕይወት ይዘራና ትንሣኤ ያገኝ ዘንድ አሮጌው የፊደል እስራኤል ሞት ብስባሽ መሆን ነበረበት፤ (1ቆሮ.15:42-44) የክርስቶስ በፊደል (በቁስ አካል) «ሞት መቀበርና መነሣት» ለብሉይ ኪዳን የፊደል እስራኤል በሞት ወንዝ ወደ ክብር መመለሻ መንገድ መሪ ታቦት (ኢያሱ 3:2-4) ከመሆኑም፤ ሞቱ የመቀበራቸውና የመነሣታቸው ምልክት ሆኖ የተሸመ ነው፤ (ሉቃስ 2:35)፤ ገዥዊ እስራኤል እንግዲህ እንዳይኖር የነርሱን ሥጋ ለመቅበር

በነርሱ አካል ሥጋ ክርስቶስ ሞቱ ተቀበሯልና። የብሉይ ኪዳን እስራኤል ከነሕጉ ሥርዓቱ ጋር ተጠቅልሎ በክርስቶስ ሞት የተቀበረ ስለሆነ አዲስ ኪዳን ከነአዲሱ እስራኤል ቦታውን ወርሷል።

አሕዛብ ለእስራኤል ሸለፈት እንደሆነ እንዲሁ የብሉይ ኪዳን እስራኤል ለአዲስ ኪዳን እስራኤል ሸለፈት ነውና፤ ግልጽ ስናደርግ፤ ውጫዊው የክርስቶስ የፊደል (ገሀዱ) አካል እዚህ ሞቱ መቀበርና መነሣት እዚያ ያለው ቀዳሚውን የብሉይ ኪዳን (የፊደሉን) እስራኤል እጅ ሳይነካው ከነሥርዓቱ ገድሎ ቀብሮት የመንፈሱን እስራኤል ማሥነሻ ኃይል ነው። አሕዛብ ለእስራኤል ሸለፈት ለመሆኑ አብራም፤ በእስራኤልና በአሕዛብ መካከል ግድግዳ የፈጠረውን ሸለፈት ማስወገጃ ሥነ-ሥርዓት (ግዝረትን) መቀበሉ ነው። ያራራቃቸውም አብርሃም፤ (ኤፌ.2:13-15) ከሀገሩ (ከከለዳውያን) ተነሥቶና ረጅም ርቀት ተጉዞ ከመራቁም በግዝረት ከለዳዊነቱን ተገፍፎ መቀበሩ አሕዛብን (ከለዳዊውንም መቅበሩ ነው። አብርሃም እርሱስታቸውን ስለሚሠዋ ከነርሱ ከከለዳውያን ረጅም ርቀት መጓዝ ነበረበት፤ (ዘፀ.8:25-27) ይመሳከር። የኛ የአሁን ጉዞአችን በክርስቶስ፤ በአዳም ወደ ወጣንበት ክብር ለመመለስ ነውና አሕዛብ እስራኤልን፤ እስራኤል ክርስቶስን መከተል ግድ ነው። ንስሐ፤ ወይም መመለስ ማለት በዚሁ ሁኔታ በእምነት ኃይል ወደ ወጣንበት ክብር ወደ ኋላ እንደ አብርሃም ከለዳዊነትን ተቆርጦና ቆርጦ መመለስ ማለት ነው።

ወደ ክብር መመለሻ (መተላለፊያ) መንገዳችን ላይ የተደቀነው ታላቁ ተራራ ማነው? የሚል ካለ፤ እርሱ ባንተ መንገድ ላይ አሮጌውና ሥውሩ አንተ፤ በእኔ መተላለፊያ ላይ አሮጌውና ሥውሩ እኔ፤ የአንቺ ደንቃራ አሮጌዋና ሥውሯ አንቺ ... ነን። «...በጥምቀትም ክርሱ ጋር ተቀበራችሁ...» (ቆላ.2:12) በተባለው መሠረት ተቀብረን ይህን ቀብረነው ስንወጣ የክርስቶስን በከፍታ መስቀል አየር ላይ ሞቱ ወርዶ ተቀብሮ፤ ቀብሮ መውጣቱን ቁልጭ አድርጎ ይተረጉማል። አንተ/ች በጥምቀት

የተቀበራችሁበት መቃብር በሰው ፊት ብቻ ሆኖ አስመሳይ ካልሆነና የእውነት እውነተኛ ከሆነ የጌታን መቃብርና ትንሣኤን አረጋግጦ፤ ወደ ግልጽ አምጥቶ ለዓለም አሳይቶ ይመሰክራል፡፡

ጌታ ኢየሱስ በዚህ ሁኔታ ነው ድልን የተቀዳጀው፡፡ ሰዎች ዝም ብለው ሲያሰቃዩት፤ ሲያንገላቱት፤ ሲሰቅሉትና ሲገድሉት በመተላለፍ ኃጢአት ውስጥ ዝቡ እንጂ፤ ምልክታችንና መመሪያችን የሆነው ኢየሱስ ለሰው አልተገለጠም እንጂ በቁመናው እያለም ራሱ በሥልጣን የተንገላታ የተዋረደ፤ የሞተ፤ በፈቃዱ የተቀበረ ነበር፤ ለእግዚአብሔር ግን የተገለጠ የክርስቶስ ውርደት፤ ወደ አብ እግዚአብሔር ከብር መግቢያ መንገዳችንን ጠራጊ፤ ሞቱ ደግሞ ወደ ሕይወት መሻገሪያ ዕንቅፋት አስወጋጅ፤ በር ከፋች ኃይል መሆኑን በአክብሮትና በአድናቆት መመልከት አለብን፡፡

ይህ ጌታ ኢየሱስ የተቀበረበት መቃብር በዘመኑ የእስራኤል ማለት የቅድስት አገር፤ ቅዱስ መቃብር ሆኖ በዘመንና ዘመን መካከል የተከሰተ ለሕዛብንና እስራኤልን የሚጠቀልል ጣልቃ መሆኑን መዘንጋት የለብንም በቀደመው ሥርዓት መቃብር በኛ በአሕዛብ፤ መቃብር በእስራኤል፤ መቃብር ደግሞ በመለኮት ደረጃውና ፍቺው ተመሳሳይ አይደለም፡፡ የእስራኤልን ከዘመን ማዶ የቀረውን ወደዚህ ንትተን እንዳለ ማሻገር አይቻልም አይጠቅምም፡፡ ከኛ ከአሕዛብ ተመሳሳይ ረድፍ ላይ አድርገን ማየትም አይቻልም፤ ከሞት ዘመን ወደ ሕይወት ዘመን ተሻግረን ከወዲህ ሆነናልና፡፡ የቀደመው ሥርዓት ሞት ነው፤ (ራዕይ 21:3-4:፩.4)

ክርስቶስ (ሥጋው) ተቀበረ የሚለውን በንባብ ያወቅን ቢሆንም አሁን በመንፈስ ዘመን በፊደሉ ጀርባ በመጋረጃ በተጋረደ ፊት እንደዚያ አናየውም (2ቆሮ.5:16፤ ም.3:18) ቀደም ሲል እንዳየነው ሁልጊዜም በነበረበት ቦታው የሚገኘው፤ ሙት ወይም ግዑዝ ነገር ነው ይህ፤ የጌታ ሥጋ በሕያው መንፈስ የሚንቀሳቀስ መሥዋዕት በመሆኑ በሶስተኛ ቀን

ባኖሩበት ቦታ አልተገኘምም፡፡ እንደ ዳዊት የምድሩን መንገድ ሁሉ ሄደል (1ነገ.2:1-2፤ ቁ.2)፡፡ በሕጉ መሠረትም ቢሆን ሲበላ ተርፎ ያደረገው ሥጋ ለእሳት እንዲሰጥ ያዛልና ለእሳት እንደቀረበ ይታያል፡፡ ለእሳት የሚቀርብ ነገር ጪሱ ወይም ተኑ ማለት የሥጋው መንፈስ ወደ እግዚአብሔር እንዲቀርብ ነው፡፡ ሥጋው ሥጋ ለሆነው ሰው ሲቀርብ፤ መንፈሱ፤ ተኑ፤ መንፈስ ለሆነው እግዚአብሔር ይቀርባል፡፡ በመቃብር ውስጥ እሳት ከየት መጣ የሚል ይኖራልና፤ ሰው ሳይቀደስ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ እንደማይችል አናውቃለን፡፡ ሰው የሚቀደሰው በእሳት ነው፤ (ማር. 9:49፤ ኢ.ሳ.48:10፤ ሚል. 3:1-3)፡፡ ቀደም ሲል እንዳየነውም፤ ሥጋ ሞቶ፤ ከሞተ በኋላ በእሳት ተጠብሶ ተኑ ለእግዚአብሔር ይቀርባል፤ (ዘፍ.8:20-21) እሳት በውጭ እንዳለ ሁሉ፤ እሳት በውስጥ አለ፤ እሳት በፊደል እንዳለ ሁሉ፤ እሳት በመንፈስ፤ በመቅደስ ውስጥ አለ፤ መንፈስም ራሱ እሳት ነው፡፡ የእውነት እውነቱ እሳት የሆነው መንፈስ ቅዱስ ባንተም ውስጥ ቀድሶህ የእግዚአብሔር ገንዘብ ሲያደርግ ያለ በውስጥህ ነው፡፡ ተጠቀምበት፡፡ መቃብር፤ ደግሞ ምንድን ነው? ከኃጢአት ዕዳውን ከፍሎ መውጣቱ አቅቶህ፤ ተሰፋ ቆርጠህ፤ ለዕዳው የመጨረሻዋን ሳንቲም እስክትከፍል ድረስ፤ ለሎሌው አልፈህ እጅ ተሰጥተሃል እንበል፡፡ ይህ እውነት ነው፤ ደግሞ ብዙዎችን ያቀፈ ነውና፡፡ ስለሆነ በዕዳ ተይዘህ በኃጢአት ገመድ እጅና እግር፤ (እግር-ተወርች) (ማቴ. 22:12-13) ታሥረህ ገብተህ የተኛህበት እግዚአብሔር የሚያየው ሰውር መቃብር ወሀኒ ቁም ሲያል ነው፤ ማንም ከወሀኒ ወጥቶ የእግዚአብሔርን ፊት አላየምና፤ (ማቴ. 5:25-26፤ 1፳ጥ. 3:18-19፤ ኤፌ.4:8-10) እናመላክር፡፡ የኢየሱስ ሥጋ ፈጽሞ መሞቱ በእስራኤል በጦር ሁሉ ተወግቶ፤ ተፈተሾ በትክክል የተረጋገጠ ነው፡፡ ምን ማለት ነው? እናንተ እንደምትሉት የሞተ ነወይ? የሞተው እናንተ እንደምትሉት በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ነወይ? የተሰቀለው መቼ ነው? በሌላ ክፍል እንዳየነውም ሁሉ፤ ኢየሱስን በፈቃዱ እንጂ ለማይና ምድር ተሰብስቦ ይዞ

አሥሮት አንገላትቶ፤ ሊሰቀለው አይችልም፡፡ 1/ መሰቀል ከኃጢአት ለመቀደስ ነው፤ ሰማይ ላይ መንጠልጠል፡፡ እርሱ ቀድሞውኑ በሰማይ የሚኖር፤ (በመጽሐፍ ውስጥ አለ፤) የተቀደሰ፤ ከኃጢአት ርቆ የተሰቀለ የተሠቃየ፤ እንደምትሉት ሳይሆን በቁም የሞተ ነው፡፡ 2/ ፊፅሞ ሞተ ማለት ኃጢአት ፊፅሞ የለበትም ማለት ነው፡፡ ሰው ሁሉ ሐሰተኛ የሚሆነው በዚህ ነው፤ (መዝ. 116:2፤ ሮሜ 3:4) ኢየሱስ አሁን ሞተ ማለት እስከዚህ ድረስ ያለ እግዚአብሔር መንፈስ ኖሯል፤ ያለ እግዚአብሔር መንፈስ አገልግሏል፤ ማለትን ይገልጻል፤ መንፈስ በሞተ ሥጋ ያድራልና ቀድሞውኑ ከሥጋ ሳይሆን ከእግዚአብሔር መንፈስ የተፀነሠ፤ ያደገ፤ ያገለገለ፤ በሞት የኖረ መንፈስ ያደረበት ሥጋ ነው፡፡ ሥጋው የመንፈስ ማደሪያ መቅደስ ሆኖ ካኖሩበት መቃብር በሕያው መንፈሱ ተንቀሳቅሶ በወህኒ ለነበሩት ነፍሳት ሕይወትን ሊሰጥ እስከ ምድር ታችኛ ክፍል ወረደ (ኤፌ.4:8-10፤ 1ኤ፲.3:18-19) ተብሎ የተጻፈው በእስራኤል እውነት ነው፡፡

በሕጉ መሠረት እሳቱ እመቅደስ ውስጥ ከጧት እስከ ማታ ይነጻል? ዘፀ.27:20-21፤ ዘላ.24:1-4 አይነድም ወይ? ቀዝቅዘናል፤ ሞተናል ማለት ነው ወይ? በየመቅደሳችን ውስጥ ክርስቶስ እሳቱ አይደለም ወይ? በሌላ በኩል ክርስቶስ ራሱ/ በጉ መቅደስ መሆኑ በግልጽ ተጽፎ ይነበባል፤ {ዮሐ.2:19-22፤ ራዕይ 21:22}፡፡ የብሉይ ኪዳን መቅደስ የሐሰት እውነተኛ መቅደስ ሲሆን፤ ክርስቶስ የአዲስ ኪዳን፤ የእውነት፤ እውነተኛ መቅደስ ነው፡፡ በመቅደስ ውስጥ ባለማቋረጥ ከጧት እስከ ማታ የሚነደው የእውነት እውነተኛው እሳትም መንፈስ ቅዱስ ነው፡፡ መንፈስ ቅዱስ ራሱ እግዚአብሔር እንደመሆኑ መጠንም ከጧት እስከ ማታ ለዘላለም የሚነድድ እሳት ነው፤ {ኢሳ.33:14}

እንዲሁም ክርስቶስ ቃል ነው፤ ቃልም እሳት፤ ድንጋዩን የሚያደቅ መደሻ፤ {ኤር.23:29} የክርስቶስ ሥጋ በገዛ-ራሱ እሳት በመቅደሱ ውስጥ እስከ

ዛሬም፤ ለልጅ ልጅም፤ ለዘላለምም በሥጋ ላይ ለሚነደው እሳት ቀርቦ የሙሴ ቁጥቋጠ ነውና አመድ ሳይሆን አሁንም፤ ቀድሞም፤ ለዘላለምም ነድዷል፤ እየነደደም ነው፤ ይነጻልም፡፡ በእሳት ያልተጠበሰ የተከለከለውን ጥሬ ሥጋውን ትበላላችሁ ወይ? ጥሬ ከበላችሁ ጥሬ ናችሁ፤ ቀደም ሲል አይተናል፤ በእሳት ያልተቀደሰውን? በእሳት ያላለፈ፤ የእሳት ጥምቀት ያልተቀበለ/ያልሞተ፤ ያልበሰለ ራሱ ዲያብሎስ ነው፡፡ ያልሞተ ሥጋ ማለት ኃጢአት ወይም ሰይጣን ያለበት ማለት ሲሆን፤ የሞተ ሥጋ ማለት ከኃጢአት ወይም ከሰይጣን የተለየ ማለት ነው፡፡ በእንዲህ ሁኔታ ማታ ሲበላ እስከ ነገ ያደረው የጌታ ሥጋ በእምነት እንጂ በማየት አልተገኘም፤ እንደ ሄኖክ፤ ሙሴ፤ ኤልያስ ሥጋ ዓይነት፤ እሳት በላው፤ እየበላውም ነው፤ እመሰክራለሁ፤ ክብር ይሁን፤ ለዘላለሙ አሜን፡፡

መንፈስ የፊደል/የቁስ ተርጓሚና የፊደልን እውነት ወደ ብርሃን የሚያወጣ መደምደሚያ ስለሆነ በመንፈስ መቀበሩ እውነት ሳይሆን በፊደል መቀበሩ እውነት አይሆንም፡፡ ኢየሱስ በፊደል (በውጭ አካል) ሞተው በፊደል (በውጭ) ለተቀበሩት እስራኤል በፊደል፤ (በውጭ) ትንሣኤ ሊሰጥ በፊደል አካል በውጭ በመጋረጃ መጣ፤ በውስጥ በሰውር ሳይሆን በውጭ ታይቶ ሞተ፤ በውጭ ተቀበረ፤ ከዚያም ወደ ውስጠኛው መጋረጃ ወዳንተ/ች ገባ እንላለን፤ (ዕብ.9:11-12)፡፡ ወደ ውስጥ በቀጭኑ መንገድ በጠባብ በር መግባት ይችል ዘንድ ውጫዊ ልብሱን ግዙፉን ቁርበት ተገፈፈ፡፡ ከውጭም ውጫዊውን ዐውቀው ገፈፉት፤ ውሥጣዊውን ሳያውቁ ገፈፉ ክፉ ሥራቸው ለመልካም ሆነ፤ ለዘላለሙ አሜን፡፡ ኢየሱስ በውጭም በውስጥም ትንሣኤ ነው፤ በውጭ በእስራኤል፤ በውስጥ በቤተ-ክርስቲያን፡፡ የማሥኻ መንጠቆ ሆኖ መጣ እንጂ ወዴት ደረሰ? የሚሉት አይደለም፡፡ በመንፈስ (በውስጥ) ሞተው በመንፈስ ለተቀበሩት ትንሣኤ ሊሰጥ ደግሞ በመንፈስ መቀበሩ የእውነት እውነተኛ መቃብሩ ይሆናል፡፡ የኢየሱስም አገልግሎት ቢሆን፤ የውስጣዊው የእውነት እውነተኛ ይሆን ዘንድ

ውጫዊው (ፈደላዊው) አገልግሎት በሐሰት እውነት ክፍል ይመደባል። በውጭም፤ በውስጥ ትንቢት ፈፃሚ ሆኖ መላኩ ግን እውነት ነው።

አሁን የዛሬዎቹ ከአሕዛብ ወገን የመጣን እኛም ወደ ውስጣችን መመልከት አቅቶን ጌታ ከዘመናት በፊት ተቀብሮበት ወደ ነበረው መቃብር ወደ ውጭ፤ ከውጭም ወደ መካከለኛ ምሥራቅ በታሪክ ደረጃ ወደ ሰማነው እናያለን። ወደ ራስ ማንነት ለመግባትም የመንገዱ መሪና መብራት ሲያሰፈልግ፤ ጌታ የተጓዘበትን መንገድ ከራስ ማንነት በውጭ መፈለግ ወደ ውጭ ማየት ተደጋግሞ እንደ ተመለከተው ሁሉ በጨለማ መርመሰመሰ ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናትና ትምህርት፤ አምልኮም ቢሆን ከራስ ማንነት በውጭ ማድረግ በመጋረጃ ስለሚሆን ሥነ-ሥርዓቱ ከመጽሐፍ እውነታ ውጭ የሚያስወጣ መሆኑን ይህ ጥናት አበክሮ አረጋግጦ ይገልፃል። መንፈስ ያልሆነ ነገር ሁሉ ጣቦት እንደሆነ አረጋግጦ እመሰክራለሁ። ሥጋውን በውጭ የሚፈልገው ሁሉ በውስጡ ጉድጓድ ቆፍሮ የቀበረው ሰው ነው፤ (ማቴ.25:18) ይመስክር።

ማጠቃለያ፡-

ዋና የመንፈሳዊ ጥያቄ ሰበብ የእግዚአብሔር አለመታየት ፅልመት ነው። መብራት ከሌለም በጨለማ ማየት፤ መፈለግ፤ ማግኘት አይቻልም። መጽሐፉ ትኩረት ያደረገው በዚህ ፅልመት ላይ መሆኑ ግልፅ ነው። እግዚአብሔር በማንም አልታየም (አልታወቅም) ከተባለ ዘንድ፤ አምላክን ከሰው የጋረደው የሸፈነው የመካከሉ የጥል ግድግዳ የነበረው ነው። የብሉይ ኪዳን የፊደሉ፤ ውጫዊው/ምሳሌያዊው መጋረጃ ከላይ እስከ ታች ከሁለት ተቀደደ እንጂ፤ ዋናው፤ የአዲስ ኪዳን የእውነት እውነተኛው ልብን ያጨለመው ውስጣዊው የጥል ግድግዳ ገና አልተቀደደም፤ ማለትን ያረጋግጣል፤ እግዚአብሔር አልታየምና። እግዚአብሔርን አላየንም፤ አላወቅንምም ከተባለም፤ እግዚአብሔርን አለማየት፤ ብርሃንን አለማየት በመሆኑ በጨለማ መሆንን ምህረት አለመልበስን እርቅ አለመደረጉን ግልፅ ያደርጋል። የተጻፈውም «በእርሱ የሚኖር ሁሉ ኃጢአትን አያደርግም፤ ኃጢአትን የሚያደርግ ሁሉ አላየውም፤ አላወቀውምም (1ዮሐ.3:6) ይላልና። ቅዱሱን (እግዚአብሔርን) ማወቅ የጥበብ መጀመሪያ ፩ኛ ነገር መሆኑ የተጻፈ ሲሆን፤ (ምሳሌ 9:10) እግዚአብሔርን አለማወቅ በብርሃን ሳይሆን በጨለማ (በኃጢአት) መኖር ነውና በጨለማ፤ ማለት በሲኦል መኖር ስለሆነ፤ በጨለማ፤ በሲኦል ሥራና ሐሳብ፤ ጥበብና ዕውቀት እንደሌለ ደግሞ ተጽፏል፤ (መክ. 9:10) እግዚአብሔርን አለማወቅ ምንም ነገር አለማወቅ ነው። እግዚአብሔርን ያላየ ምንንም አላየም፤ በጨለማ ዓይን የሌለው ዕውር ነው። ዓይን፤ ዓይን ነወይስ እግዚአብሔር ዓይን ነው? ቢባል፤ እግዚአብሔር ለሰው ሁለንተና ነው። በጨለማ ማለትም በሲኦል ማወቅ፤ ማወቅ አይደለም፤ ከአንተ በርቀት በውጭ ቆዳህ ላይ ውጭ የሚቀር ውጫዊ የጨለማው ዕውቀት።

የእግዚአብሔር ምስጢር የሆነው መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነት ከእኛ የተሠወረ ከሆነ፤ ወዳጆቹ ሳንሆን ገና ባሮች ስለሆንን ከአብ የሰማውን ሁሉ ገና አልነገረንም፤ አልገለጸንም ማለትም አልተቤዠንምና፤ ባርያ ጌታው የሚያደርገውን አያውቅም (15:15)። አለማውቅም ገና አለመታተምን፤ አለመቀባትን፤ አለመታረቅን ያመለክታል፤ የተቀባ፤ የታተመ ሁሉን ያውቃል፤ በደሉም አይቆጠርበትም፤ የተጻፈውም ሲናገር፤ «እናንተም ከቅዱሱ ቅባት ተቀብታችኋል፤ ሁሉንም ታውቃላችሁ (1ዮሐ. 2:20፤ ቂ. 27፤ ኤር. 31፤ 33-34)» ይታይ። የጌታ ኢየሱስ ሥጋ ወይም ደረሰ? ከሚለው ግርዶሻዊ ጥያቄም ሆነ፤ ከሌላ ሌላ ግርዶሽም ሰውን የሚያድነው የሕጉ በልቡናችን መታተሙ፤ በደላችን አለመቆጠሩ፤ ኃጢአታችን በጌታ ፊት አለመታሰቡ (መረሳቱ)፤ ምህረቱን ማጎናፀፉን፤ መታረቁን፤ መቀባቱን፤ መሾሙን ይገልጻል።

ሀ/ የጌታ ኢየሱስ «ሥጋ» ቅዱስ እንደ መሆኑ መጠን ሥጋ በሚለው በሰው ቋንቋ መጋረጃ ከብር ጨለማ ካልተገረዘ እይታ ተሸፍኖ የቀረበ፤ እኔ የማደርገውን አሁን አታውቅም የተባለ፤ (ዮሐ. 13:7) በዓለም ላለ በእርሱ የሆነው ዓለም ያላወቀው፤ ዮሐ. 1:10፤ ዮሐንስ በእጁ ይዞ ሲያጠምቀው ያላወቀው፤ ዮሐ. 1:33) ደቀ-መዛሙርት ይህን ያህል ዘመን አብረውት ሲኖሩ ያላወቁት፤ ዮሐ. 14:8-10) እነቀላዮጃና የዴማሁስ መንገዶች አብረውት ሲጓዙ ሲያዋሩ በስህተት ትርጉም እስኪገቡት ድረስ ቅድሳናው በሰው መልክ ምሳሌ ተሸፍኖባቸው ያላወቁት (ሉቃስ 24:13-35)፤ ማርያም፤ ከእርሷ ጋር አብሮ ቆሞ ሲያነጋግራት በአትክልት ጠባቂ ሰው ምሳሌ መልክ ተጋረዶባት በስህተት ተተርጉሞ (ዮሐ.20:11-15) የቀረበ ...ወዘተ ሲሆን፤ ይህ መጽሐፍ ራሱ ጥንት ከመለኮት ክብር ብርሃን ሥርዓተ ቋንቋ፤ ከሰይጣን፤ በእባብ፤ በሄዋን፤ ወደ አዳም ተለውጦ ወደ ተፈጥሮአዊ ወደዚህ ወደ ውጪ ጨለማ ዓለም በሰይጣናዊ ሥርዓተ ቋንቋ ሌላ ባዕድ ትርጉም ይዞና በሰው ፊደል ጨለማ መጋረጃ ተሸፍኖ

በወደቀው ሰው ልማዳዊ ሥርዓተ ቋንቋ ተለውጦ ሌላ መልክ ሆኖ በባዕድ ቋንቋ የቀረበ ቅዱስ፤ ሰውር ፍቺ ያለው መጽሐፍ መሆኑ መታመን አለበት።

የሥጋው ታሪክ ግን ድል የነሣው ደርሶት የሚበላው በእግዚአብሔር ገነት ውስጥ የሚገኘው የሕይወት ዛፍ እንደሆነ፤ (ራዕይ 2:7) ወደ ዛፉም ለመድረስ መንገዱ ኢየሱስ አቋርጦ በተሸገረበት በሚገለባበጠው ነበልባል ሰይፍ መታጠሩን (ዘፍ.3:24፤ ዘካ.13:7)፤ ድል የነሣው ማለትም በዚህ ኢየሱስ በተሸገረበት እሳታማ ሰይፍ ነበልባል ጥሶ የሚሻገር አንተን የሚመስል የእምነት አርበኛ ማለት ነው። ለ/ ክርስቶስ ኢየሱስ (ሥጋው) በማድኃኑ ሙሉ ለልጅ ልጅ ይጠበቅ ዘንድ በእግዚአብሔር ፊት የተሠወረ መና መሆኑ፤ (ራዕይ 2:17፤ ዘፀ.16:32-34) ሐ/ ክርስቶስ ኢየሱስ (ሥጋው) በማየት ሳይሆን በእምነት የሚበላና የሚጠጣ ምንም ማለት በርበሬ፤ ጨው፤ ሽንኩርት፤ ቅመም፤ ...ወዘተ ሳይታክልበትና ከእርሱም ሳይቀነስበት ብቻውን የሚበቃ ሁሉ በእርሱ የሆነ የሕይወት እንጀራና ሥጋ፤ የሕይወት ውኃ፤ ወተትና ወይን ጠጅ፤ በረከትና ራማ፤ (ኢሳ.55:1-2) መድኃኒትና መብል፤ ትንሣኤና ሕይወት እንጂ በሰይጣናዊ ሐሳብ ተነሣሥቶና ተፈርዶ ጉድጓድ ተቆፍሮ የሚቀብሩት ከንቱ የሆነ ቆሻሻ ነገር አይደለም። ጉድጓድ ቆፍረህ ከቀበርኸውም እርሱ በእግዚአብሔር ይወጣል አንተ ግን የራስህ ግል ጉድጓድ ስለሆነ በቆፈርኸው ጉድጓድ ትገባበታለህ፤ አሌ የማይሉት ሓቅ፤ የማይሻር ፍርድ ነው።

አራቱም ወንጌላት እንደሚገልፁ፤ የእኔ አባት የሆነው አርማቲያ የሴፍ ሥጋውን የሰወረው ራሱን በሌላ ላይ ሳይሆን፤ በራሱ ላይ ፈርዶ ሊገባበት በነበረው፤ ለራሱ በቆፈረው መቃብር ለመቀደስ መድኃኒት ስለሆነ ከኒቆዲሞስ ጋር ሆኖ ወስዶ ለራሱ ሰወረው አኖረው እንጂ በተንኮል ለማጥፋት አልቀበረውም። «ወደ ሕይወት ዛፍ (ወደ ሥጋው) ለመድረስ በደጃጅም ወደ ከተማይቱ እንዲገቡ ልብላቸውን የሚያጥቡ ብዙዓን

ናቸው» (ራዕይ 22:14)። ልብሳቸውን የሚያጥቡና እነርሱ ሊገቡ ጭቅቅቱን ከከተማ ውጭ፤ በረከሰ ሥፍራ የሚደፉ ብፁዓን ናቸው።

በብሉይ ኪዳን፤ በፍጥረት ጊዜ የሕይወት ዛፍ ሆኖ የተገለጠው፤ በአዲስ ኪዳን ሥጋው (የሕይወት እንጀራ) የተባለው ክርስቶስ ለመሆኑ የሚያጠያይቅ አይመስለኝም። ይህ የሕይወት ዛፍ እግዚአብሔር አምላክ የፈጠረውን ሰው ባኖረበት ተድላ ገነት የተፈጠረው ሰው ወደ ሞት ዛፍ እንዳይሻገር ለመቋቋም፤ ለመከላከልና በሕይወት ለመጠበቅ ለሰው ዘብ ሊቆም ከምድር የበቀለና በፈጠረው ሰውና በሞት ዛፍ መካከል ጣልቃ የቆመ ዛፍ ነበረ። ወደ ሕይወት ዛፍ ለመድረስ፤ በደጆቿም ወደ ከተማይቱ ለሚገቡ፤ ዛፉ አለበት ድረስ መጓጓዣው መንገድ ደግሞ መጽሐፍ እንደሚገልጸው፤ «እኔ መንገድና እውነት፤ ሕይወትም ነኝ»፤ ያለው (ዮሐ.14:6) ወደ ሕይወት የሚያደርሰው ቀጭኑ መንገድ ጠባቡ በር (ማቴ.7:13-14) የታረደው በግ ክርስቶስ ፋሲካችን ነው፤ እርሱ በፋሲካ እየተቆራረሰ ሲበላና ሲባዛ ምድርን ሲሞላ ደስታው እጅግ ታላቅ ነው። የሰንዴ ቅንጣት ስትሞት ወደ ፊት ብዙ የመሆኗን ተስፋ ከሞቷ ማዶ ተመልክታ በደስታ ትሞታለች (እንበልና)። ጌታ ራሱ የተናገረው ትንቢት ነው፤ (ዮሐ.12:24)

ጸሓፊው ራሱን በቅፅል ስም «ከኖ» ያለበት ምክንያት

«ከኖ» ማለት ውሻ ማለት ነው። ውሻ እንሰሳ ወይም የአራዊት ወገን መሆኑ ይታወቃል። እንሰሳ ለሠራው የኃጢአት መዝገብ የለውም። መዝገብ እስከ ሌለውም ድረስ የኃጢአቱን ዋጋ በአካል ሞት ብቻ ከፍሎ አፈር ሆኖ ያርፋል በቃ፤ ገሃነሙ-እሳት ፍርድ የሚባል ሥቃይ የለበትም፤ «ዕረፍት»

ሰው ግን የውጭና የውስጥ አካል ጣምራ ፍጥረት ሆኖ ዓይኑ ያየው፤ ጆሮው የሰማው፤ አፉ የተናገረው፤ ልቡ ያሰበው ሁሉ እንዳች ሳይቀር በውሥጡ ሰውነት ተመዝግቦ ለፍርድ ይቀርባልና (ራዕይ 20:12፤ ዳን. 7:10) አሁን በእግዚአብሔር የተዘጋጀ ዕድሉን ተቀብሎ የኃጢአት መዝገቡን በንሥሐ አስቀይሮ በአዲስ ልብ፤ በአዲስ መንፈስ ሌላ ሰው ሆኖ ተለውጦ ካልጠበቀ መሄጃው ወደ ገሃነሙ-እሳት መሆኑ የተረጋገጠ ነው፤ (ሕዝ.18:30-32)። የእግዚአብሔር ቁጣ በልቡ (መዝገብ) ላይ ነውና (ሚል.4:5-6) የሽማግሌውን አሮጌ መዝገብ ከቤትህ አውጣ።

ስለሆነ፤ ስለሆነ

ምንነው አሁን በሆንኩ?

የጤፍ ኩንታል ተጭኜ በዞርኩ?

ፋንዲያዬን በሰው ባስጠረግኩ?

የዱላ ንረታ ጠግቤ በሞትኩ?

ለጅቡ ራትና ቁርስ በሆንኩ?

ከዘለለሙ ገሀነም ባመለጥኩ፤ ሃ!!-ኧ፤ ሃኧ፤ ሃኧ-ሃኧ፤ ሃኧ፤

ከሞትኩም ጅቡ እንዲቀብረኝ ፈቅጅክለሁ

በፀጋው የሆነ ከኖ፤ የተባለው ሳሙኤል

በሰውር የኢየሱስ ደቀ መዝሙር፤ (ዮሐ.19:38)